

N. S. HRUSHTSHOV

**NEUVOSTOLIITON
KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
KESKUSKOMITEAN
TOIMINTASELOSTUS
PUOLUEEN
XX EDUSTAJAKOKOUKSELLE**

**KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
PETROSKOI
1956**

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

N. S. HRUSHTSHOV

NEUVOSTOLIITON
KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
KESKUSKOMITEAN
TOIMINTASELOSTUS
PUOLUEEN
XX EDUSTAJAKOKOUKSELLE

helmikuun 14 pnä vuonna 1956

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
PETROSKOI -- 1956

Н. С. ХРУЩЕВ
ОТЧЕТНЫЙ ДОКЛАД
ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА
КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ
СОВЕТСКОГО СОЮЗА
XX СЪЕЗДУ ПАРТИИ
(На финском языке)

Toverit!

Kausi, joka erottaa meidät puolueen XIX edustajakokouksesta, ei ole ajallisesti kovinkaan pitkä — kolme vuotta ja neljä kuukautta. Mutta puolueen suorittaman työn määrän ja niiden tapahtumien merkityksen kannalta, joita tänä aikana on ollut maassamme ja ulkomailla, — se on eräs tärkeitä kausia Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen historiassa, siinä taistelussa, jota puolue on käynyt Synnyinmaamme mahdin lujittamiseksi, kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi ja maailmanrauhan puolesta.

Sisäpoliittisella alalla nämä ovat olleet vuosia, jolloin puolue, pitäen lähtökohtana yleiskansallisia etuja, tehtyään kriittillisen tilannearvion tilanteesta maataloudessa ja teollisuudessa, on ryhtynyt useihin vakaviin toimenpiteisiin ottaakseen saavutettuihin menestyksiin nojautuen uuden suuren askelen eteenpäin maan sosialistisessa kehittämisessä. Puolue on tällöin paljastanut rohkeasti taloudellisen, valtiollisen ja puoluetoiminnan eri aloilla olevia epäkohtia, särkenyt vanhentuneet käsitukset, lakaisten päättävällä tavalla pois kaiken mikä on aikansa elänyttä ja mikä jarruttaa eteenpäinmenoamme.

Kuten kaikille nyt on selvää, ovat puolueen toteuttamat toimenpiteet olleet oikeita ja ajankohtaisia. Ne ovat turvanneet sosialistisen talouden herkeämättömän kasvun, neuvostokansan aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuuritason jatkuvan nousun.

Tärkeitä tapahtumia on toimintakaudella ollut myös ulkopoliittisella alalla. Suuria vaaroja sisältänyt jännitystila kansainvälisten suhteiden alalla on sosialistisen leirin maiden noudattaman johdonmukaisen rauhantahtoisen ulkopoliitiikan ansiosta muuttunut

vissiksi lieventymiseksi. Juuri sen vuoksi, kun Neuvostoliitto on yhdessä ystäviensä — Kiinan Kansantasavallan ja muiden kansandemokraattisten maiden kanssa ryhtynyt ajoissa useisiin johdonmukaisiin ulkopoliittisiin toimenpiteisiin, joita kaikki rauhantahtoiset voimat ovat kannattaneet, on kansainvälisellä areenalla avautunut reaalisia näköaloja parempaan päin.

Kaikki tämä osoittaa, että puolueemme ottaa oikein huomioon sekä sisäpolitiikan että ulkopoliitiikan ajankohtaiset tarpeet ja harkitsee ajoissa näitä tarpeita vastaavia toimenpiteitä. Tässä ilmenevät havainnollisesti puolueemme läheiset, erottamattomat yhteydet kansaan, sen kollektiivisen leniniläisen johdon nerokkuus, marxilais-leniniläisen opin kaikkivoittava voima, opin, joka on puolueemme toiminnan perustana. Puolue on kaikkina näinä vuosina kantanut korkealla kuolemattoman Leninin suurta lippua. Uskollisuus leninismille on puolueemme kaikkien saavutusten lähde. (M y r s k y i s i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tarkastelkaamme maamme kansainvälistä ja sisäistä asemaa selostuskauden ajalta.

I.

NEUVOSTOLIITON KANSAINVÄLINEN ASEMA

Aikakautemme pääpiirteenä on sosialismin astuminen ulos yhden maan rajojen puitteista ja sen muuttuminen maailmanjärjestelmäksi. Kapitalismi osoittautui voimattomaksi ehkäisemään tätä maailmanhistoriallista prosessia. Kahden vastakkaisen taloudellisen maailmanjärjestelmän — kapitalistisen ja sosialistisen, jotka kehittyvät erilaisten lakien mukaan ja vastakkaisiin suuntiin — samanaikainen olemassaolo on tullut eittämättömäksi tosiasiaksi.

Sosialistisen talouden kehityksen suuntana on kaikkien yhteiskunnan jäsenten aineellisten ja kulttuuritarpeiden yhä täydellisempi tyydyttäminen, tuotannon herkeämätön laajentaminen ja parantaminen korkeamman konetekniikan perustalla sekä yhteistyön ja keskinäisen avunannon lujittaminen sosialististen maiden kesken.

Kapitalistisen talouden kehityksen suuntana on monopolilyhtymien yhä nopeampi rikastuminen, miljoonaisten työtätekevien joukkojen riiston jatkuva voimistuminen ja elintason aleneminen, erikoisesti siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, sen suuntana on talouden voimistuva militarisoiminen, kilpataistelun kärjistyminen kapitalististen valtioiden välillä sekä uusien talouspulien ja järkytysten kypsyminen.

1. TALOUSELÄMÄN JÄRKKYMÄTÖN NOUSU SNTL:ssa JA KANSANDEMOKRATIAN MAISSA

Selostuskauden luonteenomaisena piirteenä oli kansantalouden mahtava nousu SNTL:ssa sekä Kiinan Kansantasavallassa, Puolan Kansantasavallassa, Tšekkoslovakian Tasavallassa, Unkarin Kansantasavallassa, Romanian Kansantasavallassa, Bulgarian Kansantasavallassa, Albanian Kansantasavallassa, Saksan Demokraattisessa Tasavallassa, Korean Kansandemokraattisessa Tasavallassa, Mongolian Kansantasavallassa ja Vietnamin Demokraattisessa Tasavallassa.

Teollisuustuotannon kasvun vauhti Neuvostoliitossa ja kapitalistisissa maissa vuosien 1929—1955 aikana näkyi allaolevasta taulukosta:

Teollisuustuotannon kokonaismäärä SNTL:ssa
ja kapitalistisissa maissa
(prosentteissa vuoteen 1929 verraten)

	vuosi 1929	vuosi 1937	vuosi 1943	vuosi 1946	vuosi 1949	vuosi 1950	vuosi 1952	vuosi 1955
SNTL	100	429	573	466	870	1082	1421	2049
Kaikki kapita- listiset maat siinä luvussa:	100	104	—	107	130	148	164	193
USA	100	103	215	153	164	190	210	234
Englanti	100	124	tietoja	118	144	153	153	181
Ranska	100	82	ei ole	63	92	92	108	125
Italia	100	99	jul- kaistu	72	108	124	148	194
Länsi-Saksa . .	100	114	—	35	93	117	150	213
Japani	100	169	231*	51	101	115	173	239

*) Tiedot vuodelta 1944.

Näistä numerotiedoista näkyy, että neljännesvuosisadan aikana eli tarkemmin sanoen 26 vuodessa Neuvostoliitto on huolimatta siitä valtavasta tuhosta, minkä sota aiheutti sen kansantaloudelle, lisännyt teollisuustuotantoa enemmän kuin 20-kertaisesti, kun USA on samaan aikaan poikkeuksellisen suotuisissa oloissa kyennyt kohottamaan tuotantoaan vain hiukan enemmän kuin 2-kertaisesti, ja kapitalistisen maailman teollisuuskokonaisuudessaan ei ole noussut edes senkään vertaa.

Kansandemokratian maat ovat samoin päässeet huomattavasti edelle kapitalistisista valtioista teollisuustuotannon kasvuvauhdin suhteen. Sodanedellinen teollisuustuotannon taso tuli vuonna 1955 ylitetyksi Puolassa enemmän kuin 4-kertaisesti, Bulgariassa — enemmän kuin 5-kertaisesti, Tšhekkoslovakiassa — yli 2-kertaisesti, Unkarissa — 3,5-kertaisesti, Romaniassa — melkein 3-kertaisesti, Albaniassa — enemmän kuin 11-kertaisesti ja Saksan Demokraattisessa Tasavallassa — enemmän kuin 2-kertaisesti.

Kiinan Kansantasavalta, joka ryhtyi muuta myöhemmin rakentamaan sosialismia, on päässyt huomattaviin saavutuksiin: sen teollisuustuotanto on korkeimpaan sodanedelliseen tasoon verraten kasvanut enemmän kuin 2-kertaisesti ja vuoteen 1949 verraten — enemmän kuin 4-kertaisesti.

Jugoslaviassa on niin ikään päästy melkoisiin saavutuksiin sosialistisessa rakennustyössä. Teollisuustuotannon sodanedellinen taso tuli siellä vuonna 1955 ylitetyksi 2,8-kertaisesti.

Yhä mahtavammaksi muodostuu se teollisuusperusta, johon sosialismi nojautuu. Sosialismin maiden teollisuustuotannon ominaispaine maailman teollisuustuotannossa kasvaa järkkymättä. Tässä tosiseikassa saa aineellisen ilmaisunsa se edistyksellinen historian prosessi, että kapitalistisen riiston toimintapiiri ja kapitalismin asemat maailmassa supistuvat samalla kun sosialismin asemat maailmassa laajentuvat.

Teollisuustuotannon nopea kehitysvauhti takaa sosialismille uusia saavutuksia sen taloudellisessa kilpailussa kapitalismin kanssa. Neuvostoliitto on jo nyt teollisuustuotannon kokonaismäärään nähden toisella sijalla maailmassa. Valuraudan, teräksen, alumiinin, kuparin, koneenrakennustuotteiden, sähkövoiman, semen-

tin ja hiilen tuotannon määrässä Neuvostoliitto on jo aikoja sitten sivuuttanut Ranskan, Länsi-Saksan ja Englannin sekä etenee varmasti saavuttaakseen Yhdysvallat.

Neuvostoliiton ja kaikkien sosialismin maiden talouden erikoispiirteenä on sen kaikinpuolinen kehittyminen ja yleinen rauhanomainen suuntaus. Sosialismin maat pitävät ennen kaikkea herkeämättä huolta raskaan teollisuuden kehittämisestä, mikä on koko yhteiskunnallisen tuotannon lakkaamattoman laajentumisen perustana. Samalla näissä maissa kiinnitetään suurta huomiota maatalouden ja kevyen teollisuuden kohottamiseen. Työtätekevien elinehtoja parannetaan herkeämättä ja kulttuuri kukoistaa.

Vieläkin suurenmoisempia ovat ne näköalat, jotka kansoillamme avautuvat. Ei ole enää kaukana se aika, jolloin SNTL:ssa alistetaan laajasti ihmisen palvelukseen atomivoima ja muut nykyajan tieteen ja tekniikan saavutukset, jolloin tullaan käyttämään vieläkin täydellisemmin hyväksi maan uumenien aarteita, tullaan taltuttamaan mahtavat joet, otetaan viljelykseen uusia valtavia maa-aloja, mikä turvaa ravintoaineiden ja yleisten kulutustavaroiden runsauden. Olemme varmoja siitä, että historiallisesti lyhyen ajanjakson sisällä suuri Kiina muuttuu teollisuusmaaksi ja sen maataloustuotanto kohoaa korkealle tasolle osuustoiminnallistamisen perustalla. Kaikki kansandemokratian maat tulevat astumaan huomattavasti eteenpäin sosialismin tietä.

Socialismin maiden kehitykselle on luonteenomaista niiden täydellinen itsenäisyys ja riippumattomuus niin politiikassa kuin taloudessakin. Samanaikaisesti kuluneen kauden tärkeimpänä tuloksena on taloudellisten yhteyksien jatkuva lujittuminen ja yhteistyön laajentaminen sosialististen valtioiden kesken. Sosialismin maiden välillä ovat vakiintuneet voimaan tasa-arvoiset ja keskinäiset edulliset kauppasuhteet, teknillisen kokemuksen vaihto, kaikinpuolinen keskinäinen avunanto ja kansantaloussuunnitelmien koordinoiminen liike-elämän kannalta.

Kiinteä taloudellinen yhteistoiminta avaa poikkeuksellisen suuria mahdollisuuksia tuotannollisten voimavarojen ja raaka-aineiden mitä parhaimmalle hyväksikäyttämiseksi sekä yhdistää sopivasti jokaisen maan edut

koko sosialistisen leirin etuihin. Mitä tärkein merkitys on siinä yhteydessä spesialisoinnin ja koöperoinnin kehittämisenä. Tätä nykyä ei enää ole tarpeellista, että jokainen sosialistinen maa kehittäisi välttämättä kaikkia raskaan teollisuuden aloja, niinkuin Neuvostoliiton oli tehtävä, koska se oli pitkät ajat ainoana sosialismin maana kapitalististen valtioiden ympäröimänä. Nykyään, jolloin on olemassa sosialististen maiden mahtava yhteisö ja niiden puolustuskuntoisuus ja turvallisuus nojautuu koko sosialistisen leirin teolliseen mahtiin, jokainen kansandemokratian maa Euroopassa voi spesialisoitua kehittämään niitä teollisuusaloja ja tuottamaan niitä tuotelajeja, joiden valmistukseen sillä ovat kaikkein suotuisimmat luonnonehdot ja taloudelliset suhdanteet. Tämä luo samalla välttämättömät edellytykset sille, että voitaisiin sijoittaa huomattavia varoja maatalouden ja kevyen teollisuuden kehittämiseen ja sillä perustalla tyydyttää yhä täydellemmin kansojen aineelliset ja kulttuuritarpeet.

Lujittaen veljellisen yhteistyön suhteita keskenään sosialismin maat auttavat pyyteettömästi toinen toisiaan taloudellisessa kehityksessä. Sosialismin maiden välillä vallitsevat keskinäiset suhteet eroavat perinpohjaisesti niistä suhteista, jotka vallitsevat kapitalistisessa maailmassa. Solmittujen sopimusten mukaisesti Neuvostoliitto auttaa tätä nykyä kansandemokratian maita rakentamaan 391 tuotantolaitosta ja yli 90 eri tehdasosastoa ja laitetta. Me olemme myöntäneet kansandemokratian maille pitkäaikaista luottoa yhteensä 21 miljardia ruplaa mitä edullisimmilla ehdoilla. Neuvostoliitto auttaa niin ikään ystävällisiä valtioita myös tuotannon järjestämisessä ja atomivoiman ottamisessa rauhanomaiseen käyttöön.

Me toteamme suurella tyydytyksellä ne saavutukset, joita Kiinalla on sosialistisen teollistamisen alalla. Historiassa ei ole tähän mennessä nähty sellaisia tapauksia, että korkeasti kehittynyt teollisuusvaltio auttaisi vapaaehtoisesti toisten maiden teollistamista. Pääinvastoin, se pieni ryhmä korkeasti kehittyneitä maita, joka aikoinaan nousi etualalle kapitalistisessa maailmassa, on aina häirinnyt toisten valtioiden ja erikoisesti siirtomaiden tai puolisiirtomaiden asemassa olevien valtioiden teollistamista. Siitä syystä suurimmalla osalla Aasian,

Etelä-Amerikan ja Afrikan maita ei ole omaa suurteollisuutta. Neuvostoliitto, jolle nuo tuollaiset päämäärät ovat vieraita, tekee kaiken voitavansa auttaakseen veljellistä Kiinan kansaa luomaan oman mahtavan teollisuutensa. Maamme antaa Kiinan Kansantasavallalle apua yksistään yhden viisivuotiskauden aikana 156 tuotantolaitoksen ja 21 erillisen tehdasosaston rakentamisessa ja me toimitamme kalustoa yhteensä noin 5 miljardin 600 miljoonan ruplan arvosta.

Näiden toimitusten vastineeksi Neuvostoliitto saa Kiinalta ja toisilta kansandemokratian mailta valmisteita, jotka kiinnostavat maatamme, niitä tarvikkeita ja yleisiä kulutustavaroita, joita nämä maat tavallisesti vievät ulos.

Me tulemme vastedeskin antamaan toinen toisillemme kaikinpuolista apua talouden, tekniikan, tieteen ja kulttuurin kehittämisessä. Sitä me pidämme veljellisenä velvollisuutenamme sosialismin leiriä kohtaan. Mitä voimakkaammaksi tulee koko sosialismin leiri, sitä varmemmin tulevat taatuiksi jokaisen tähän suureen leiriin kuuluvan maan vapaus ja riippumattomuus, niiden talouden ja kulttuurin kukoistus.

Sosialistinen järjestelmä kulkee voitokkaasti eteenpäin, tuntematta talouspulia ja järkytyksiä. Se kantaa suuria hedelmiä sosialismin maiden kansoille osoittaen havainnollisesti ratkaisevan paremmuutensa kapitalistiseen järjestelmään verraten. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

2. TALOUDELLINEN TILANNE KAPITALISMIN MAISSA JA KAPITALISTISEN JÄRJESTELMÄN RISTIRIITOJEN JATKUVA KÄRJISTYMINEN

Ylläesitetystä taulukosta näkyy, että vuonna 1955 koko kapitalistisen maailman teollisuustuotanto ylitti vuoden 1929 tason 93 prosentilla.

Merkitseekö tämä sitä, että kapitalismi on onnistunut voittamaan sisäiset ristiriitansa ja saavuttanut vakaantuneisuuden? Ei, ei merkitse. Maailman kapitalismin talous kehittyi äärettömän epätasaisesti ja se on käynyt entistä epävakaisemmaksi.

Sellaisissa kaikkein vanhimmissa kapitalismin maissa kuin Englannissa ja Ranskassa teollisuus on sodanjälkeisten 10 vuoden aikana lisännyt tuotannon määrää, mutta tämä kasvu käy hitaasti ja ristiriitaisesti. Sellaisissa voitetuissa maissa kuin Länsi-Saksassa ja Italiassa sodan edellä ollut tuotantotaso saavutettiin vasta vuosina 1949—50, ja Japanin teollisuustuotanto on suunnilleen vuoden 1944 tasolla. Kapitalismin tärkein maa, Amerikan Yhdysvallat, on sodanjälkeisenä aikana kolme kertaa kokenut huomattavaa tuotannon supistumista, ja vuoden 1948 lopusta lähtien Yhdysvalloissa alkoi kehittyä vakava talouspula, minkä kiihkeä aseitten kilpatuotanto sitten pysäytti Korean sodan yhteydessä.

Teollisuustuotannon epävakaisuutta lisää useimpien kapitalististen valtioiden rahatalouden epävakaisuus, seteleiden suunnaton liikkeellelasku ja valuutan arvon alentuminen. Tähän on lisättävä maatalouspula useissa maissa sekä viime vuosina kapitalistisilla markkinoilla havaittu lamatila maailman kaupankäynnissä.

Kapitalismin yleinen kriisi syvenee yhä. Kapitalismin ratkaisematon ristiriita — nykyaikaisten tuotantovoimien ja kapitalististen tuotantosuhteiden välinen ristiriita — on kärjistynyt yhä enemmän. Nykyaikaisen tekniikan nopea kehitys ei kumoa, vaan vieläpä korostaa tätä ristiriitaa.

On sanottava, että marxilaisille—leniniläisille on aina ollut vieras se käsitys, että kapitalismin yleinen kriisi muka merkitsee täydellistä seisausta, tuotannon ja teknillisen edistyksen pysähtymistä. V. I. Lenin osoitti, että kapitalismin yleinen mätänemistendenssi ei sulje pois teknillistä edistystä eikä tuotannon nousua jollakin vissillä kaudella. „Olisi virheellistä ajatella”, kirjoitti Lenin, „että tämä mätänemistendenssi sulkee pois kapitalismin nopean kasvun; ei, teollisuuden yksityiset alat, porvariston yksityiset kerrokset, yksityiset maat tuovat imperialismin kaudella esiin suuremmalla tai pienemmällä voimalla milloin tämän ja milloin toisen näistä tendensseistä” (Valitut teokset, suom. painos, I osa, sivu 887). Sen vuoksi meidän on tarkkaavaisesti seurattava kapitalismin taloutta eikä saa yksinkertaistettuna käsittää Leninin määritelmää imperialismin mätänemisestä, vaan on tutkittava kaikkea sitä parhainta, mitä tiede ja tekniikka antavat kapitalismin maissa, käyttääk-

semme maailman teknillisen edistyksen saavutuksia sosialismin hyväksi.

Mitä tulee tuotannon kasvuun kapitalistisissa maissa katsauskauden aikana, niin ei voida sanoa, että se on tapahtunut terveellä taloudellisella pohjalla. Tämä kasvu on selitettävissä seuraavien perustekijöiden vaikutuksesta.

Ensinnäkin, talouden militarisoiminen ja kilpavarustelu. Nousu ei ole koskenut läheskään kaikkia teollisuuden aloja. Kulutustarvikkeita valmistava teollisuus jää kovasti jälkeen ja eräät sen alat ovat seisahdustilassa. Nousua on vain niillä aloilla, jotka ovat tavalla tai toisella yhteydessä aseistuksen tuotantoon. Viiden vuoden aikana — vuodesta 1950 vuoteen 1954 — valtion menot sotatarviketilausten maksamiseen lisääntyivät USA:ssa 4-kertaisesti, Englannissa — yli 4-kertaisesti, Ranskassa — 3-kertaisesti. On selvää, että sotatarvikkeiden tuotannon tavaton vauhti on vaikuttanut teollisuustuotannon yleiseen tasoon näissä maissa.

Toiseksi, tuotannon kasvua on edistänyt tärkeimpien kapitalististen valtioiden taloudellinen tunkeutuminen ulkomaille. Maailman kapitalistisilla markkinoilla on sellaisille maille kuin USA:lle ja osaksi Englannille ja Ranskalle muodostunut väliaikaisesti suotuisa tilanne. Saksa, Japani ja Italia joutuivat muutamiksi vuosiksi pois kilpailevien maiden joukosta. Sodanjälkeinen rappio-tila Länsi-Euroopan maissa synnytti kärkevän elintarvikkeiden ja muiden ensitärkeiden tarvikkeiden kysynnän. Yhdysvallat käyttivät sitä maksimaalisesti hyväkseen ottaen käytäntöön „Marshall-suunnitelman” ja muita vipusimia.

Kolmanneksi, suurta osaa on näytellyt peruspääoman uudistaminen. 30-luvun pulien ja lamatilän sekä sitten sodan takia Euroopan kapitalistisissa maissa ei tosiasiallisesti 15—20 vuoteen uusittu lainkaan tuotannollista peruskalustoa. Pahasti kuluneen ja sodan aikana hävitetyn peruspääoman modernisointi alkoi siellä todenteolla vasta vuosina 1951—1954. Se antoi mahdollisuuden lisätä huomattavasti kaluston tuotantoa.

Vihdoin, neljänneksi, kapitalismin maat pystyivät kohottamaan teollisuustuotantoaan kiristämällä jyrkästi työväenluokan riistoa ja alentamalla työtätekevien elintäsoa. Viimeisten neljän vuoden aikana vuotuinen

työteho yhtä työläistä kohti tärkeimpien kapitalististen maiden teollisuudessa lisääntyi keskimäärin 10—25 prosenttia. Mutta reaalipalkka useissa kapitalistisissa maissa on sodanedellistä alhaisempi tavaroiden hintojen valtavan kasvun sekä asuntovuokran ja muiden menojen kohoamisen seurauksena.

Tällöin on otettava huomioon asevarustelujen raskas taakka, joka on sälytetty työtätekevien hartioille. Sotilasmenot USA:n yhtä asukasta kohti tekivät budjettivuonna 1913/14 — 3 ja puoli dollaria, vuonna 1929/30 — 7 dollaria, vuonna 1954/55 — 250 dollaria, toisin sanoen ne ovat tänä aikana lisääntyneet yli 70-kertaisesti. Englannissa sotilasmenot yhtä asukasta kohti lisääntyivät vuonna 1913/14 olleesta 1,7 punnasta 2,5 puntaan vuonna 1929/30 ja 29,3 puntaan vuonna 1954/55. Nämä äärettömän suuret menot peitetään kohottamalla yhtämittaa välittömiä ja välillisiä veroja.

Työtätekevien asemaa painaa kovasti työttömyys. Vuonna 1955, porvarillisten taloustieteilijäin mainostaman niin sanotun „vakaan nousun” aikana USA:ssa laskettiin virallisten tietojen mukaan olevan noin 3 miljoonaa täysin työtöntä ja yli 9 miljoonaa osittain työtöntä. Virallisten tietojen mukaan Saksan Liittotasavallassa oli vuonna 1955 noin miljoona täysin työtöntä. Italiassa, missä työttömyys on sodan jälkeen saanut erittäin joukkomittaisen ja kroonillisen luonteen, laskettiin vuonna 1955 olevan 2 miljoonaa täysin työtöntä ja yhtä paljon osittain työttömiä. Japanissa laskettiin virallisten tietojen mukaan vuonna 1954 olleen 600.000 täysin työtöntä ja miltei 9 miljoonaa osittain työtöntä.

Tällaisia ovat ne tekijät, jotka ovat näytelleet erikoista osaa kapitalistisen tuotannon nousussa sodanjälkeisellä kaudella. Nykyään kapitalistinen maailma on tulemassa sellaiselle rajalle, jolloin useiden väliaikaisten tekijöiden kannustava vaikutus on ehtymässä. Eräät niistä, kuten esimerkiksi peruspääoman joukkoluontoinen uudistaminen sekä suotuisa tilanne ulkoisilla markkinoilla, olivat luonteenomaisia vain raskaan ja pitkäaikaisen sodan jälkeen välittömästi seuranneelle kaudelle. Toiset voivat yleensä aiheuttaa vain tilapäistä tuotannon kasvua. Kapitalistisen talouden sisäiset voimat, joiden pohjalla se on menneisyudessa saanut aikaan tuotannon nousua, vaikuttavat yhä heikommin. Kyetäkseen nykyään

nostamaan tuotantoon kapitalismi tarvitsee yhä suuremmissa määrin keinotekoisia vaikuttimia.

Eräissä Lännen piireissä on nykyisten suhdanteiden perustalla alettu taas puhua „kukoistuksesta”. Yritetään todistella, että marxilainen pulateoria on muka „vanhentunut”. Porvarilliset taloustieteilijät vaikenevat siitä, että vain kapitalismille edullisten seikkojen tilapäinen yhteensattuminen pidätti olevien pulailmiöiden kasvua ja niiden muuttumista syväksi talouspulaksi. Jopa nytkin, suhdanteiden vilkastumisen kaudella, on olemassa syvällä käyviä pulailmiöitä. Tuotantokapasiteettien vajaa-kuormitus on suuri. Tavaravarastot USA:ssa sekä kulutusluotto ovat paisuneet vaarallisiin mittoihin.

Tilannetta kärjistää se, että useissa kapitalistisissa maissa on kerääntynyt tavattoman suuret määrät maataloustuotteita, joilla ei ole menekkiä. Hallitukset, ja varsinkin USA:n hallitus, pyrkivät kaikin keinoin supistamaan viljelyaloja ja pienentämään satoja. Ja näin on aikana, jolloin miljoonia ihmisiä Kaakkois-Aasian ja Afrikan laajoilla alueilla näkee nälkää, ja itse emämaisakin on laajoja väestökerroksia, jotka saavat kovin niukalti ravintoa. Siitä, että tuotanto kasvaa, siitä, että on olemassa eräänlaista tekniikan edistystä, että työn voimaperäistäminen kehittyy nopeaa vauhtia, mutta sisämarkkinat eivät laajene, vaan päinvastoin supistuvat suhteellisesti,— kaikesta siitä kasvaa väistämättä esiin uusia talouspulaa sekä järkytyksiä kapitalistisissa maissa.

Kapitalistit ja heidän etujensa oppineet puolustajat levittävät sellaisia „teorioita”, että talouspulasta voidaan muka pelastautua laajentamalla herkeämättä aseistuksen tuotantoa. Marxilais-leniniläisen tieteen edustajat ovat monet kerrat osoittaneet, että ne ovat pelkkiä harhaluuloja. Kilpavarustelu ei paranna tautia, vaan painaa sitä syvemmälle. Ja mitä laajemmalle talouselämä militarisoidaan, sitä raskaampia tulevat olemaan sen seuraamukset kapitalismille.

Kapitalististen piirien edustajat rakentavat erikoisia toiveita talouden säännöstelyyn valtion taholta. Monopolipääoma alistaa suoranaisesti valtaansa valtion elimiä, asettaen niihin edustajiaan ja pakottaen valtiota „säännöstelemään” maan taloutta monopoliyhtymien etujen mukaisesti. Valtion elimet pyrkivät pitämään yllä liike-elämän aktiivisuutta — antavat yhtiöille

miljarditilauksia, antavat niille huojennuksia ja avustusta, ostavat ylijäämiä ja rahoittavat vientiä. Mutta valtion puuttuminen talouselämään ei poista kapitalistisen järjestelmän peruspaheita. Valtio ei kykene muuttamaan kapitalistisen talouden objektiivisia lakeja, jotka aiheuttavat tuotannon anarkiaa sekä talouspulia. Talouspulat johtuvat itse kapitalismin olemuksesta ja ne ovat väistämättömiä.

Tilanne maailman kapitalistisilla markkinoilla määrää suuressa määrin kapitalismin talouden näköalat. Tässä tilanteessa on viime vuosien aikana tapahtunut oleellisia muutoksia. Amerikan Yhdysvallat menettää sen monopoliasemansa, mikä sillä oli ensimmäisinä sodanjälkeisinä vuosina. Muiden maiden kilpailun seurauksena USA:n osuus koko maailman viennissä, sen saavutettua suurimmat mittasuhteensa vuonna 1947 (32,5 prosenttia), laski sitten jyrkästi, vähentyen viimeisten vuosien aikana 19 prosenttiin. Vuosina 1947—48 USA:n osalle lankesi melkein kolme viidesosaa kapitalistisen maailman teollisuustuotteista, mutta nyt — puolet. USA on ohittanut korkeimman huippukohdan sodanjälkeisten taloudellisten mahdollisuuksien hyväksikäyttämisessä, eikä uusia markkinoita ole näkyvässä. Näin ollen ei siis ole myöskään näköaloja tuotannon vastaiselle vakavalle kasvulle.

Tilanne maailman kapitalistisilla markkinoilla on kärjistynyt erikoisesti sen jälkeen, kun niille ovat jälleen ilmaantuneet Länsi-Saksa ja Japani. Nämä maat, kuten Englanti ja Ranskakin, ovat melkein palauttaneet itselleen takaisin sodanedelliset asemansa maailmanmarkkinoilla. Jokaisen maan viennin kasvu on nyt mahdollista vain vimmatussa taistelussa kilpailijain kanssa. Englanti on huolissaan Länsi-Saksan ja Japanin kasvavan aktiivisuuden johdosta. Länsi-Saksa ja Japani ovat tyytymättömiä sen johdosta, kun Englanti ei päästä niitä omille markkinoilleen. Ja kaikilla niillä yhdessä on enemmän kuin riittävästi syytä olla tyytymättömiä Amerikan Yhdysvaltoihin, joka saattaa epäjärjestyä aikaan maailmanmarkkinoilla käymällä yksipuolista kauppaa, estämällä ulkomaisten tavaroiden pääsyä omille markkinoilleen, kieltämällä kaupankäynnin Idän kanssa, turvautumalla maataloustuotteiden myyntiin polkuhinnasta ja muihin keinoihin, jotka vaikuttavat ras-

kaasti muihin maihin. Taloudellinen taistelu kapitalististen maiden välillä kiihtyy yhä suuremmalla voimalla.

Suurimpana ristiriitana on yhä edelleen, kuten aikaisemminkin, ristiriita Amerikan Yhdysvaltojen ja Iso-Britannian välillä. Englantilais-amerikkalainen sovittamaton ristiriita käsittää laajan kysymyspiirin. „Atlantin yhteisön” lipun alle verhoutuen merentakaiset kilpailijat kahmivat käsiinsä Britannian imperiumin strategisia ja taloudellisia perusasemia, pyrkivät pesiytymään imperiumin liiketeille, polkemaan suosituimmustariffien järjestelmän ja alistamaan valtaansa puntavyöhykkeen. Siksi ei olekaan ihme, että Englannissa samoin kuin Ranskassakin voimistuu pyrkimys lopettaa tällainen tilanne, jolloin „Atlantin yhteisö” on hyödyllistä vain sen yhdelle osakumppanille.

Tilannetta maailmanmarkkinoilla kärjistää erikoisesti Länsi-Saksan taloudellisen mahdin elpyminen. Kahden maailmansodan antama kokemus puhuu siitä, että taistelussa markkinoista saksalaiset monopoliyhtymät eivät kaihdakaan mitään. Tämän yhteydessä kärjistyy tilanne myös Länsi-Euroopassa, koska nopeasti kasvavan saksalaisen kilpailijan ilmaantuminen ei lupaa mitään hyvää Ranskalle ja Englannille, jos sitä tullaan vielä sysäämään yhä edelleenkin militarisoinnin tielle. Tilanne kärjistyy itse Länsi-Saksan sisälläkin, koska konsernien ja monopolien mahdin palauttaminen voimistaa sitä vaaraa, että jälleen elpyvät ne voimat, jotka aikoinaan johtivat valtaan fasismiin.

Markkinakysymys käy entistä kärkevämmäksi myös siksi, että maailman kapitalististen markkinoiden rajat supistuvat yhä enemmän sen vuoksi, kun ovat muodostuneet uudet, kasvavat sosialistiset maailmanmarkkinat. Sitä paitsi siirtomaasorrosta vapautuvat heikosti kehittyneet maat alkavat luoda omaa teollisuuttaan, mikä johtaa kiertämättömästi teollisuustavarain myyntimarkkinain supistumiseen entisestään. Kaikki tämä merkitsee sitä, että taistelu myyntimarkkinoista ja vaikutuspiireistä imperialistisen leirin sisällä tulee kärjistymään yhä enemmän.

Samalla on nykyiselle tilanteelle kapitalistisissa maissa luonteenomaista myöskin sosiaalisten ristiriitojen jatkuva kärjistyminen.

Siitä huolimatta, vaikka kapitalistiset valtiot ovat turvautuneet erittäin ankaraan työläisvastaiseen lainsäädäntöön, työselkkausten „säännöstelemiseen” hallituksen toimesta ja ammattiliittojen oikeuksien rajoittamiseen, ovat lakkotaistelun mittasuhteet sodanjälkeisinä vuosina olleet huomattavasti laajemmat kuin ennen sotaa. Viralliset ja tietysti pienennetyt tiedot 11 maasta (USA, Englanti, Ranska, Länsi-Saksa, Japani, Kanada, Australia, Ruotsi, Belgia, Hollanti, Argentiina) puhuvat siitä, että kun verrataan kymmentä sodanedellistä vuotta (1930—1939) kymmeneen sodanjälkeiseen vuoteen (1945—1954), niin osoittautuu, että lakkojen lukumäärä on lisääntynyt 67.000:sta 101.000:teen, lakkojen osanottajien lukumäärä on lisääntynyt 21 miljoonasta 73 miljoonaan ja lakkojen seurauksena menetettyjen työpäivien määrä on lisääntynyt 240 miljoonasta 672 miljoonaan. Kuten näette, lakkojen määrä kymmenen sodanjälkeisen vuoden ajalta on puolitoistakertaa suurempi kuin oli lakkojen määrä vastaavana aikana ennen sotaa, ja osanottajien määrä sekä menetettyjen päivien määrä ylittää moninkertaisesti sodanedellisen tason. Siis työväenluokan taistelu kapitalistista sortoa vastaan käy yhä aktiivisemmaksi ja sitkeämmäksi. Erittäin joukkomittaisen ja kärkevän luonteen on lakko-
 liike saanut Ranskassa, Italiassa, Japanissa, USA:ssa ja Englannissa ja viime vuosina myöskin Länsi-Saksassa.

Sodanjälkeisen kauden luonteenomaisena piirteenä on työväenluokan entistä päättäväisempi esiintyminen poliittisissa peruskysymyksissä. Monet suuret ammattiliitot, niiden poliittisesta suunnasta riippumatta, esiintyvät yhä aktiivisemmin vaatien kansainvälisen jännityksen lieventämistä ja kilpavarustelun lopettamista. Ranskan ja Italian työväenluokka, Ranskan kommunistinen puolue, Italian kommunistit ja sosialistit ovat saavuttaneet valtavia voittoja parlamenttivaaleissa. Nämä saavutukset osoittavat, että työväenluokan puolueet ovat saaneet osakseen maittensa laajojen väestökerrosten rakkautta ja luottamuksen. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Mitä johtopäätelmiä voidaan tehdä kapitalistisissa maissa vallitsevan tilanteen analyysistä?

Kapitalistisen maailman tilanteelle on luonteenomaista syvien ristiriitojen kasvu. Voimistuu ristiriita

tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja yksityiskapitalistisen anastusmuodon välillä, tuotannon kasvun ja maksukykyisen kysynnän supistumisen välillä, mikä johtaa talouspuliin. Ristiriidat kapitalististen valtioiden välillä kasvavat ja niiden välillä kärjistyy taistelu myyntimarkkinoista ja vaikutuspiireistä. Sosiaaliset ristiriidat kasvavat ja syvenyvät, voimistuu työväenluokan ja laajojen kansanjoukkojen taistelu elinoikeuksistaan ja eduistaan. Näin muodoin kapitalismi kulkee yhtämittä uusia taloudellisia ja sosiaalisia järkytyksiä kohti.

3. IMPERIALISTINEN AGGRESSIIVISTEN BLOKKIEN MUODOSTAMISEN JA „KYLMÄN SODAN” LIETSOMISEN POLITIIKKA. KANSOJEN TAISTELU KANSAINVÄLISEN JÄNNITYKSEN LIEVENTÄMISEKSI

Toverit! Kansainvälisten suhteiden alalla on NKP:n XIX ja XX edustajakokouksen välisenä aikana tapahtunut suuria muutoksia.

Kohta toisen maailmansodan päätyttyä Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin ja Ranskan politiikassa alkoi yhä voimakkaammin tuntua taantumuksellisten, militaristien piirien vaikutus, pääsivät voitolle pyrkimykset tyrkyttää tahtoaan muille maille taloudellisen ja poliittisen painostuksen, uhkailujen ja sotilaallisten provokaatioiden avulla. Tällainen suunta sai „voima”-politiikan nimen. Siinä ilmenivät nykyisen imperialismiin kaikkein aggressiivisimpien piirien pyrkimykset maailmanherruutensa pystyttämiseen, työväenliikkeen, demokraattisen ja kansallisen vapautusliikkeen tukahduttamiseen, sosialismin leiriä vastaan tähdättyjen sotaseikkailujen suunnitelmat.

Kansainvälinen ilmapiiri osoittautui sotapsykoosin myrkyttämäksi. Kilpavarustelu alkoi saada yhä kaa-meampia mittasuhteita. Tuhansien kilometrien päässä USA:n rajoilta sijaitsevien valtioiden alueille on perustettu paljon suuria amerikkalaisia sotatukikohtia, joiden kärki on suunnattu Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Aloitettiin niisanottu „kylmä sota” sosialistisen leirin maita vastaan. Alettiin lietsoa keino-tekoisesti epäluottamusta valtioiden välille ja usuttaa kansoja toisiaan vastaan. Sytytettiin verinen sota

Koreassa ja sota Indo-Kiinassa pitkittyi moniksi vuosiksi.

„Kylmän sodan” innoittajat astuivat sotablokkien muodostamisen raiteille. Monet maat tulivat vastoin kansojen tahtoa vedetyksi suljettuihin aggressiivisiin ryhmittymiin — Pohjois-Atlantin blokkiin, Länsi-Euroopan Liittoon, SEATO'on (Kaakkois-Aasiaa varten solmittu sotablokki), Bagdadin paktiin.

Sotablokkien järjestäjät vakuuttelevat, että he muka liittyvät yhteen puolustusta varten, puolustautuakseen „kommunistiselta uhkalta”. Mutta se on pelkkää teeskentelyä. Historiasta tiedetään, että imperialistiset suurvallat ovat aina turvautuneet sotablokkien muodostamiseen, kun ne ovat hankkineet maailman uudestijakamista. Nykyään käytetään „antikommunismiin” tunnusta jälleen savuverhona, jolla verhotaan erään valtion maailmanherruuden tavoitteluja. Uutta tässä on se, että muodostamalla kaikenlaisia blokkeja ja pakteja USA haluaa varmistaa itselleen herruusaseman kapitalistisessa maailmassa, alistaa kaikki blokkikumppaninsa oman tahtonsa kuuliaisten täyttäjien asemaan.

„Voima”-politiikan innoittajat väittävät, että tämä politiikka muka tekee mahdottomaksi uuden sodan, koska se turvaa „voimien tasapainotilan” maailman näyttämöllä. Tämä näkökanta on laajalti liikkeessä länsimaisten valtiomiesten keskuudessa. Sitä tärkeämpää on paljastaa loppuun asti sen todellinen sisältö.

Voidaanko rauhaa lujittaa kilpavarustelun avulla? Jo tämän kysymyksen asettaminenkin tuntuu järjettömältä. Mutta kuitenkin „voima”-politiikan kannattajat tyrkyttävät kilpavarustelua tärkeimpänä reseptinä... muka rauhan säilyttämiseksi! On aivan ilmeistä, että jos valtioiden kesken kilvoitellaan sotilaallisen mahdin kartuttamisen alalla, niin sodan uhka ei siitä vähene, vaan kasvaa.

Kilpavarustelu, „voima”-politiikka, aggressiivisten blokkien muodostaminen, „kylmä sota” — kaikki tämä ei ole voinut olla kärjistämättä ja se on todella kärjistänyt kansainvälistä tilannetta. Tällainen on ollut maailman tapahtumien yksi kehityssuunta selostuskaudella.

Mutta näinä samoina vuosina on kansainvälisellä areenalla tapahtunut muitakin prosesseja, jotka osoittavat, ettei läheskään kaikki nykymaailmassa ole alistettu monopolististen piirien kaikkivaltiuden alaiseksi.

Ratkaiseva merkitys on sosialismin, demokratian ja rauhan voimien, kansallisen vapautusliikkeen voimien herkeämättömällä lujittumisella. Tänä aikana ovat Neuvostoliiton, Kiinan Kansantasavallan ja muiden sosialististen maiden ulkopoliittiset asemat käyneet entistä vankemmiksi ja niiden arvovalta ja kansainväliset yhteydet ovat mittaamattomasti kasvaneet. Kansainvälinen sosialismin leiri vaikuttaa yhä suuremmissa määrin maailman tapahtumien kulkuun. (Suosioitoksia.)

Rauhan voimat ovat karttuneet huomattavasti sen yhteydessä, kun maailman areenalle on ilmaantunut ryhmä Euroopan ja Aasian rauhaarakastavia valtioita, jotka ovat julistaneet ulkopoliittikkansa periaatteeksi sen, etteivät ne osallistu blokkeihin. Näiden valtioiden johtavat poliittiset piirit ovat aivan oikein sitä mieltä, että osallistuminen suljettuihin sotilaallisiin imperialistisiin ryhmittymiin vain voimistaisi sitä vaaraa, että nämä maat joutuisivat mukaan aggressiivisten voimien sota-seikkailuihin, se vetäisi ne kilpavarustelun turmiollisiin pyörteisiin.

Tämän tuloksena kansainvälisellä areenalla on muodostunut laaja „rauhan vyöhyke”, johon kuuluu sekä sosialistisia että ei-sosialistisia Euroopan ja Aasian rauhaarakastavia valtioita. Tämä vyöhyke käsittää maapallon valtavat alueet, joissa asuu miltei puolitoista miljardia ihmistä, se on enemmistö koko planeettamme väestöstä.

Syvä vaikutuksensa kansainvälisten tapahtumien kulkuun on ollut mitä laajimpien kansanjoukkojen aktiivisella toiminnalla rauhan suojaamiseksi. Historiassa ei voida löytää toista aikakautta, jota voitaisiin verrata nykyiseen kauteen siinä, miten laajaa ja järjestynyttä on suurten kansanjoukkojen taistelu sodan uhkaa vastaan.

Kaikkein aktiivisimpia ja johdonmukaisimpia taisteilijoita sodanvaaraa ja taantumusta vastaan ovat olleet kommunistiset puolueet, jotka ovat näinä vuosina, kuten aina ennenkin, olleet tuimimmassa taistelun tuoksinassa rauhan säilyttämiseksi, työtätekevien elinetsujen ja maitensa kansallisen riippumattomuuden puolesta. Paljon vaikeuksia ja vastoinkäymisiä on viime vuosina tullut kommunistien osalle kapitalistisissa maissa. Mutta kommunistiset puolueet ovat kyenneet kunniakkaasti

selviytymään näistä koettelemuksista. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Samaan aikaan monet muut yhteiskuntapiirit esiintyvät sotaa vastaan. Näiden esiintymisten vaikutusteho olisi tietysti vieläkin suurempi, jos erilaiset rauhanasiaa puolustavat voimat olisivat voittaneet eräänlaisen hajanaisuutensa. Poikkeuksellisen merkityksen saa työväenluokan ja sen ammattiliittojen yhtenäisyysprobleema, sen poliittisten puolueiden — kommunistien, sosialistien ja muiden työväenpuolueiden toiminnan yhtenäisyys.

Nykymaailman monet onnettomuudet johtuvat siitä, että useissa maissa työväenluokka on jäänyt moniksi vuosiksi kahtiajaetuksi, eivätkä sen eri osastot esiinny yhteisrintamana, mikä on hyödyksi vain taantumuksen voimille. Kuitenkin meidän mielestämme nyt avautuvat näköalat tämän tilanteen muuttamiseksi. Elämä on nostanut päiväjärjestykseen paljon sellaisia kysymyksiä, jotka vaativat ei ainoastaan kaikkien työväenpuolueiden lähentymistä ja yhteistoimintaa, vaan myöskin luovat reaaliset mahdollisuudet tälle yhteistoiminnalle. Tärkein niistä on kysymys uuden sodan ehkäisemisestä. Jos työväenluokka esiintyy yhtenäisenä järjestyneenä voimana ja osoittaa lujaa tahtoa, niin sotaa ei tule.

Kaikki tämä säilyttää työväenliikkeen kaikille toimihenkilöille suuren historiallisen vastuun. Rauhantaistelun edut vaativat, että on pantava syrjään keskinäiset syytökset, on löydettävä yhtymiskohtia ja sillä perustalla laadittava pohja yhteistoiminnalle. Tällöin on mahdollista ja välttämätöntä yhteistyö myöskin sosialistisen liikkeen niiden piirien kanssa, joilla on toiset katsantokannat kuin meillä kysymyksessä sosialismiin siirtymisen muodoista. Niiden joukossa on paljon sellaisia, jotka rehellisesti erehtyvät tässä kysymyksessä, mutta se ei ole esteenä yhteistyölle. Nykyään monet sosialidemokraatit kannattavat aktiivista taistelua sodanvaaraa ja militarismia vastaan, vaativat lähentymistä sosialististen maiden kanssa, esiintyvät työväenluokan yhtenäisyyden puolesta. Me tervehdimme vilpittömästi näitä sosialidemokraatteja ja olemme valmiit tekemään kaiken mikä suinkin on tarpeellista ponnistustemme yhdistämiseksi jalossa taistelussa rauhan asian ja työtätekevien etujen puolustamiseksi. (Suosionosoituksia.)

Koko kansainvälisten tapahtumien kehitys viime vuosien ajalta todistaa sitä, että taisteluun rauhan säilyttämiseksi ovat nousseet suuret kansanvoimat. Valtaapitävät imperialistiset piirit eivät voi olla ottamatta tätä huomioon. Näiden piirien kaukonäköisimmät edustajat alkavat tunnustaa sen, ettei „voima”-politiikalla ole voitu painostaa niitä maita, joita vastaan se oli suunnattu, ja että se on kärsinyt vararikon. Samalla tämä politiikka on langennut raskaana taakkana kapitalistisen maailman kansanjoukkojen hartioille ja voimistanut niiden tyytymättömyyttä. Ihmiskunnan valtava enemmistö hylkää „voima”-politiikan seikkailumaisena ja kansanvastaisena politiikkana, joka vain voimistaa sodanvaaraa.

Näiden kiistattomien tosiseikkojen vaikutuksesta Lännen arvovaltaisissa piireissä alkaa ilmetä merkkejä vissinlaisesta ajattelun selkenemisestä. Yhä enemmän näiden piirien ihmisiä alkaa käsittää, miten vaaralliseksi kapitalismin kohtalolla pelaamiseksi voi sota sosialistisen leirin maita vastaan muodostua. Epäilemättä, kapitalististen maiden työväenluokka ja laajat työtätekevät joukot tulevat tekemään ratkaisevia johtopäätelmiä siihen järjestelmään nähden, joka sysää kansat aika-ajoittain verisiin sotiin, jos näiden maiden hallitsevat piirit uskaltavat syyttää sellaisen sodan. (J a t k u v i a s u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ei ole suinkaan sattuma, että viime aikoina voidaan porvarillisten maiden huomattavilta toimihenkilöiltä kuulla yhä useammin avomielisiä tunnustuksia, että atomiaseilla käytävässä sodassa „ei tule olemaan voittajaa”. Nämä toimihenkilöt eivät rohkene vielä lausua julki sitä, että kapitalismi löytää hautansa uudessa maailmansodassa, jos se syyttää sodan, mutta heidän on jo täytynyt avoimesti tunnustaa, että sosialistinen leiri on voittamaton! (M y r s k y i s i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Imperialististen voimien asemat heikkenevät ei ainoastaan sen vuoksi, että näiden maiden kansat hylkäävät aggressiivisen politiikan, vaan myöskin sen vuoksi, että imperialismi on viimeisten 10 vuoden aikana kärsinyt tappion Idässäkin, missä siirtomaajuuden vuosisataiset perusteet luhistuvat ja kansat käyvät yhä rohkeammin ratkaisemaan kohtaloitaan.

4. IMPERIALISMIN SIIRTOMAAJÄRJESTELMÄN LUHISTUMINEN

Lokakuun sosialistinen vallankumous antoi mitä lujimman iskun imperialismin siirtomaajärjestelmälle. Suuren Lokakuun vaikutuksesta alkoi siirtomaakansojen kansallinen vapautustaistelu kehittyä erikoisella voimalla, se on jatkunut kaikkina sitä seuranneina vuosina ja johtanut koko imperialismin siirtomaajärjestelmän syvälliseen kriisiin.

Tärkeänä tekijänä, joka voimistutti vapautustaistelua siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, oli fasistisen Saksan ja imperialistisen Japanin murskaaminen toisessa maailmansodassa. Demokraattisten voimien saama voitto fasismista herätti sorrettujen maiden kansoissa uskoa vapautumisensa mahdollisuuteen.

Seuraavan musertavan iskun siirtomaajärjestelmälle antoi voitokas vallankumous Kiinassa, joka merkitsi imperialismille mitä raskainta tappiota.

Valtiollisen riippumattomuuden on saanut valloiteiksi väestöluvultaan maailman toiseksi suurin maa — Intia. Riippumattomuuden ovat saaneet Birma, Indonesia, Egypti, Syyria, Libanon, Sudan ja useat toiset entiset siirtomaat. Näin ollen viimeksi kuluneiden 10 vuoden aikana on enemmän kuin miljardi kaksisataa miljoonaa ihmistä eli melkein puolet maapallon väestöstä vapautunut siirtomaa- tai puolisiirtomaariippuvaisuudesta. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Imperialismin siirtomaajärjestelmän luhistuminen on sodanjälkeisen kauden maailmanhistorian merkkitapahdumia. On alkanut niiden kansojen suuri henkiinheräämisen prosessi, joita siirtomaaorjuuttajat pitivät vuosisatoja syrjässä ihmisyhteiskunnan kehityksen valtatiestä. Kansan Kiina ja riippumaton Intian Tasavalta ovat nousseet suurvaltojen joukkoon. Kansojen poliittinen ja taloudellinen nousu on havaittavissa Kaakkois-Aasiassa ja Arabialaisessa Idässä. On alkanut kansojen heräämisen prosessi Afrikassa. Kansallinen vapautusliike on voimistunut Brasiliassa, Chilessä ja muissa Latalalaisen Amerikan maissa. Sodan lopputulos Koreassa, Indo-Kiinassa ja Indonesiassa on osoittanut, että imperialistit eivät edes aseellisen interventionkaan avulla kykene voittamaan kansoja, jotka nousevat päättävästi taistelemaan

vapaan ja riippumattoman elämän puolesta. Nyt on jo astunut päiväjärjestykseen eräänä kaikkein kärkevimpänä ja ajankohtaisimpana kysymyksenä kysymys häpeällisen siirtomaajärjestelmän täydellisestä likvidoisesta. (Suosionosoituksia.)

On koittanut Leninin ennustama uusi kausi maailman historiassa, jolloin Idän kansat osallistuvat aktiivisesti koko maailman kohtaloiden ratkaisemiseen ja tulevat kansainvälisten suhteiden uudeksi mahtavaksi voimatekijäksi. Eroitukseksi sodanedellisestä kaudesta valtaosa Aasian maista esiintyy nyt maailman areenalla suvereenisina valtioina taikka sellaisina valtioina, jotka puolustavat sitkeästi oikeuttaan harjoittaa omaa itsenäistä ulkopoliittikkaa. Kansainväliset suhteet ovat astuneet ulos entisistä puitteistaan, jolloin ne käsittivät vain pääasiallisesti valkoisen rodun maita ja kansoja, ja alkaivat muuttua luonteeltaan täysin yleismaailmallisiksi suhteiksi.

Entisten siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kansojen pääseminen poliittiseen vapauteen on ensimmäinen ja tärkein edellytys niiden täydellisen riippumattomuuden toisin sanoen niiden taloudellisen itsenäisyyden saavuttamiseksi. Vapautuneet Aasian maat ovat lähteneet oman teollisuutensa luomisen, oman teknillisen intelligenssinsä valmentamisen, kansan elintason kohottamisen sekä monivuosisataisen kansallisen kulttuurinsa palauttamisen ja edelleen kehittämisen tielle. Itsenäisen kehityksen tielle astuneille maille avautuvat historialliset näköalat parempaan tulevaisuuteen.

Nämä maat, vaikka ne eivät kuulukaan maailman sosialistiseen järjestelmään, voivat käyttää hyväkseen sen saavutuksia riippumattoman kansallisen talouden luomiseksi ja kansojensa elintason kohottamiseksi. Niiden ei nyt enää tarvitse mennä kumarrellen pyytämään nykyaikaista kalustoa entisiltä sortajiltaan. Ne voivat saada sellaista konekalustoa sosialismin maista eikä niiden tarvitse antaa siitä minkäänlaisia poliittista tai sotilaallista laatua olevia sitoumuksia.

Jo se seikka, että on olemassa Neuvostoliitto ja toiset sosialistisen leirin maat ja että ne ovat valmiit auttamaan heikosti kehittyneitä maita näiden teollisuuden kehittämisessä tasa-arvoisuuden ja keskinäisen hyödyn ehdoilla, on vakavana esteenä siirtomaarjuutuspolitiikan tiellä.

Imperialistit eivät voi enää suhtautua heikosti kehittyneisiin maihin yksinomaan maksimivoittojen kiskomismahdollisuuden näkökulmasta. Imperialistien on pakko tehdä myönnytyksiä suhteissaan niihin.

Mutta eivät kaikki maat ole vielä vapautuneet siirtomaatorjuudesta. Siirtomaa- ja puolisiirtomaariippuvaisuudessa on edelleenkin suuri osa Afrikan mantereesta, eräät Aasian maat sekä Keski- ja Etelä-Amerikan maat. Niitä pidetään yhä imperialististen maiden agraari- ja raaka-ainelisiä. Riippuvaisten maiden väestön elintaso on yhä edelleenkin äärettömän alhainen.

Siirtomaavaltujen välillä kasvavat ristiriidat ja kärjistyy taistelu vaikutusalueista, raaka-ainelähteistä ja tavaroiden menekkimarkkinoista. USA pyrkii kaappamaan käsiinsä Euroopan valtojen siirtomaa-alueet. Etelä-Vietnam on siirtymässä Ranskan käsistä USA:n käsiin. Amerikkalaiset monopoliyhtymät rynnistävät hyökäten Ranskan, Belgian ja Portugalin alusmaita vastaan Afrikassa. On tunnettua, että Iranin naftarikkaudet olivat ennen täydellisesti englantilaisten käsissä, mutta nyt heidän on ollut pakko jakaa ne amerikkalaisten kanssa, ja nykyään amerikkalaiset monopolistit käyvät jo taistelua englantilaisten syrjäyttämiseksi sieltä kokonaan. Pakistanissa ja Irakissa voimistuu amerikkalaisten vaikutus, jota verhotaan „vapaan yritteliäisyyden” lipulla.

USA:n monopoliyhtymät käyttävät hyväkseen vallitsevaa asemaansa Keski- ja Etelä-Amerikan maissa ja antavat useiden näiden maiden taloudelle rujan yksipuolisen ja niiden väestölle tavattoman epäedullisen luonteen, jarruttavat niiden teollista kehitystä, kietovat nämä maat taloudellisen riippuvaisuuden raskaisiin kahleisiin.

Säilyttääkseen ja eräin paikoin vieläpä palauttaakseenkin entisen herruutensa, siirtomaavallat turvautuvat historian tuomitsemiin menetelmiin siirtomaiden kansojen tukahduttamiseksi asevoimalla. Siirtomaavallat ovat alkaneet käyttää myös siirtomaatorjuutuksen uusia muotoja niin sanotun „avun” varjolla, jota annetaan heikosti kehittyneille maille ja joka tuottaa tavattoman suurta hyötyä siirtomaatorjuuttajille. Ottakaamme esimerkiksi Amerikan Yhdysvallat. On tunnettua, että Amerikan Yhdysvallat antaa mainitunlaista „apua” ennen kaikkea toimittamalla heikosti kehittyneille maille

amerikkalaisia aseita. Se antaa USA:n monopoliyhtymille mahdollisuuden kuormittaa teollisuutensa sotatarviketilausten laskuun. Sitten sotatarviketeollisuuden tuotteita lähetetään miljardien arvosta budjettivarojen ja Amerikan veronmaksajilta kiskottujen varojen laskuun noille heikosti kehittyneille maille. Valtiot, jotka ovat saaneet tällaista „apua” aseiden muodossa, joutuvat väistämättä riippuvaisuuteen, lähtevät armeijoihensa lisäämisen tielle, mikä johtaa verojen kasvuun ja väestön elintason alenemiseen heikosti kehittyneissä maissa.

Monopolisteja kiinnostaa „voima”-politiikan jatkaminen, ja „kylmän sodan” lopettaminen ei ole heille edullista. Miksi? Siksi, että sotahysterian lietsominen palvelee imperialistisen ekspansion puolustelemista, on kansanjoukkojen pelottelemisen ja joukkojen tietoisuuden hämäämisen väline, jonka tarkoituksena on perustella verojen lisääntymistä, verojen, joita sitten käytetään sotatarviketilauksiin ja jotka joutuvat miljardöörien kukkariihin. Näin siis „kylmä sota” on keino, jolla pidetään yllä sotatarviketeollisuuden korkeaa tasoa ja jolla kiskotaan tavattomia liikevoittoja.

On luonnollista, että niin sanottua heikosti kehittyneille maille annettavaa „apua” myönnetään määrättyillä poliittisilla ehdoilla, niillä ehdoilla, että nämä maat saadaan mukaan aggressiivisiin sotilaallisiin liittoutumiin, allekirjoittamaan yhteisiä sotilaallisia sopimuksia ja kannattamaan sitä Amerikan ulkopolitiikkaa, joka tähtää maailmanherruuden eli kuten amerikkalaiset imperialistit itse sanovat „maailman johtoaseman” valloittamiseen.

SEATO ja Bagdadin sopimus eivät ole ainoastaan aggressiivisia sotilaallisia ja poliittisia ryhmittymiä, vaan ne ovat myös orjuutusvälineitä, luonteeltaan uusi siirtomaariiston muoto heikosti kehittyneiden maiden riistämiseksi. Sillä kaikillehan on selvää, etteivät Pakistan ja Tailand määrää politiikkaa SEATO:ssa eikä Irak, Iran ja Turkki Bagdadin sopimuksessa.

Sellaisten liittoutumien luominen ja toisten maiden asettaminen toisia vastaan on niin ikään eräänä keinona, jolla hajoitetaan taloudellisesti heikosti kehittyneitä maita, se on siirtomaaorjuuttajien kauan sitten tunnetun „hajoita ja hallitse” politiikan jatkamista. Siirtomaaorjuuttajat yrittävät Bagdadin sopimuksen avulla eristää

Arabialaisen Idän maita toisistaan. SEATO-sopimuksen avulla he pyrkivät irrottamaan Kaakkois-Aasian maat toisistaan.

Idän maiden kansojen taistelu liittoutumiin osallistumista vastaan on taistelua kansallisen riippumattomuuden puolesta. Se ei olekaan sattuma, että valtava enemmistö Kaakkois-Aasian, Lähi- ja Keski-Idän maista on torjunut länsivaltojen itsepintaiset ponnistukset saadakseen nämä maat vedetyksi suljettuihin sotilaallisiin ryhmittymiin.

Huolimatta kaikista pyrkimyksistä saada heikosti kehittyneiden maiden kansat riitaantumaan keskenään ja myöskin sosialistisen leirin kansojen kanssa, näiden kansojen ystävyys ja yhteistyö yhä lujittuu. Bandungissa pidetty 29 Aasian ja Afrikan maan konferenssi osoitti selvästi Idän kansojen välisen solidaarisuuden kasvua. Tämän konferenssin päätökset heijastivat Idän satojen miljoonien ihmisten tahtoa. Konferenssi antoi lujan iskun siirtomaatorjuuttajien ja aggressorien laskelmille.

Siirtomaasorron ikeen hartioiltaan heittäneiden Idän kansojen ystävyys ja yhteistyö sosialismin maiden kansojen kanssa kasvaa ja lujittuu. Sitä osoittivat havainnollisesti Intian ja Birman edustajain vierailut Neuvostoliitossa ja Neuvostoliiton edustajain matka Intiaan, Birmaan ja Afganistaniin. Näiden matkojen tuloksena vahvistettiin Neuvostoliiton ja maailman erään suurvallan — Intian Tasavallan sekä Birman ja Afganistanin katsantokantojen yhteisyys nykykauden kansainvälisen elämän peruskysymyksessä — kysymyksessä yleisen rauhnan säilyttämisestä ja lujittamisesta sekä kaikkien valtioiden kansallisesta riippumattomuudesta.

Se poikkeuksellisen lämmin ja sydämellinen vastaanotto, jota suuren neuvostokansan edustajat saivat osakseen, osoitti selvästi Idän maiden laajojen kansanjoukkojen syvää luottamusta ja rakkautta Neuvostoliittoon kohtaan. Selittäessään tämän luottamuksen lähteitä egyptiläinen lehti „Al-Ahbar” kirjoitti hiljattain aivan oikein: „Venäjä ei pyri ostamaan kansojen omaatuntoa, niiden oikeuksia ja vapautta. Venäjä on ojentanut kansoille käden ja sanonut, että kansoilla pitää olla oikeus määrätä itse kohtalostaan ja että Venäjä tunnustaa kansojen oikeuden ja pyrkimykset eikä vaadi niitä osallistumaan sotilaallisiin sopimuksiin eikä liittoutu-

miin". Miljoonat ihmiset tervehtivät lämpimästi meidän maatumme siitä hyvästä, kun se käy leppymätöntä taistelua siirtomaorjuutusta vastaan, toteuttaa kaikkien kansojen tasa-arvoisuuden ja ystävyyden politiikkaa, tervehtivät maatumme sen johdonmukaisen rauhantahtoisen ulkopoliittikan takia. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

5. NEUVOSTOLIITTO TAISTELUSSA RAUHAN JA KANSAINVÄLISEN TURVALLISUUDEN LUJITTAMISEKSI

Uskollisena rauhantahtoisen ulkopoliittikan leniniläisille periaatteille Neuvostoliitto on pitänyt aktiivisesti suuntana kansainvälisen jännityksen lieventämistä ja rauhan lujittamista ja saavuttanut suurta menestystä tällä tiellä. Palautan mieliin tärkeimmät linjat, joiden suuntaan Neuvostoliiton rauhan aloitteita on kehitelty.

Ensinnäkin, suhteiden parantaminen suurvaltojen välillä.

Toiseksi, Idässä olleiden sodan pesäkkeiden poistaminen ja uusien sodan pesäkkeiden ja selkkausten syntymisen estäminen Euroopassa ja Aasiassa.

Kolmanneksi, suhteiden säännösteleminen useiden valtioiden kanssa jännityksen lieventämiseksi Euroopassa (suhteiden normalisoiminen veljellisen Jugoslavian kanssa, Valtiosopimuksen solmiminen Itävallan kanssa, diplomaattisten suhteiden solmiminen SNTL:n ja Saksan Liittotasavallan välillä jne.).

Neljänneksi, uusien teiden etsiskely sellaisten kysymysten ratkaisemiseksi kuin kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän luominen Eurooppaan, aseistariisuminen, atomiaseiden kieltäminen, Saksan kysymys jne.

Viidenneksi, päättäväinen lähentyminen kaikkiin niihin valtioihin, jotka ovat rauhan säilyttämisen kannalla.

Kuudenneksi, kansainvälisten kosketusten ja yhteyksien kaikinpuolinen laajentaminen kaikilla eri linjoilla: Neuvostoliiton valtiomiesten henkilökohtainen kosketus muiden maiden valtiomiehiin, puolueemme ja muiden maiden työväenpuolueiden edustajain välinen kosketus ja kanssakäyminen, samoin ammattiliittojen välillä, parlamenttivaltuuskuntien, yhteiskunnallisten ja muiden

valtuuskuntien vuorovierailujen laajentaminen, kaupan ja muiden taloudellisten yhteyksien ja matkailun kehittäminen sekä ylioppilasvaihdon laajentaminen.

Neuvostoliiton rauhan aloitteet ovat tulleet erääksi suurimpia tekijöitä, jolla on valtava vaikutus kansainvälisten tapahtumien kulkuun.

Neuvostoliiton rauhan aloitteiden menestystä ovat huomattavasti edistäneet kaikkien rauhaarakastavien maiden antama kannatus ja yhteiset toimenpiteet. Erittäin tärkeä osuus siinä on ollut ja on suurella Kiinan Kansantasavallalla, joka on tehnyt niin paljon verenvuodatuksen lopettamiseksi Koreassa ja Indo-Kiinassa ja esittänyt tunnetun ehdotuksen Kollektiivisesta rauhanpaktista Aasiassa. Suuren panoksen rauhan lujittamiseen Aasiassa ja koko maailmassa on antanut suuri Intian Tasavalta. Miljoonat tavalliset ihmiset kaikissa maissa ovat kannattaneet palavasti Neuvostoliiton ottamia askeleita kansainvälisen tilanteen parantamiseksi.

Rauhaarakastavien valtioiden ja kansojen ponnistukset eivät ole menneet hukkaan. Ensi kertaa sodanjälkeisinä vuosina on tapahtunut vissiä kansainvälisen jännityksen lievenemistä. Tässä tilanteessa kävi mahdolliseksi Geneven neuvottelukokouksen pitäminen neljän vallan hallitusten päämiesten kesken. Neuvottelukokous osoitti elinvoimaiseksi ja oikeaksi neuvottelumenetelmän eri maitten välillä. Se todisti oikeaksi SNTL:n näkökannan, että neuvottelutietä voidaan ratkaista mutkallisimmatkin kansainvälisten suhteiden kysymykset, jos vain molemmiin puolin osoitetaan pyrkimystä yhteistyöhön ja sovinnollisuuteen.

Eräät yrittävät nyt haudata „Geneven hengen”. Kuten toiseikat osoittavat, eivät määrätty piirit Lännessä ole vielääkään luopuneet toiveesta painostaa Neuvostoliittoa ja saada se suostumaan yksipuolisiin myönnytyksiin. Kuitenkin on jo korkea aika ymmärtää, etteivät sellaiset laskelmat ole reaalisia. Neuvostoliitto on tehnyt paljon suurvaltojen asenteiden lähentämiseksi toisiinsa. Nyt on USA:n, Englannin ja Ranskan vuoro. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että Neuvostoliitto luopuisi jatkuvista ponnistuksista kansainvälisissä suhteissa vallitsevan jännityksen lieventämiseksi ja rauhan lujittamiseksi. Päinvastoin, koska on ilmaantunut mahdollisuus lähentää suurvaltojen asenteita toisiinsa useissa mitä tärkeim-

missä kansainvälisissä probleemoissa, niin Neuvostoliitto tulee entistäkin päättäväisemmin pyrkimään molemminpuolisen luottamuksen ja yhteistyön aikaansaamiseen kaikkien maiden ja ennen kaikkea suurvaltojen välillä. Tällöin suurvaltojen välisissä suhteissa ovat ehdottoman välttämättömiä ehtoja ponnistusten tasavertaisuus ja se, että tehdään myönnytyksiä molemmin puolin. Neuvottelumenetelmän pitää tulla ainoaksi kansainvälisten kysymysten ratkaisemismenetelmäksi.

Kollektiivisen turvallisuuden takaaminen Euroopassa, kollektiivisen turvallisuuden takaaminen Aasiassa, aseistariisuminen — nämä ovat ne kolme tärkeintä ongelmaa, joiden ratkaiseminen voi luoda pohjan kestäväälle ja pitkäaikaiselle rauhalle.

Kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän luominen Eurooppaan vastaisi kaikkien, sekä suurten että pienten Euroopan maiden elinetsuä ja olisi samalla vankkana takeena maailmanrauhan säilymiselle. Samalla se tekisi mahdolliseksi ratkaista myös Saksan kysymyksen. Tämän kysymyksen nykyinen tila ei voi olla herättämättä huolestuneisuutta. Saksa on yhä edelleenkin jaettuna kahtia, ja Länsi-Saksan aseistamista kiihdytetään. Se ei ole salaisuus, että herättäessään henkiin Saksan militarismia kukin kolmesta länsivallasta ajaa takaa omia tarkoituksiperiään. Mutta kuka hyöttyy tästä lyhytnäköisestä politiikasta? Ennen kaikkea Länsi-Saksan imperiaalistiset voimat. Häviölle joutuvista on ensimmäiselle paikalle asetettava Ranska, jota yritetään tällaisella politiikalla painaa kolmannen asteen valtakunnan asemaan. Yhä ilmeisemmin alkaa näkyä eräänlainen uusi akseli Washington—Bonn, joka kärjistää sodan vaaraa.

Nykytilanteessa on reaalisia mahdollisuuksia ratkaista Saksan ongelma toisella tavalla, rauhan ja kansojen turvallisuuden etujen ja siinä luvussa myöskin Saksan kansan etujen mukaisesti. Rauhantahtoisen Neuvostovaltakunnan mahti on kasvanut ennenkuulumattomasti. Kaakkois-Euroopan maat, jotka aikoinaan olivat raaka-aineen ja ihmisvoiman toimittajia Saksaa varten, muodostavat yhdessä Neuvostoliiton kanssa vankan estemuurin saksalaisten revanssistien mahdollista aggressiota vastaan. Saksan entinen liittolainen Itävalta on julistanut politiikakseen puolueettomuus-

politiikan. Kaikissa Länsi-Euroopan maissa toimii rauhaarakastavia voimia. Itse Saksassakin on voimasuhde nyt toisenlainen kuin oli aikaisemmin. Saksan Demokraattinen tasavalta, joka ei halua sotaa, on lujittunut siinä määrin, että nykyään on jo mahdotonta puhua Saksan kysymyksen ratkaisemisesta ilman sen osanottoa taikka sen etujen kustannuksella. Saksan Liittotasavallassa monimiljoonainen työväenluokka yhdessä muiden patrioottisten voimien kanssa esiintyy yhä aktiivisemmin vastustaen Saksan muuttamista uuden sodan pesäkkeeksi.

Kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän luominen Eurooppaan, luopuminen Pariisin sopimuksista, lähentyminen ja yhteistyön aikaansaaminen Saksan molempien valtioiden välillä — sellainen on varma tie Saksan probleeman ratkaisemiseksi. On tunnettua, että tietyt piirit haluavat ratkaista Saksan probleeman ilman itsensä saksalaisten osanottoa ja vastoin Saksan kansan syvimpiä etuja. Siitä ei voi olla epäilystäkään, että tällainen politiikka on tuomittu kärsimään tappion. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Eräänä elintärkeimpänä kysymyksenä ihmiskunnalle on edelleenkin kilpavarustelun lopettaminen. Se on tietenkin mutkallinen kysymys. Mutta sitä suuremmalla sitkeydellä ja tarmolla on etsittävä sille ratkaisua.

Kukaan ei voi sanoa, että Neuvostoliitto olisi tehnyt vähän sen hyväksi, jotta aseistariisumiskysymys olisi saatu liikahtamaan kuolleesta pisteestä. Laajalti tunnettuja ovat Neuvostoliiton ehdotukset vuoden 1955 toukokuun 10 päivästä, Neuvostoliiton toimenpiteet omien asevoimiensa supistamiseksi ynnä muut. Mutta sitä ei voida sanoa länsivalloista. Ei tarvinnut muuta kuin että Neuvostoliitto hyväksyi Englannin, Ranskan ja USA:n ehdotukset aseistariisumisen kahdesta vaiheesta ja asevoimien äärimmäisistä tasoista, kun länsivallat alkoivat ottaa takapakkia eivätkä ainoastaan kieltäytyneet hyväksymästä Neuvostoliiton tekemiä konkreettisia ehdotuksia, vaan jopa luopuivat omistakin ehdotuksistaan.

Näköjään tähän ovat vaikuttaneet „voima”-politiikan kiivaimmat kannattajat, jotka pyrkivät jälleen siirtymään hyökkäykseen ja tekemään tyhjäksi alkaneen kansainvälisen jännityksen laukeamisen. Luonnollisesti oli rauhantahtoisten valtioiden tehtävä tästä vastaavat

johtopäätökset ja jatkettava edelleen maittensa turvallisuuden lujittamista.

Pakoitettuina yhdistämään voimansa ja voimavaransa valtiomme ovat solmineet keskenään Varsovan sopimuksen, joka on tärkeä vakaannuttava tekijä Euroopassa. Valtiomme ovat päättäneet tiukasti käyttää kaikki voimansa suojatakseen kansojemme rauhanomaisen elämän ja estääkseen uuden sodanpalon syttymisen Euroopassa.

Mitä tulee aseistariisumiskysymykseen, niin me tulemme voimiamme säästämättä ponnistelemaan tämän mitä tärkeimmän probleeman ratkaisemiseksi.

Me tulemme, vastedeskin pyrkimään kilpavarustelun lopettamiseen, atomi- ja vetyaseen kieltämiseen. Niin kauan kun ei ole päästy sopimukseen aseistariisumisen pääkysymyksistä, me olemme valmiita suostumaan ennen sitä eräisiin osittaisiin toimenpiteisiin tällä alalla, esimerkiksi lämpöydinaseiden kokeilujen lopettamiseen, sen estämiseen, ettei Saksan alueella olevien sotajoukkojen aseistuksena olisi atomiaseita, sekä sotabudjettien supistamiseen. Tällaisten toimenpiteiden toteuttaminen valtioiden taholta voisi raivata tietä sopimuksen aikaansaamiseksi toisistakin aseistariisumisen monimutkaisimmista kysymyksistä.

Neuvostoliitto on täynnä lujaa päättäväisyyttä tehdä kaiken mikä on tarpeellista rauhan ja turvallisuuden takaamiseksi kansoille.

Äärettömän suuri merkitys rauhan asian lujittumiselle koko maailmassa olisi kestävien ystävällisten suhteiden aikaansaamisella maailman kahden suurimman vallan — Neuvostoliiton ja Amerikan Yhdysvaltojen välillä. Me ajattelemme, että jos SNTL:n ja USA:n välisten suhteiden perustaksi otettaisiin rauhanomaisen rinnakkaisolon tunnetut viisi periaatetta, niin sillä olisi totta tosiaan mitä suurin merkitys koko ihmiskunnalle ja se olisi tietysti yhtä suureksi hyödyksi USA:n kansalle kuin Neuvostoliiton kansoille ja kaikille toisillekin kansoille. Nämä periaatteet — alueellisen eheyden ja suvereniteetin keskinäinen kunnioittaminen, hyökkäämättömyys, puuttumattomuus toistensa sisäisiin asioihin, tasavertaisuus ja keskinäinen hyöty sekä rauhanomainen rinnakkaisolo ja taloudellinen yhteistyö — ovat nykyään jo saaneet kahdenkymmenen valtion hyväksymisen ja kannatuksen.

Viime aikoina on meidän taholtamme otettu uusia tärkeitä askeleita, joiden tarkoituksena on saada perinpohjainen parannus aikaan neuvostoliittolais-amerikkalaisissa suhteissa. Tarkoitamme ehdotusta ystävyys- ja yhteistyösopimuksen solmimiseksi SNTL:n ja USA:n välillä, joka on tehty toveri N. A. Bulganinin presidentti D. Eisenhowerille lähettämässä kirjelmässä.

Me haluamme olla ystävydessä ja yhteistyössä Yhdysvaltojen kanssa rauhan ja kansojen turvallisuuden puolesta käytävän taistelun alalla sekä taloudellisella ja kulttuurialalla. Me pyrimme siihen hyvässä tarkoituksessa, pitämättä puukkoa hihassa. Me emme ole tehneet ehdotustamme sen takia, ettei Neuvostoliitto tulisi toimeen ilman tällaista sopimusta USA:n kanssa. Neuvostovaltio on ollut olemassa ja kehittynyt menestyksellisesti silloinkin, kun Neuvostoliiton ja Yhdysvaltojen välillä ei ollut edes normaalisia diplomaattisia suhteita. Me olemme kääntyneet USA:n puoleen esittäen sopimuksen solmimista siksi, että tällaisen sopimuksen solmiminen vastaisi molempien maiden kansojen hartaimpia pyrkimyksiä elää rauhassa ja ystävydessä. (Suosionosoituksia.)

Ellei Neuvostoliiton ja USA:n välillä saada aikaan hyviä suhteita, vaan tulee vallitsemaan molemminpuolinen epäluottamus, niin se johtaa kilpa-aseistautumiseen entistä suuremmissa mittasuhteissa ja vieläkin vaarallisempaan voimien kasaantumiseen molemmilla puolilla. Sitäkö Neuvostoliiton ja Amerikan Yhdysvaltojen kansat tahtoisivat? Eivät tietenkään.

Tähän mennessä tämä aloitteemme ei ole vielä saanut tarvittavaa ymmärtämystä ja kannatusta osakseen Yhdysvalloissa, mikä todistaa sitä, että USA:ssa ovat vielä lujissa asemissa ne, jotka kannattavat järjestelyä kaipaavien kysymysten ratkaisemista sodan avulla ja että tällä kannalla olevat yhä vieläkin painostavat voimakkaasti presidenttiä ja hallitusta. Mutta me tahdomme uskoa, että meidän rauhantahtoiset pyrkimyksemme tulevat oikeammin arvostetuiksi USA:ssa ja että asia alkaa kehittyä parempaan päin.

Me aiomme edelleenkin pyrkiä parantamaan yhä suhteitamme Iso-Britannian ja Ranskan kanssa. Maillamme, jotka sijaitsevat Euroopassa, on paljon yhteisiä etuja. Ja ennen kaikkea yhteinen huoli siitä, ettei päästettäisi

syttymään uutta sotaa. Kuten tunnettua, molemmat maailmansodat alkoivat Euroopassa. Niiden pesäkkeenä oli militaristinen Saksa. Neuvostoliiton, Ranskan ja Englannin kansat yhdessä Puolan, Tshekkoslovakian, Jugoslavian, Belgian, Albanian ja muiden Euroopan valtioiden kansojen kanssa vuodattivat paljon vertaan yhteisen vihollisen murskaamiseksi ja rauhan turvaamiseksi. Me katsomme, että SNTL:n, Englannin ja Ranskan on Euroopan suurvaltoina säilytettävä pyhästi rauhan onnea ja tehtävä kaikki mahdollinen uuden sodan ehkäisemiseksi. On tärkeää muistuttaa tästä juuri nyt, jolloin joudutetaan Länsi-Saksan revanssihenkeisen wermachtin henkiinherättämistä ja siten luodaan suoranainen uhka kaikkien Euroopan kansojen turvallisuudelle. Kestävän rauhan ja turvallisuuden takaaminen Euroopassa eivät ole maillemme mitään ohimeneviä tilapäisetuja. Ne luovat varman perustan keskinäiselle ymmärtämykselle ja yhteistyölle, kaupan ja kaikinpuolisten yhteyksien kehittämiseksi Neuvostoliiton, Englannin ja Ranskan kesken.

Neuvostoliitto tulee herkeämättä huolehtimaan siitä, että saataisiin edelleenkin laajennetuksi ja lujitetuksi ystävyyttä ja yhteistyötä Idän maiden kanssa. Me voimme tyydytyksellä todeta, että meillä on muodostuneet hyvät ja ystävälliset suhteet Intian Tasavallan kanssa, ja olemme varmoja siitä, että näillä suhteilla on edessään suuri tulevaisuus. Me tervehdimme arabimaiden kansojen pyrkimystä puolustaa kansallista riippumattomuuttaan. Me uskomme myöskin siihen, että Iranissa, Turkissa ja Pakistanissa tulevat käsittämään, että normaaliset suhteet SNTL:n kanssa ovat elintärkeitä näille maille.

Meidän muuttumattomana periaatteenamme on kehittää ja lujittaa ystävällisiä suhteita kaikkien niiden maiden kanssa, jotka, kuten mekin, pyrkivät rauhan säilyttämiseen.

Me pidämme kiinni siitä näkökannasta, että nykyoloissakin, jolloin on olemassa sotilaalliset ryhmittymät, ei vielä ole käytetty läheskään kaikkia mahdollisuuksia hyväksi suhteiden parantamiseksi valtioiden ja erikoisesti naapurivaltioiden välillä. Tässä yhteydessä on korostettava hyökkäämättömyyssopimusten ja ystävyyssopimusten merkitystä, joiden solmiminen edistäisi syntyneiden

epäilysten ja epäluottamuksen poistamista valtioiden välisissä suhteissa ja kansainvälisen tilanteen tervehtymistä. Neuvostoliitto on puolestaan valmis solmi-
maan tällaisia sopimuksia vastaavien valtioiden kanssa.

Maiden välisten keskinäisten suhteiden jatkuvan parantamisen kannalta suuri merkitys on liike- ja kulttuuriyhteyksien laajentamisella. Neuvostohallituksen taholta tehdään kaikki mikä on mahdollista tällaisten yhteyksien kaikinpuolisen kehittämisen edistämiseksi. Me voimme tyydytyksellä todeta, että viime aikana ovat lisääntyneet huomattavasti liikekosketukset sekä erilais-
ten valtuuskuntien vuorovierailut Neuvostoliiton ja useiden toisten maiden välillä. Viime vuonna kävi Eng-
lannissa Neuvostoliiton kevyen teollisuuden, rakennus-
toiminnan ja maatalouden työntekijäin valtuuskuntia, joiden johdossa oli Hallituksen jäseniä, samoin kävi ammattiliittojärjestöjen edustajia, monia tieteen ja kulttuurin toimihenkilöitä sekä urheiluedustajistoja. Englannin hallitus on myötävaikuttanut tähän yhteyksien laajentamiseen. Neuvostovaltuuskunnat otettiin Englan-
nissa hyvin vastaan. Voidaan olettaa, ettei myöskään Englannin kansalaisilla, jotka kävivät Neuvostoliitossa niin valtuuskuntien mukana kuin yksityisessäkin järjes-
tyksessä, ole syytä valittaa, että heitä olisi huonosti kohdeltu maassamme. Samassa hengessä kehittyvät yhteydet myös Neuvostoliiton ja Ranskan, Ruotsin, Suo-
men, Norjan ja toisten maiden välillä.

Viime vuonna oli valtuuskuntien vuorovierailuja myöskin Amerikan Yhdysvaltojen kanssa ja muun muassa hyvän vastaanoton sai USA:ssa osakseen Neuvostoliiton maatalousvaltuuskunta. USA:ssa kävivät Neuvostoliiton sanomalehtimiesten, rakennustyöläisten ja lääkintätyöntekijäin valtuuskunnat. Mutta yhteyksien kehitys USA:n kanssa on vielä vähäistä. Neuvostoliitossa on tämän ajan sisällä käynyt paljon huomattavia amerikkalaisia valtiomiehiä ja yhteiskunnallisia toimi-
henkilöitä sekä yksityisiä kansalaisia. Amerikan kansa-
laisilla on ollut kaikki mahdollisuudet käydä Neuvostoliitossa ja heidät on aina otettu hyvin vastaan maas-
samme. Samaan aikaan monet neuvostoliittolaiset insi-
nöörit, tiedemiehet sekä kirjallisuuden ja taiteen toimi-
henkilöt eivät valitettavasti voineet käyttää hyväkseen amerikkalaisilta toiminimiltä ja järjestöiltä saamiaan

kutsuja, koska eivät saaneet matkalupia Amerikan viranomaisilta. On selvää, ettei tämä edistä kanssakäynnin laajentumista maittemme välillä. Toivokaamme, että tilanne muuttuisi parempaan päin.

Kaupan on näyteltävä suurta osaa perustan laajentamisessa eri maiden väliselle liiketoiminnalle ja yhteistyölle. Vastapainoksi Pohjois-Atlantin liittoutuman tunnukselle „Aseistautukaamme!” me esitämme tunnuksen: „Käykäämme kauppaa!”. Uudessa viisivuotissuunnitelmassamme edellytetään laajennettavaksi huomattavasti kauppasuhteita niin kansandemokratian maiden kuin kaikkien toistenkin valtioiden kanssa.

Me katsomme korkeimmaksi kansainväliseksi velvollisuudeksemme kehittää ja lujittaa väsymättä veljellisiä suhteita sosialistisen leirin maiden kesken yhteisen suuren asiamme — sosialismin — etujen hyväksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

6. ERÄITÄ NYKYISEN KANSAINVÄLISEN KEHITYKSEN PERIAATTEELLISIA KYSYMYKSIÄ

Toverit! Haluaisin pysähtyä koskettelemaan eräitä nykyisen kansainvälisen kehityksen peruskysymyksiä, jotka määräävät ei ainoastaan nykytapahtumien kulkua, vaan myöskin tulevaisuuden näköaloja.

Niitä ovat kysymys kahden järjestelmän rauhallisesta rinnakkaisolosta, kysymys sotien ehkäisemismahdollisuudesta nykyisellä kaudella sekä kysymys sosialismiin siirtymisen muodoista eri maihin nähden.

Tarkastelkaamme lyhyesti näitä kysymyksiä.

Kahden järjestelmän rauhallisesta rinnakkaisolosta. Leniniläinen periaate yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden rauhanomaisesta rinnakkaisolosta on ollut ja pysyy edelleenkin maamme ulkopoliittikan yleislinjana.

Puhutaan, että Neuvostoliitto muka ehdottaa rauhanomaisen rinnakkaisolon periaatetta vain taktillisissa, suhdannetarkoituksissa. Kuitenkin onhan tunnettua, että me olemme yhtä sitkeästi kannattaneet rauhanomaista rinnakkaisoloa aikaisemminkin, Neuvostovallan ensi vuosista lähtien. Näin ollen, se ei siis ole taktillinen askel, vaan Neuvostoliiton ulkopoliittikan peruseriaate.

Tämä merkitsee sitä, että jos onkin olemassa uhka, joka vaarantaa yhteiskunnalliselta ja poliittiselta järjestelmältään erilaisten maiden rauhanomaista rinnakkaisoloa, niin se ei suinkaan esiinny Neuvostoliiton taholta eikä sosialistisesta leiristä. Onko sosialistisella valtiolla yhtäkään sellaista vaikutinta, mikä kannustaisi aggressiivisen sodan valloilleen päästämistä? Ehkä meillä on luokkia ja ryhmiä, joita sota saattaisi kiinnostaa rikastumiskeinona? Ei ole. Ne on meillä jo aikoja sitten hävitetty. Ehkäpä meillä on vähän maata ja luonnonrikkauksia, ehkä meillä ei ole riittävästi raaka-ainelähteitä taikka menekkimarkkinoita tavaroillemme? Ei, kaikkea sitä meillä on ihan riittämiin. Miksi me sitten tarvitsimme sotaa? Me emme tarvitse sotaa, me hylkäämme periaatteessa sellaisen politiikan, jonka seurauksena miljoonia ihmisiä syöstään sotaan miljardööriryhmän omapyyteisten etujen hyväksi. Onko kaikki tämä tunnettua niille, jotka huutavat Neuvostoliiton „aggressiivisista aikomuksista”? Tietysti on. Minkä takia he sitten toittovat jatkuvasti vanhaan käheästi pihisevään torveensa muka „kommunistisesta aggressiosta”? Vain sekottaakseen kortteja, vain hämätäkseen ja peittääkseen suunnitelmiaan maailmanherruutensa pystyttämiseksi, suunnitelmiaan „ristiretkestä” rauhaa, demokratiaa ja sosialismia vastaan.

Rauhan viholliset yrittävät yhä vieläkin uskotella, että Neuvostoliitto aikoo muka kukistaa kapitalismin muissa maissa „viemällä” vallankumousta näihin maihin. Meidän kommunistien keskuudessa ei tietenkään ole kapitalismin kannattajia. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että me olisimme puuttuneet tai aikoisimme puuttua niiden maiden sisäisiin asioihin, joissa vallitsee kapitalistinen elämänjärjestys. Romain Rolland oli oikeassa sanoessaan, että „vapautta ei tuoda kuomivauhuissa rajan takaa, kuten Bourboneja” (Hilpeyttä salissa.) Naurettavaa on luulla, että vallankumouksia tehtäisiin tilauksesta. Voidaan usein kuulla porvarillisten maiden edustajien järkeilevän seuraavasti: „Neuvostojohtajat vakuuttavat kannattavansa kahden järjestelmän rauhanomaista rinnakkaisoloa. Mutta samaan aikaan he julistavat taistelevansa kommunismin puolesta, puhuvat, että kommunismi voittaa kaikissa maissa. Mitä rauhanomaista rinnakkaisoloa voi Neuvostoliiton kanssa olla,

kun se kerran taistelee kommunismin puolesta?" Tällainen käsitys muodostuu porvarillisen propagandan vaikutuksesta. Tosiasioita vääristelemällä porvariston ideologit sekoittavat tahallaan ideologisen taistelun kysymyksiä kysymyksiin valtioiden välisistä suhteista leimatakseen Neuvostoliiton kommunistit aggressiivisiksi ihmisiksi.

Kun me puhumme siitä, että kahden järjestelmän, kapitalistisen ja sosialistisen järjestelmän kilpailussa sosialistinen järjestelmä voittaa, niin se ei laisinkaan merkitse, että voitto saavutetaan sosialististen maiden aseellisella sekaantumisella kapitalististen maiden sisäisiin asioihin. Meidän uskomme kommunismin voittoon perustuu siihen, että sosialistisella tuotantotavalla on ratkaisevia paremmuuksia kapitalistiseen tuotantotapaan verraten. Juuri siksi marxismin-leninismin aatteet juurtuvat yhä enemmän kapitalististen maiden laajojen työtätekevien joukkojen tietoisuuteen, niinkuin ne ovat vallanneet miljoonien ihmisten tietoisuuden meidän maassamme sekä kansandemokratian maissa. (Jatkuvia suosionosoituksia.) Me uskomme siihen, että kaikki maapallon työtätekevät ihmiset, kun he ovat tulleet vakuuttuneiksi niistä etuisuuksista, joita kommunismi tuo tullessaan, lähtevät ennemmin tai myöhemmin taistelun tielle sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.) Rakentaessamme kommunismia omassa maassamme me vastustamme jyrkästi sodan päästämistä valloilleen. Me olemme aina väittäneet ja väitämme, että uuden yhteiskuntajärjestelmän pystyttäminen yhdessä tai toisessa maassa on näiden maiden kansojen sisäinen asia. Tällaiset ovat asenteemme, jotka pohjautuvat suureen marxismin-leninismin oppiin.

Rauhanomaisen rinnakkaisolon periaate saa osakseen yhä laajempaa kansainvälistä tunnustusta. Tämä periaate on tullut erääksi ulkopolitiikan kulmakiveksi Kiinan Kansantasavallan ja muiden kansandemokratian maiden ulkopolitiikassa. Tätä periaatetta toteuttavat aktiivisesti Intian Tasavalta, Birman Liitto ja useat muut valtiot. Ja tämä onkin lainmukaista, sillä muuta ulospääsyä ei nykyoloissa ole. Todellakin on olemassa vain kaksi tietä: joko rauhanomainen rinnakkaisolo tai historian kaikkein tuhoisin sota. Kolmatta tietä ei ole.

Me olemme sitä mieltä, että yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden ei pidä pelkästään vain elää rinnakkain. On mentävä pitemmälle, suhteiden parantamiseen, luottamuksen lujittamiseen niiden välillä ja yhteistyöhön. Kiinan Kansantasavallan ja Intian Tasavallan esittämien sekä Bandungin konferenssin ja laajojen kansainvälisten yhteiskuntapiirien kannattamien tunnettujen viiden periaatteen historiallinen merkitys onkin siinä, että ne määrittelevät yhteiskuntajärjestelmänsä kannalta erilaisten valtioiden keskinäissuhteille parhaimman muodon, mikä nykyoloissa on mahdollista. Miksi ei näitä periaatteita voitaisi ottaa maapallon kaikissa osissa olevien kaikkien valtioiden rauhanomaisten suhteiden perustaksi? Kaikkien valtioiden liittyminen kannattamaan näitä viittä periaatetta vastaisi kansojen elinetoja ja vaatimuksia.

Sotien ehkäisemisen mahdollisuudesta nykykaudella. Miljoonat ihmiset kaikkialla maailmassa kysyvät: onko uusi sota kiertämätön, onko ihmiskunnan, joka on kärsinyt kaksi veristä maailmansotaa, todellakin kärsittävä vielä kolmaskin sota? Marxilaisten on annettava vastaus tähän kysymykseen ottamalla huomioon viimeisten vuosikymmenien aikana tapahtuneet maailmanhistorialliset muutokset.

Kuten tunnettua, on olemassa marxilais-leniniläinen väittämä, että niin kauan, kun imperialismi on olemassa, ovat sodat kiertämättömiä. Tämä väittämä laadittiin kaudella, jolloin — 1) imperialismi oli kaikki käsittävä maailmanjärjestelmä ja — 2) yhteiskunnalliset ja poliittiset voimat, jotka eivät olleet sodan kannalla, olivat heikkoja, riittämättömästi järjestyneitä eivätkä voineet sen vuoksi pakottaa imperialisteja luopumaan sodista.

Tavallisesti otetaan vain kysymyksen yksi puoli, tarkastellaan vain sotien taloudellista perustaa imperialismin oloissa. Mutta se ei riitä. Sota ei ole ainoastaan taloudellinen ilmiö. Kysymyksessä siitä, tuleeko sota vai eikö tule, on suuri merkitys luokkavoimien, poliittisten voimien keskinäissuhteella, ihmisten järjestyneisyydellä ja määrätietoisella tahdolla. Enemminkin, visseissä olosuhteissa etumaisten yhteiskunnallisten ja poliittisten voimien taistelulla voi tässä kysymyksessä olla ratkaiseva merkitys. Tähän asti on asia ollut niin, että voimat, jotka eivät olleet kiinnostuneita sodasta ja jotka esiin-

tyivät sitä vastaan, olivat heikosti järjestyneitä, eikä niillä ollut keinoja asettaakseen tahtonsa sodanlietsojien hankkeita vastaan. Näin oli laita ennen ensimmäistä maailmansotaa, jolloin II Internationalen johtajien petturuus oli saattanut hajalle kansainvälisen proletariaatin, tämän perusvoiman, mikä silloin taisteli sodan uhkaa vastaan. Näin oli asian laita myös toisen maailmansodan aattona, jolloin Neuvostoliitto oli ainoa valtio, joka harjoitti aktiivista rauhantahtoista politiikkaa, muiden suurvaltojen tosiasiallisesti kannustaessa aggressoreita ja jolloin työväenliike kapitalistisissa maissa oli sosialidemokratian oikeistajohtajien hajoittama.

Mainittu määritelmä oli tuohon kauteen nähden täysin oikea. Mutta nykyään tilanne on perinpohjin muuttunut. On syntynyt yleismaailmallinen sosialismin leiri, joka on tullut mahtavaksi voimaksi. Tämän leirin muodossa rauhantahtoisilla voimilla on ei ainoastaan moraalinen, vaan myös aineellinen voima ja keinot aggression estämiseksi. Sitä paitsi on suuri ryhmä muita valtioita, joiden väestö käsittää monia satoja miljoonia ihmisiä, valtioita, jotka esiintyvät aktiivisesti sotaa vastaan. Meidän aikanamme työväenliike kapitalistisissa maissa on muodostunut valtavaksi voimaksi. On syntynyt rauhanpuolustajain liike, joka on muodostunut mahtavaksi tekijäksi.

Näissä olosuhteissa jää tietysti voimaan leniniläinen määritelmä, että koska on olemassa imperialismi, säilyy myös taloudellinen perusta sotien syttymiselle. Juuri sen vuoksi meidän on noudatettava mitä suurinta valppautta. Niin kauan kun maapallolla on kapitalismi, niin kapitalististen monopolien etuja ajavat taantumukselliset voimat tulevat vastedeskin pyrkimään sotaseikkailuihin ja aggression, ne voivat tehdä yrityksiä sodan syttämiseksi. Mutta sallimuksellista sotien kiertämättömyyttä ei ole. Nykyään on olemassa mahtavat yhteiskunnalliset ja poliittiset voimat, joilla on käytettävissään vakavia keinoja estääkseen imperialistit syttämästä sotaa, ja antaakseen musertavan vastaiskun aggressoreille, jos ne yrittävät aloittaa sodan, tehdäkseen tyhjäksi niiden seikkailumaiset suunnitelmat. Silä varten on välttämätöntä, että kaikki sotaa vastaan esiintyvät voimat olisivat valppaita ja liikekannalla, että ne toimisivat yhteisrintamana eivätkä heikentäisi ponnistuksiaan taistelussa

rauhan säilyttämiseksi. Mitä aktiivisemmin kansat tulevat suojelemaan rauhaa, sitä enemmän on takeita siitä, ettei uutta sotaa tule. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Sosialismiin siirtymisen muodoista eri maihin nähden. Maailman areenalla tapahtuneiden perusteellisten muutosten yhteydessä avautuu uusia näköaloja myöskin maiden ja kansakuntien siirtymisessä sosialismiin.

Jo Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen aattona V. I. Lenin kirjoitti: „Kaikki kansakunnat tulevat sosialismiin, se on kiertämätöntä, mutta kaikki eivät tule aivan samalla tavalla, jokainen tuo omalaatuisuutta demokratian yhteen tai toiseen muotoon, proletariaatin diktatuurin tähän tai toiseen erimuotoisuuteen, siihen vauhtiin nähden, jolla yhteiskunnallisen elämän eri puoliin suoritetaan sosialistisia uudistuksia. Ei ole mitään teoreettisesti viheliäisempää ja käytännöllisesti naurettavampaa kuin se, että „historiallisen materialismin nimessä” maalataan tulevaisuutta tässä suhteessa yksivärisellä harmahtavalla värillä: se olisi suzdalilaista töhertelyä eikä sen enempää” (Teokset, 23. osa, sivu 58).

Historian antama kokemus on täydellisesti vahvistanut todeksi tämän Leninin nerokkaan määritelmän. Nykyään on yhteiskunnan sosialistisille perusteille uudestijärjestämisen neuvostolaisen muodon ohella olemassa kansandemokratian muoto.

Puolassa, Bulgariassa, Tshekkoslovakiassa, Albaniassa ja Euroopan muissa kansandemokraattisissa maissa tämä muoto on syntynyt ja sitä käytetään hyväksi näiden kunkin maan konkreettisten historiallisten ja sosiaalis-taloudellisten edellytysten ja erikoisuuksien mukaisesti. Se on kaikin puolin kokeiltu 10 vuoden kuluessa ja se on täydellisesti puolustanut paikkansa.

Paljon omalaatuisuutta sosialistisessa rakennustyössä tarjoaa Kiinan Kansantasavalta, jonka talous ennen vallankumouksen voittoa oli tavattoman takapajuista ja jolla oli puoliksi feodaalinen ja puoliksi siirtomaan luonne. Ratkaisevien hallitsevien kukkuloiden valloittamisen pohjalla kansandemokraattinen valtio pitää sosialistisen vallankumouksen kehityskulussa suuntana yksityisen teollisuuden ja kaupan rauhanomaista uudistamista ja niiden asteittaista muuttamista sosialistisen talouden elimelliseksi osaksi.

Suurenmoisen sosialistisen uudistustyön johtaminen Kiinan Kommunistisen puolueen taholta ja muiden kansandemokraattisten maiden kommunististen ja työväenpuolueiden taholta, ottaen huomioon jokaisen maan omalaatuisuuden ja erikoisuudet — se juuri onkin luovaa marxilaisuutta käytännössä.

Jugoslavian Federatiivisessa Kansantasavallassa, missä valta kuuluu työtätekeville ja yhteiskunta perustuu tuotantovälineiden yhteiskunnalliseen omistukseen, sosialistisen rakennustyön prosessissa muovautuvat omalaatuisensa konkreettiset muodot talouden johtamisessa ja valtiokoneiston rakenteessa.

On täysin mahdollista, että sosialismiin siirtymisen muodot tulevat käymään yhä monipuolisemmiksi. Tällöin ei ole ehdotonta, että näiden muotojen toteuttaminen tulee kaikissa olosuhteissa liittymään kansalaisotaan. Viholliset kuvaavat mielellään meitä leniniläisiä väkivallan kannattajiksi aina ja kaikissa tapauksissa. On totta, että me tunnustamme välttämättömäksi kapitalistisen yhteiskunnan vallankumouksellisen muuttamisen sosialistiseksi yhteiskunnaksi. Ja siinä vallankumoukselliset marxilaiset eroavatkin reformisteista, opportunisteista. On epäilemätöntä, että eräisiin kapitalistisiin maihin nähden porvariston diktatuurin väkivaltainen kukistaminen ja siihen liittyvä luokkataistelun jyrkkä kärjistyminen on kiertämätöntä. Mutta yhteiskunnallisen vallankumouksen muodot ovat erilaisia. Ja se, että me muka tunnustamme yhteiskunnan uudistamisen ainoaksi keinoksi väkivallan ja kansalaissodan,— se ei pidä paikkaansa.

Tiedämme, että huhtikuussa 1917 Lenin piti silloin muodostuneissa oloissa mahdollisena Venäjän vallankumouksen rauhanomaisen kehityksen. Tiedetään myös, että Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen Lenin laati keväällä vuonna 1918 kuuluisan suunnitelman rauhanomaisesta sosialistisesta rakennustyöstä. Emme me ole syyäitä siihen, että Venäjän ja kansainvälinen porvaristo järjestivät vastavallankumouksen, intervention ja kansalaissodan nuorta Neuvostovaltiota vastaan ja pakottivat työläiset ja talonpojat tarttumaan aseisiin. Kuten tunnettua, Euroopan kansandemokratian maissa toisenlaisessa historiallisessa tilanteessa tultiin toimeen ilman kansalaissotaa.

Leninismi opettaa, että hallitsevat luokat eivät luovu vapaaehtoisesti vallasta. Kuitenkin taistelun suurempi tai pienempi kärkevyysaste, väkivallan käyttäminen tai käyttämättä jättäminen sosialismiin siirryttäessä eivät riipu niinkään paljon proletariaatista kuin riistäjäin vastarinnan voimakkuudesta, väkivallan käyttämisestä itsensä riistäjäluokan taholta.

Tässä yhteydessä herää kysymys myös mahdollisuudesta käyttää parlamentaaristakin tietä sosialismiin siirtymistä varten. Venäjän bolsheveikeilta, jotka ensi kertaa toteuttivat siirtymisen sosialismiin, sellainen tie oli poissuljettu. Lenin osoitti meille toisen, niissä historiallisissa oloissa ainoan oikean tien Neuvostojen tasavallan luomiseksi, ja tätä tietä kulki me saavutimme maailmanhistoriallisen voiton.

Mutta siitä lähtien on historiallisessa tilanteessa tapahtunut perinpohjaisia muutoksia, jotka tekevät mahdolliseksi suhtautua tähän kysymykseen uudella tavalla. Koko maailmassa ovat sosialismin ja demokratian voimat kasvaneet mittaamattomasti, mutta kapitalismi on tullut paljon heikommaksi. Kasvaa ja lujittuu mahtava sosialismin maiden leiri, johon kuuluu yli 900 miljoonaa ihmistä. Päivä päivältä se tuo yhä enemmän esille jättämäiset sisäiset voimansa, ratkaisevat paremmuutensa kapitalismiin verraten. Sosialismista on tullut suuri puoleensa vetävä voima kaikkien maiden työläisille, talonpojille ja intelligenssille. Sosialismin aatteet alkavat totta tosiaan olla koko työtätekevän ihmiskunnan ajatusten valtiaita.

Samalla useissa kapitalistisissa maissa työväenluokalla on nykyisissä olosuhteissa reaalin mahdollisuus yhdistää johtonsa alaiseksi kansan valtava enemmistö ja turvata perustuotantovälineiden siirtyminen kansan käsiin. Porvarilliset oikeistopuolueet ja niiden muodostamat hallitukset kärsivät yhä useammin vararikon. Näissä oloissa työväenluokalla, yhdistäen ympärilleen työtätekevän talonpoikaiston, intelligenssin ja kaikki patrioottiset voimat sekä antaen päättävän vastaiskun opportunistisille aineksille, jotka eivät pysty luopumaan sovintopolitiikasta kapitalistien ja tilanherrojen kanssa, on mahdollisuus tuottaa tappio kansanvastaisille taantumuksen voimille, vallata vankka enemmistö parlamentissa ja muuttaa se porvarillisen demokratian elimestä

todelliseksi kansantahdon välineeksi. (S u o s i o n s o i t u k s i a.) Sellaisessa tapauksessa tämä monien korkealle kehittyneiden kapitalististen maiden perinteellinen laitos voi tulla todellisen demokratian, työtätekevien demokratian elimeksi.

Proletariaatin ja työtätekevien vallankumoukselliseen joukkoliikkeeseen nojautuvan vankan parlamenttienemistön valtaaminen loisi useiden kapitalististen maiden ja entisten siirtomaiden työväenluokalle ehdot, jotka turvaisivat perinpohjaisten sosiaalisten uudistusten toimeenpanemisen.

Tietenkin niissä maissa, missä kapitalismi on vielä voimakas, missä sen käsissä on tavattoman suuri sotilaallinen ja poliisikoneisto, niissä taantumusvoimien vakava vastarinta on väistämätön. Siellä siirtyminen sosialismiin tulee tapahtumaan kärkevän vallankumouksellisen luokkataistelun oloissa.

Kaikissa sosialismiin siirtymisen muodoissa välttämättömänä ja ratkaisevana ehtona on työväenluokan poliittinen johto sen etummaisena osana johdolla. Ilman sitä ei siirtyminen sosialismiin ole mahdollista.

On kaikella voimalla korostettava sitä, että suotuisimmat ehdot sosialismin voitolle toisissa maissa ovat muodostuneet siksi, että sosialismi on voittanut Neuvostoliitossa ja voittaa kansandemokratian maissa. Ja meidän voittomme ei olisi ollut mahdollinen, jos Lenin ja bolshevikien puolue eivät olisi saaneet suojatuksi vallankumouksellista marxilaisuutta taistelussa reformisteja vastaan, jotka sanoutuivat irti marxilaisuudesta ja lähtivät kulkemaan opportunistin tietä.

Tällaiset ovat ne näkökohdat, jotka puolueen Keskuskomitea katsoo tarpeelliseksi esittää kysymyksessä sosialismiin siirtymisen muodoista nykyisissä oloissa.

* * *

Millaiset ovat edelleen puolueen tehtävät ulkopoliittikan alalla?

1. Toteuttaa järkkymättä leniniläistä politiikkaa eri valtioiden rauhanomaisen rinnakkaisolon suuntaan niiden yhteiskunnallisesta järjestelmästä riippumatta. Taistella

aktiivisesti rauhan asian ja kansojen turvallisuuden puolesta, luottamuksen aikaansaamiseksi valtioiden välillä pyrkien siihen, että aikaansaatu kansainvälisen jännityksen lieventyminen saataisiin muuttumaan kestäväksi rauhaksi.

2. Lujittaa kaikin voimin veljellisiä suhteita Kiinan Kansantasavallan, Puolan, Tšhekkoslovakian, Bulgarian, Unkarin, Romanian, Albanian, Saksan Demokraattisen Tasavallan, Korean Kansandemokraattisen Tasavallan, Vietnamin Demokraattisen Tasavallan ja Mongolian Kansantasavallan kanssa muistaen, että mitä lujemmin yhteenliittyneitä ja mitä mahtavampia ovat sosialistiset maat, sitä varmempi on rauhan asia. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Lujittaa kaikin voimin ystävyyttä ja yhteistyötä Jugoslavian Federatiivisen Kansantasavallan veljeskansojen kanssa. (Suosionosoituksia.)

3. Lujittaa väsymättä ystävyys- ja yhteistyön siteitä Intian Tasavallan, Birman, Indonesian, Afganistanin, Egyptin, Syyrian ja muiden valtioiden kanssa, jotka ovat rauhan kannalla; tukea niitä maita, jotka eivät anna vetää itseään sotilaallisiin liittoutumiin; käydä käsi kädessä kaikkien niiden voimien kanssa, joita kiinnostaa rauhan säilyttäminen. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Kehittää ja lujittaa ystävällisiä suhteita Suomen, Itävallan ja muiden puolueettomien maiden kanssa. (Suosionosoituksia.)

4. Harjoittaa aktiivista politiikkaa suhteiden edelleen parantamiseksi Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin, Ranskan, Länsi-Saksan, Japanin, Italian, Turkin, Iranin, Pakistanin ja muiden maiden kanssa pyrkien lujittamaan keskinäistä luottamusta, kehittämään laajalti kauppayhteyksiä, laajentamaan kanssakäyntiä ja yhteistyötä kulttuurin ja tieteen alalla. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

5. Pitää valppaasti silmällä vehkeilyjä, joita harjoittavat ne piirit, mitkä eivät ole kiinnostuneita kansainvälisen jännityksen lieventämisestä, paljastaa ajoissa ne salahankkeet, joita rauhan ja kansojen turvallisuuden viholliset harjoittavat. Suorittaa välttämättömiä toimenpiteitä sosialistisen valtiomme puolustusmahdin edelleen

lujittamiseksi, pitää maanpuolustustamme nykyaikaisen sotatekniikan ja -tieteen tasolla, taata sosialistisen valtiomme turvallisuus. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

II.

NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE

Toverit! Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton sisäiselle tilanteelle selostuskaudella on ollut luonteenomaista yhteiskunnallisen tuotannon kaikkien alojen herkeämätön kasvu, neuvostollisen yhteiskunta- ja valtiojärjestelmän edelleen lujittaminen, kansan aineellisen hyvinvoinnin kohoaminen ja neuvostokulttuurin kaikinpuolinen kehitys.

TEOLLISUUS JA LIIKENNE

Pitäen ohjeenaan suuren Leninin antamia neuvoja Neuvostoliiton Kommunistinen puolue on pitänyt ja pitää alituista huolta raskaan teollisuuden ensisijaisesta kasvusta — sosialistisen talouden kaikkien alojen kehittämisen, Synnyinmaamme puolustuskyvyn lujittamisen ja kansan hyvinvoinnin parantamisen perustana.

Sellainen on puolueemme yleislinja, joka on tarkastettu Neuvostovaltion koko kehityksen kokemuksella ja joka vastaa kansan elinetoja. Kommunistinen puolue tulee edelleenkin toteuttamaan tätä yleislinjaa kaikella horjumattomuudella ja johdonmukaisuudella.

1. VIIDENNEN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN PERUSTULOKSET TEOLLISUUDEN ALALLA

Viidennen viisivuotissuunnitelman vuosina puolue sai aikaan teollisuuden kaikkien alojen uuden valtavan nousun. Kuten tiedetään, viides viisivuotissuunnitelma täytettiin teollisuuden osalta ennen määräaikaa — 4 vuodessa ja 4 kuukaudessa.

Seuraavat numerotiedot luonnehtivat teollisuustuotannon kasvua vuosien 1951—1955 ajalta:

	Teollisuustuotteiden tuotanto vuonna 1955 prosentteissa vuoteen 1950 verraten		Tuotannon keskimääräinen vuotuinen kasvu vuosina 1951—1955 (prosentteissa)	
	Viisivuotissuunnitelman mukaan	Tosiasiallisesti	Viisivuotissuunnitelman mukaan	Tosiasiallisesti
Koko teollisuus	170	185	12	13,1
Tuotantovälineiden tuotanto (ryhmä „A“) . .	180	191	13	13,8
Kulutustarvikkeiden tuotanto (ryhmä „B“) . .	165	176	11	11,9

Huomattavasti on lisääntynyt metallin, polttoaineen, sähkövoiman tuotanto sekä raskaan teollisuuden muiden tärkeimpien alojen tuotemäärä. Seuraavassa vastaavat numerotiedot:

	Tuotettu vuonna 1950	Tuotettu vuonna 1955	Vuosi 1955 prosentteissa vuoteen 1950 verraten
Valurauta (milj. tonnia) .	19	33	174
Teräs „ „	27	45	166
Valssirauta „ „	21	35	169
Kivihiiili „ „	261	391	150
Nafta „ „	38	71	187
Sähkövoima (mrd. kwt) .	91	170	187
Sementti (milj. tonnia) . .	10	22	221
Traktorit (tuh. kpl.) . . .	109	163	150
Kivennäislannoitteet (milj. tonnia)	5,5	9,6	175

Nopeimmalla vauhdilla kehittyi viidennen viisivuotiskauden vuosina koneenrakennusteollisuus. Koneenrakennustuotannon ja metallin muokkauksen kokonaistuotemäärä lisääntyi vuonna 1955 vuoteen 1950 verraten 2,2-kertaisesti ja vuoteen 1940 verraten 4,7-kertaisesti.

Tuotantovälineiden tuotannon ohella vuosi vuodelta kasvaa myös kansan yleisten kulutustavarain valmistus. Esitän siitä eräitä numerotietoja:

	Tuotettu vuonna 1950	Tuotettu vuonna 1955	Vuosi 1955 prosentteissa vuoteen 1950 verrattain
Puuvillakankaat (milj. metriä)	3.899	5.904	151
Villakankaat (milj. metriä)	155	251	162
Jalkineet (milj. paria) . .	226	299	132
Hienosokeri (milj. tonnia)	2,5	3,4	136
Liha — teollisesti jalostet- tuna Liha- ja maitoteolli- suuden ministeriön tuo- tantolaitoksissa (milj. tonnia)	1,3	2,2	168
Voi ja muut maitotuotteet maitona laskettuna (milj. tonnia)	8,5	13,5	159
Kasvisöljy (milj. tonnia) .	0,8	1,1	143
Kalanpyynti (milj. tonnia)	1,7	2,7	156
Polkupyörät (milj. kpl.) . .	0,6	2,9	444
Kellot kaikkia lajeja (milj. kpl.)	7,6	19,7	260
Radiovastaanottimet ja näköradiot (milj. kpl.) . .	1,1	4,0	372

Sosialistisen talousjärjestelmän etevämyyksiensä ansiosta maamme on taloudellisessa kilpailussa kapitalismin kanssa osoittanut verrattomasti suurempaa tuotannon kasvuvauhtia kuin kehittyneimmät kapitalismin maat. Niinpä esimerkiksi Neuvostoliiton teollisuustuotannon vuotuisen lisäkasvun keskimääräinen vauhti kulu- neen viisivuotiskauden aikana oli yli 3 kertaa suurempi kuin Amerikan Yhdysvalloissa ja 3,8 kertaa suurempi kuin Englannissa.

Neuvostoliitossa kohoaa säännöllisesti tuotteiden valmistus jokaista asukasta kohti laskettuna. Viidennen viisivuotiskauden vuosina valuraudan sulatus jokaista asukasta kohti lisääntyi 60 prosenttia, teräksen — 52 prosenttia, hiilen louhinta — 37 prosenttia, naftan tuotanto — 72 prosenttia, sähkövoiman tuotanto — 71 prosenttia, pumpulikankaiden tuotanto — 40 prosenttia, villakankaiden — 48 prosenttia, sokerin valmistus —

24 prosenttia. Mutta tuotantotasossa väestön jokaista asukasta kohti me jääme toistaiseksi vielä jälkeen tärkeimmistä kapitalistisista maista. Meidän on vielä paljon ponnisteltava saadaksemme ratkaistuksi taloudellisen perustehtävän — jotta saadaan kiinni ja ohitetaan kaikkein kehittyneimmät kapitalistiset maat tuotantotasossa jokaista asukasta kohti.

Viidennen viisivuotiskauden vuosina pääomasijoitukset teollisuuteen lisääntyivät 94 prosenttia neljanteen viisivuotiskauteen verrattuna. Tällöin pääomien sijoitukset voimalaitosten rakennustöihin kasvoivat 3,4-kertaisesti, naftateollisuuteen 2,3-kertaisesti, mustaan ja väri-metallurgiaan 1,8-kertaisesti, kemianteollisuuteen 1,8-kertaisesti, koneenrakennukseen 1,7-kertaisesti, rakennus-aineiden, puutavaran ja paperin tuotantoon 2,2-kertaisesti, kevyeen ja ravintoaineteollisuuteen 1,5-kertaisesti.

Työn tuottavuus teollisuudessa vuonna 1955 oli noussut miltei kaksinkertaiseksi sodanedelliseen tasoon verrattuna. Viidennen viisivuotiskauden vuosina enemmän kuin kaksi kolmannesta teollisuustuotannon koko lisäkasvusta saatiin kohottamalla työn tuottavuutta. Teollisuustuotteiden omahintaa alennettiin viisivuotiskaudella 23 prosenttia. Tuotteiden laatu on parantunut, niiden nimikeluettelo ja lajivalikoima laajentuneet.

Toverit! Esitetyistä tiedoista voidaan nähdä, että puolueemme ja neuvostokansa ovat selostuskautena saaneet aikaan kansantalouden uuden valtavan nousun, edelleen kehittäneet raskasta teollisuutta, ja sillä pohjalla saaneet aikaan maatalouden, kevyen ja ravintoaineteollisuuden nousun. Neuvostoliitto on ottanut uuden suuren askeleen eteenpäin sosialismista kommunismiin tapahtuvan asteittaisen siirtymisen tietä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Neuvostoliiton teollisuus astuu kuudenteen viisivuotiskauteen omaten huomattavasti suuremmat potentiaaliset mahdollisuudet kuin aikaisemmin tuotannon jatkuvalla kasvulla ja parantumisella. Nyt me voimme asettaa teollisuudelle suurempia ja laadullisesti uusia tehtäviä, joiden toteuttaminen tekee mahdolliseksi kohottaa maan taloudellinen mahti entistä korkeammalle ja kohottaa kansamme hyvinvointia.

Puolueen Keskuskomitea on toimintakaudella toteuttanut tärkeitä toimenpiteitä, jotka on tähdätty teollisuu-

den työn edelleen parantamiseen ja ensi vuorossa tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten käyttöönottamiseen tuotannossa. Miksi Keskuskomitea on keskittänyt puolueen ja kansan huomion juuri näihin kysymyksiin?

Asia on siten, että teollisuutemme saavutukset panivat eräiden talous- ja puoluetyöntekijäin päät pyörälle, synnyttivät heissä kopeilua, omahyväisyyttä ja rauhoittuneisuutta, johtivat useissa tapauksissa siihen, että alettiin aliarvioida tuotannon alituisen parantamisen välttämättömyyttä sekä kotimaisen ja ulkomaisen tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten käytäntöön juurruttamisen välttämättömyyttä. Meillä on vielä paljon sellaisia työntekijöitä, „koteloihmisiä”, jotka vieroksuvat kaikkea uutta ja edistyksellistä. Tällainen ahdasmielinen työntekijä istuu ja järkelee: „Miksi kävisin siihen hommaan käsiksi? Siitä tulee vain paljon vaivaa ja voipa kaiken lisäksi koitua ikävyyksiäkin. Puhutaan tuotannon parantamisesta! Kannattaako sillä vaivata päätään! Ajatelkoot siellä ylhäällä, päällystö ajatelkoon. Kun tulee direktiivi, niin sitten katsotaan”. Ja toinen vielä direktiivin saatuaankin käyttää kaiken tarmonsaa pääasiallisesti siihen, miten voisi viitata kintaalla ja päästä eroon koko elävästä puuhasta.

Majakovski ivasi terävästi noita tuon tyyppin „toimihenkilöitä”:

„Hän ei
paikaltansa
enää
edisty, ei mitään näe
pitemmälle omaa nenää.
Kommunismmin
suoritti,
päntättyään kaikki „ismit”,
heitti
sitten kokonaan
mielestäkin
kommunismmin.
Miksi kauas katsoa?
Ohjeita
vain
odottele.
— Tarvitse
ei
ajatella,
kunhan tuumii johtajat.”

(Hilpeyttä salissa.)

Valitettavasti noita tuollaisia työntekijöitä, jotka vain pänttäävät päähänsä „ismejä” eivätkä näe omaa nenäänsä pitemmälle, on vielä paljonkin. Byrokraattimaisella suhtautumisellaan asioihin he tuottavat suurta vahinkoa.

Oli mobilisoitava puolue voittamaan puutteet ja epäkohdat teollisuuden työssä, parantamaan valtaviin voimavarojemme hyväksikäyttämistä, taistelemaan teknillisen edistyneen puolesta. Tässä tarkoituksessa pidettiin teollisuuden työntekijäin neuvottelukokouksia. Tämä kysymys käsiteltiin kaikin puolin NKP:n Keskuskomitean heinäkuun Täysistunnossa viime vuonna. Täysistunnon jälkeen on jo tehty huomattava työ, mutta meidän on pidettävä sitä vain suuren ja tärkeän asian alkuna.

Kuudennen viisivuotissuunnitelman Direktiivien luonnoksessa on viitottettu suuri ohjelma kansantalouden kaikkien alojen kehittämiseksi. Kuudennen viisivuotiskauden ensisijaisina tehtävinä teollisuuden alalla ovat mustan ja värimetallurgian, polttoaine- ja kemiateollisuuden jatkuva kohottaminen, sähkövoimalaitosten rakentaminen yhäti kasvavalla vauhdilla ja koneenrakennusteollisuuden nopea kasvu.

Kuudennen viisivuotissuunnitelman Direktiivien luonnoksessa on otettu lähtökohdaksi se, että vuonna 1960 saataisiin teollisuustuotannon taso kohotetuksi suunnitteen 65 prosenttia vuoteen 1955 verrattuna; tällöin tulee tuotantovälineiden tuotannon lisääntyä 70 prosenttia ja kulutustarvikkeiden tuotannon 60 prosenttia. Täytettyämme kuudennen viisivuotissuunnitelman me kohotamme Neuvostoliiton teollisuustuotannon tasoa enemmän kuin viisinkertaisesti sodanedellisen vuoden 1940 tasoon verrattuna.

Voidaksemme menestyksellä toteuttaa kuudennen viisivuotissuunnitelman tehtävät, meidän on ratkaistava useita teollisuuden työtä koskevia peruskysymyksiä — näihin kysymyksiin puolueen onkin nykyään keskitettävä huomionsa ja ponnistuksensa.

2. TEKNILLISEN EDISTYKSEN JOURUTTAMINEN TEOLLISUUDESSA

Teollisuutemme aineellinen perusta, tieteen alalla saavutetut menestykset, työväenluokan kasvanut kulttuuri-teknillinen taso — kaikki tämä avaa laajat mah-

dollisuudet teknillisen edistyksen jouduttamiselle. Tärkeimpänä tehtävänä onkin taistelu tuotantotekniikan herkeämättömän kohottamisen puolesta.

On sitkeästi parannettava tekniikkaa: luotava mahdollisimman tehokkaita, taloudellisesti edullisia ja lujia, varmasti toimivia koneita; kehitettävä laajalti tuotantoprosessien sähköistämistä, täyskoneistamista ja automatisoimista; käytettävä täydellisesti hyväksi tieteen saavutuksia atomivoiman käyttämiseksi rauhanomaisiin tarkoituksiin.

Teknillisen edistyksen jouduttaminen riippuu ratkaisevasti sellaisesta teollisuuden avainalasta kuin koneenrakennusteollisuudesta. Siksi on parannettava oleellisesti koneenrakennusteollisuutemme ja ennen kaikkea työstökone- ja työkaluteollisuuden teknillistä varustamista. Erikoista huomiota on kiinnitettävä suuritehoisten puristimien tuotannon lisäämiseen.

Edellisinä vuosina me rakensimme paljon suuria tuotantolaitoksia, joissa tuotetaan suuret määrät erilaisia tuotteita alusta alkaen ja valmiiksi asti. Siirtyminen laajaan spesialisointiin ja kooperointiin teollisuudessa tekee mahdolliseksi lisätä huomattavasti tuotteiden valmistusta, alentaa niiden omahintaa ja kohottaa työn tuottavuutta.

Puolueemme toteuttaa kaikella johdonmukaisuudella elämässä Leninin neuvoa maan sähköistämisestä. Ensimmäisen viisivuotiskauden alusta lähtien sähkövoiman tuotanto Neuvostoliitossa on kasvanut 34-kertaisesti. Kuitenkaan me emme ole vielä päässeet siihen, että voimalaitosten tehon kasvu kulkisi edellä koko kansantalouden kehitystä. Saavutettu teollisuuden taso tekee mahdolliseksi asettaa tehtäväksi lisätä jyrkästi sähköasemien tehon vuotuista lisäkasvua, kohottaa sähkövoiman tuotanto sellaiselle tasolle, että se tyydyttäisi täydellisesti kansantalouden ja väestön tarpeet.

Siitä huolimatta, vaikka mustan metallurgian kehitys tapahtuukin nopeaa vauhtia, meillä ei yhä vielääkään riitä metallia. Tämä on selitettävissä kansantalouden metallitarpeen nopealla kasvulla sekä sillä, että meidän metallurgimme omaksuvat hitaasti taloudellisesti edullimpien ja kansantaloudelle tarpeellisimpien metallilajien ja uusimerkkisten metallien valmistusta.

On kehitettävä kaikin voimin mustan metallurgian raaka-aineperustaa, joudutettava metallurgisten tuotantolaitosten rakentamista, kohotettava huomattavasti nykyisten tuotantokapasiteettien käyttöä, laajennettava metallien lajivalikoimaa ja parannettava niiden laatua.

On sanottava, että metallin kulutuksessa sallitaan paljon kohtuuttomuutta. Metallia ei käytetä ainoastaan siellä, missä se on todella välttämätöntä, vaan myöskin siellä, missä voitaisiin aivan hyvin käyttää korvikkeita. Koneenrakentajat voivat säästää tavattoman paljon metallia pienentämällä koneiden painoa ja kokoa, käyttämällä heikosti seostettua terästä ja uusia materiaaleja, jotka antavat mahdollisuuden kohottaa koneiden ja kaluston suorituskykyä, tuottoisuutta ja käyttöaikaa. On ryhdyttävä päättäväisemmin ja rohkeammin käyttämään rakennustöissä metallin asemesta betonia ja rauta-betonia.

Tärkeimpänä tehtävänä on värimetallien ja harvinaisten metallien tuotannon, ruostumattoman ja kuumankestävän teräksen sekä metalliseosten valmistuksen kaikinpuolinen lisääminen.

Teknillinen edistys ei ilmene yksistään vanhojen tuotantoalojen parantamisena, vaan myös uusien tuotantoalojen ja -muotojen syntyminenä. Eräänä sellaisena alana on muun muassa keinokekoisten raaka-aineiden ja korvikkeiden tuotanto, jolla on suuri merkitys yleisten kulutustavarain valmistuksen edelleen lisäämiselle.

Tähän saakka suuret määrät elintarvikkeita kulutetaan teknillisiin tarkoituksiin käytettävien tuotteiden valmistukseen. Esimerkiksi vuonna 1955 kulutettiin sriin valmistamiseen yli 2 miljoonaa tonnia viljaa ja yli 700.000 tonnia sokerisiirappia. Saippuan, pesuaineiden, maaliöljyn ja voiteluaineiden tuotantoon sekä muihin teknillisiin tarkoituksiin käytetään vuosittain lähes 400.000 tonnia ravintorasvoja. Ja kuitenkin kaikki tämä voitaisiin hyvällä menestyksellä korvata naftan, kivihiiilen ja luonnonkaasujen jalostamisesta saatavilla tuotteilla. Meidän on kuudennen viisivuotiskauden loppuun mennessä päästävä hinnalla millä hyvänsä siihen, että teknillisiin tarkoituksiin käytettävät ravintoaineet korvataan synteettisellä raaka-aineella niin, että vuodesta 1961 alkaen lopetetaan elintarvikkeiden kulutus näihin tarkoituksiin. On kehitettävä kaikin voimin keinokuitujen

tuotantoa, joiden valmistus, vaikka se onkin viime vuosina lisääntynyt, ei silti läheskään vielä tyydytä tarpeitamme.

Kehittäen edelleenkin nopeaa vauhtia raskasta teollisuutta me voimme samalla aikaa kehittää ja meidän on kehitettävä laajemmissa mitoissa kulutustavarain tuotantoa.

Tiedetään, että kapitalistisen tuotannon tarkoituksena on liikevoittojen kiskominen yhä enemmän ja yhä suuremmassa mitassa. Siihen päästään voimistamalla jatkuvasti työtätekevien riistoa ja laajentamalla tuotantoa. Mutta tuotannon laajentamisyrittäminen törmää siellä siihen, että kansan kulutuskyvyllä on sangen kapea pohja, mikä johtuu työtätekevien ostokyvyn laskemisesta, joka on kiertämätöntä kapitalismin oloissa. Kapitalistiselle yhteiskunnalle on luonteenomaista syvä ristiriita tuotannon ja kulutuksen välillä.

Sosialismi on hävittänyt pois tämän kapitalistisen tuotannon ristiriidan. Sosialistisen tuotannon tarkoituksena on työtätekevien ja koko yhteiskunnan alituisesti kasvavien aineellisten ja kulttuuritarpeiden tyydyttäminen mahdollisimman täydellisesti. Sitä mukaa kun raskas teollisuus kasvaa, pääsevät yhä laajemmassa mitassa kehittymään myöskin ne alat, jotka tyydyttävät välittömästi väestön kasvavia tarpeita. Nyt, kun meillä on mahtava ja kaikin puolin kehittynyt raskas teollisuus, on luotu käytännöllinen mahdollisuus kehittää nopeaa vauhtia eteenpäin ei ainoastaan tuotantovälineiden tuotantoa, vaan myöskin kansan yleisten kulutustavarain tuotantoa. Riittänee, kun sanomme, että vuonna 1960 tullaan kulutustavaroita valmistamaan miltei 3 kertaa enemmän kuin valmistettiin vuonna 1950. Puolue on tehnyt ja tulee vastedeskin tekemään kaikkensa, jotta neuvostoihmisten tarpeet tyydytettäisiin täydellisemmin ja paremmin,— puolue pitää sitä tärkeimpänä velvollisuutenaan kansaa kohtaan.

3. LIIKENTEEN JA YHTEYSLAITOKSEN TEKNILLISEN VARUSTUNEISUUDEN KOHOTTAMISESTA

Suunnattoman suuri merkitys kansantaloudelle on liikenteen ja yhteyslaitoksen kehittämisellä. Liikenteen teknillinen varustuneisuus on kasvanut viidennellä viisi-

vuotiskaudella. Työn järjestely ja liikennevälineiden käyttö ovat parantuneet. Puolueen XIX edustajakokouksen asettamat tehtävät rahtikuljetuksiin nähden rautatie-, vesi- ja autoliikenteessä on täytetty menestyksellisesti.

Todeten nämä menestykset on myönnettävä, että rautatieliikenne on teknillisessä suhteessa jäänyt jälkeen. Se työskentelee pääasiassa höyryveturien varassa, vaikka on tunnettua, että höyryveturit ovat taloudellisesti vähän edullisia, koska niiden käytön hyötykoeffisientti on 4—5 prosenttia, silloin kun sähköveturien käytön hyötykoeffisientti on 16—18 prosenttia.

Junaliikenteen siirtäminen sähköveturien käyttöön antaa mahdollisuuden lisätä jyrkästi rautateiden kuljetuskykyä ja kulkunopeutta sekä parantaa kaluston käyttöä rautateillä. Polttoaineen kulutus sähkövetureita käytettäessä vähenee 3—4-kertaisesti höyryvetureihin verrattuna. Neuvostoliiton Valtion suunnittelukomitean ja Kulkulaitosministeriön antamien tietojen mukaan Moskovan—Vladivostokin rautatien siirtäminen työskentelemään sähköllä tekee mahdolliseksi säästää vähintään 18 miljoonaa tonnia kivihiiltä ja supistaa käyttömenoja enemmän kuin 2,7 miljardia ruplaa vuodessa höyryveturien käyttöön verrattuna. Laskelmat osoittavat, että tämän rautatielinjan sähköistämiseen tehtävät pääomasijoitukset tulevat korvatuiksi ainakin neljässä vuodessa.

Tämän asian kaikesta tärkeydestä ja tarpeellisuudesta huolimatta rautatieliikenteen johtajat eivät ainoastaan ole lyöneet laimin taistelua sähköistämisen toteuttamiseksi, vaan eivät ole käyttäneet täydellisesti edes niitäkään varoja, joita näihin tarkoituksiin on myönnetty. Kuluneen viisivuotiskauden aikana sähköistettiin kaikkiaan vain 2.267 kilometriä rautateitä eli 58 prosenttia viisivuotiskauden tehtävästä. Kulkulaitosministeriö ei koko viisivuotiskauden kuluessa yhtenäkkään vuonna käyttänyt täydellisesti niitä varoja, joita sille myönnettiin vuosisuunnitelmien mukaan perusrakennustöihin. Ministeriön johtajat osoittavat ilmeistä konservatiivisuutta liikenteen teknillisen rekonstruoimisen kysymyksissä.

Rautateiden sähköistäminen on tärkein rengas rautatieliikenteen teknillisessä rekonstruoimisessa ja sen kehittämisessä korkeimman tekniikan perustalla. Tämän

asian äärettömän suuren kansantaloudellisen merkityksen huomioon ottaen puolueen Keskuskomitea teki joku päivä sitten päätöksen „Rautateiden sähköistämisen yleissuunnitelmasta”, joka on laadittu 15 vuodeksi. Tämä suunnitelma edellyttää sähköistettäväksi rautateitä yhteensä 40.000 kilometriä. (S u o s i o n s o i t u k s i a.)

Rautateiden sähköistämisen ohella rautatieliikenteen teknillisen varustuneisuuden kohottamisessa on suuri merkitys moottoriveturien nopealla käyttöönottamisella höyryveturien tilalle. Moottoriveturien tuotanto ja valmistettävien moottoriveturien teho on tätä nykyä aivan riittämätöntä. Siksi NKP:n Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto tekivät syyskuussa 1955 päätöksen useiden liikennekoneenrakennustehtaiden siirtämisestä tuottamaan moottoriveturiaita.

Sähköveturien ja moottoriveturien käytön laajentaminen, ratatalouden parantaminen, liikenteen ohjauksen automatisoiminen ja keskittäminen sekä muut toimenpiteet tekevät mahdolliseksi lisätä rautateiden kuljetuskykyä.

On laajennettava kaikin muodoin meri- ja jokikuljetuksia, joiden määrä maan koko lastinkuljetuksissa käsittää vain 12 prosenttia, mikä on kerrassaan riittämätöntä.

Nopeammin on kehitettävä lentoliikennettä ja materiaalien siirtoa putkijohtojen avulla.

Viidennen viisivuotiskauden vuosina autoliikenteen rahtikuljetukset kasvoivat enemmän kuin kaksinkertaisesti. Mutta se on silti liian vähän. Autoliikenteellä on valtavia käyttämättömiä reservejä. Eräänä suurimpana puutteellisuutena on kuljetusvälineiden tavaton hajanaisuus. Meillä on syntynyt lukematon määrä kääpiömäisiä autotalouksia, joista monien tuotantolaitosten ja virastojen johtajat pitävät lujasti kiinni. Riittänee kun sanomme, että 85 prosentilla kaikista autotalouksista on kullakin korkeintaan 10 autoa. Tämä onkin ollut pääsyyinä siihen, että esimerkiksi viime vuonna noin puolet kuorma-autoista seisoi käyttämättä ja liikkeessä ollut osa autoista kulki puolet matkoista tyhjiltään. On tehtävä loppu tällaisesta takapajuisuudesta, keskitettävä ja tehtävä isommiksi autotaloudet, mikä antaa suurta taloudellista hyötyä. On laajennettava kaikin voimin maanteiden rakentamista.

Niin ikään on sanottava, että henkilöautojen käytössä sallitaan ilmeistä tuhlaavaisuutta. Vakiintuneen tavan mukaan henkilöautot kiinnitetään määrätuille työntekijöille. Usein käy niin, että työntekijällä ei ole tarvetta matkustaa mihinkään ja hänelle kiinnitetty auto seisoo. Mutta silti pidetään 1—2 autonkuljettajaa ja muuta palvelushenkilökuntaa. On siirryttävä päättäväisesti yhteiskunnallisille sosialistisille perusteille tässä suhteessa, poistettava sellainen tapa, että autot kiinnitetään määrätuille työntekijöille, ja säädettävä tiukasti rajoitettu määrä henkilökohtaiseen käyttöön kiinnitettyjä autoja. Virastojen työntekijäin palvelua varten pitää olla autotaloudet, joilla on taksa-autoja. Näin on tehtävä sitäkin suuremmalla syyllä, kun meillä tulee vastedeskin laajenemaan henkilöautojen tuotanto ja jos jätetään voimaan vanha järjestys, niin jo niinkin valtava määrä palvelevaa henkilökuntaa tulee entisestään kasvamaan, mikä on kerrassaan sallimatonta. Tietysti missä tarvitaan, on annettava autoja yksityiskäyttöön, mutta asiat on saatava sille tolalle, että työntekijät, joita varten nämä autot annetaan, oppisivat itse hyvin ohjaamaan niitä. Kysymys järjestyksen aikaansaamisesta autoliikenteen työssä on jo kauan sitten vaatinut ratkaisua ja se on ratkaistava ja murrettava byrokraattinen vastarinta. Sitä vaativat sosialistisen valtiomme edut. (Suosionosoituksia.)

Viime vuosina on saatu aikaan jonkin verran parannusta yhteyslaitoksen työssä. Kuitenkin yhteysvälineiden kehityksen taso, varsinkin radiorelelinjojen, kuvälennättimen ja näköradiolähetysten taso ei vielä kukaan tyydytä väestön ja kansantalouden tarpeita. On entistä päättäväisemmin kehitettävä ja täydellistettävä yhteysvälineitä tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten perustalla.

4. TUOTANTOVOIMIEN OIKEAN SIIJOITTAMISEN KYSYMYKSIÄ

Teollisuustuotannon kokonaismäärän jatkuvan lisäämisen tehtävät vaativat tinkimättömästi sitä, että otetaan talouskäyttöön uusia raaka-aine-, polttoaine- ja sähkö-

voimalähteitä ja ennen kaikkea maamme itäalueiden valtavien luonnonvarojen mobilisoimista.

Palautettakoon mieliin, että näillä itäalueilla on 75 prosenttia kaikista SNTL:ssa olevista kivihiihivaroista ja noin 80 prosenttia vesivoimasta, neljä viidesosaa metsärikkauksista, värimetallien ja harvinaisten metallien perusvarat, äärettömän suuret kemiallisen raaka-aineen, rautamalmin ja rakennusaineiden resurssit.

Kuten kokemus osoittaa, on hiilen ja sähkövoiman tuotanto Idässä taloudellisesti tehokkaampaa ja edullisempaa kuin Neuvostoliiton Euroopanpuoleisessa osassa. Mainittakoon esimerkiksi vaikkapa se, että pääomasijoitukset kivihiihityötuotannon lisäämiseen viidennellä viisivuotiskaudella Itä-Siperian hiilialueilla olivat jokaista tonnia kohti kaksi ja puoli kertaa pienemmät ja Kuznetskin kivihiihialueella puolitoista kertaa pienemmät kuin Donbassilla. Kivihiihityötuotannon omahinta Kuznetskin kaivosalueella oli viime vuonna melkein puolitoista kertaa pienempi kuin Donbassilla. On suunniteltu Kuznetskin kivihiihialueella vuonna 1960 tuotettavaksi 80 miljoonaa tonnia hiiltä. Nämä 80 miljoonaa tonnia tulevat valtiolle 2,4 miljardia ruplaa halvemmaksi kuin saman suuruisen kivihiihimäärän tuottaminen Donbassin kaivosalueella.

Toinen samanlaatuinen esimerkki. Angara-joelle rakennetaan Bratskin vesivoimalaitosta, jonka teho tulee olemaan 3.200.000 kilowattia. Se alkaa kehittää 22 miljardia kilowattituntia sähkövoimaa vuodessa eli yhtä paljon kuin kaksi Neuvostoliiton Euroopanpuoleisen osan suurinta vesivoimalaitosta — Kuibyshevin ja Stalingradin voimalaitokset yhteensä. Ja kuitenkin Bratskin vesivoimalaitoksen rakentaminen tulee puolta halvemmaksi kuin Kuibyshevin ja Stalingradin voimalaitosten rakentaminen yhteensä ja sen sähkövoiman, minkä Bratskin voimalaitos alkaa tuottaa vuodessa, omahinta tulee olemaan 200 miljoonaa ruplaa pienempi kuin Kuibyshevin ja Stalingradin voimalaitoksilla.

Tästä näette, toverit, miten edullista meille on ottaa laajemmin käyttöön Idän voimavarojat! Meidän on lähimpien 10 vuoden aikana tehtävä Siperia Neuvostoliiton suurimmaksi alueeksi kivihiihien ja sähkövoiman tuotannossa, muutettava se paljon lämpöä ja sähkövoimaa

vaativien tuotantojen ja varsinkin alumiinin, manganin ja titanin tuotannon sekä sähkömetallurgian, hiilikemian ja sähkökemian tärkeimmäksi perusalueeksi. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Jotta tämä kansantalouden kannalta mitä tärkein tehtävä saataisiin menestyksellä ratkaistuksi, on ryhdyttävä täydellä voimalla kehittämään mustaa metallurgiaa Idässä. Vuonna 1955 Uralilla ja Länsi-Siperiassa tuotettiin yli 14 miljoonaa tonnia valurautaa, mikä ylittää Englannin valurautatuotannon. Siitä huolimatta meidän on vuosittain vietävä Idän alueille useita miljoonia tonneja mustaa metallia Neuvostoliiton Euroopanpuoleisesta osasta. Siksi on ryhdyttävä päättäviin toimenpiteisiin mustan metallurgian kehittämisen jouduttamiseksi Siperiassa, Kazakstanissa ja Kauko-Idässä.

Tehtävänä on, että lähimpien 2—3 viisivuotiskauden kuluessa Siperian alueille luodaan maamme kolmas mahtava metallurginen tukialue, joka alkaa tuottaa 15—20 miljoonaa tonnia valurautaa vuodessa. Sen yhteydessä on laadittava yleissuunnitelma mustan metallurgian tuotantolaitosten kehittämiseksi ja sijoittamiseksi Siperiaan, kehitettävä siellä laajasti geologisia, tieteellisiä ja muita tutkimustöitä.

Maamme itäisillä alueilla ei yhä vielääkään kehitetä riittävästi myöskään koneenrakennusta. Meidän on lähimpien 10 vuoden aikana luotava Itään uusia suuria koneenrakennuskeskuksia, jotka pystyvät valmistamaan kaiken lajisia koneita, mekanismeja, kojeita ja laitteita.

On alettava tarmokkaammin käyttää hyväksi luonnon tarjoamia äärettömän suuria teollisia voimavaroja Idässä ja turvattava niiden mahdollisimman tuloksellinen ja tehoisa käyttö maamme tuotantovoimien edelleen kehittämisen hyväksi.

Niin ikään on kiinnitettävä huomiota teollisuuden mahdollisimman tarkoituksenmukaiseen kompleksittain sijoittamiseen maamme taloudellisille alueille. Maamme on laaja ja jos me alamme kehittää teollisuutta yksipuolisesti jollakin yhdellä tai toisella taloudellisella alueella, me siten lisäämme keinotekoisesti epätarkoituksenmukaisia kuljetuksia ja synnytämme vaikeuksia kansantalouden yleiselle kehitykselle.

5. TYÖN TUOTTAVUUTTA, TEOLLISUUSTUOTTEIDEN OMAHINTAA JA PERUSRAKENNUSTOITA KOSKEVIA KYSYMYKSIÄ

Pitäen ohjeenaan sitä V. I. Leninin tunnettua väit-
tämää, että työn tuottavuus on viime kädessä kaikkein
tärkeintä uuden yhteiskuntajärjestelmän voitolle, puolue
on pyrkinyt ja tulee edelleenkin pyrkimään kohottamaan
herkeämättä työn tuottavuutta teknillisen edistyksen
perustalla.

Työn tuottavuuden kasvun mitä tärkeimpänä ehtona
on, kuten Lenin osoitti, „työätekevien kurinalaisuuden,
työtaidon, joutuisuuden, työn voimaperäisyyden koho-
aminen ja parempi töiden järjestely”. Neuvostoihmiset
tietävät, että työn tuottavuuden kohoaminen on heidän
hyvinvointinsa paranemisen perusta. Sen vuoksi meidän
on uupumatta parannettava työn ja tuotannon organi-
saatiota, tehtävä loppu ainevarojen ja työajan hukkaan
kulumisesta.

Puolue- ja talousjärjestöjen on kiinnitettävä mitä
tarkkaavaisinta huomiota tuotantolaitosten taloustoi-
minnan kysymyksiin. On pyrittävä sitkeästi siihen, että
kukin tuotantolaitos työskentelee tasatahtisesti ja tuotteiden
omahinnat alenevat, noudatettava kaikessa mitä
tiukinta säästäväisyyttä, lujitettava kaikin tavoin talou-
dellista itsekannattavuutta.

Toverit! Perusrakennustöillä on mitä tärkein merkitys
teollisuuden ja koko kansantalouden edelleen kehittä-
miselle. Nyt, kun vuotuiset pääomasijoitukset nousevat
lähes 200 miljardiin ruplaan, meidän on tehostettava
huomiota perusrakennustöitä koskeviin kysymyksiin ja
asetettava perusrakennustyöt vankasti teollisten menetel-
mien raiteille.

Puolueen Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministeri-
neuvosto ovat viime aikana tehneet useita tärkeitä
päätöksiä rakennusteollisuuden kehittämisestä ja täydel-
listämisestä. Kysymys on siitä, että on turvattava perus-
rakennustöihin myönnettyjen varojen mitä tehokkain
käyttö, kohotettava rakennustöiden organisatoris-tekniilli-
sen johtamisen tasoa, käytävä päättäväisesti taistelua
varojen hajottamista vastaan, supistettava jyrkästi
rakennustöiden suoritusajoja ja kustannuksia. Nämä
tehtävät voidaan täyttää vain teollistamalla rakennus-

töitä, käyttämällä laajasti koottavia rautabetoni- ja betonirakenteita sekä tehdasvalmisteisia rakennustarpeita.

Perusrakennustöiden mittasuhteet meillä laajenevat herkeämättä ja teollisuuden pohjarahastot kasvavat nopeasti. Rakennustoiminnan parantamisen ohella meidän on samalla pidettävä alituisesti isännän tavoin huolta jo olevien tuotantotehojen käytön parantamisesta. Kokemus osoittaa, että monet tuotantolaitokset voivat suuremmilta lisäpääomien sijoituksilta huomattavasti lisätä ja eräät jopa kaksinkertaistaa ja kolminkertaistaa-kin tuotteiden valmistusta. On vain käytävä siihen kunnolla käsiksi — suoritettava tuotantokaluston modernisointi, parannettava tuotannon ja työn järjestelyä, käytettävä laajemmin hyväksi sellaista mahtavaa voimaa, kuin ovat tuotannon eturivin uurastajain kokemus, keksijäin ja järkipäistäjäin luova aloitekyky.

Meidän maineikas monimiljoonainen työväenluokamme ja insinööri-teknilinen intelligenssimme yhä kasvavalla aktiivisuudella etsivät ja panevat liikkeelle sosialistisessa tuotannossa piileviä äärettömän suuria reservejä. Tämän aktiivisuuden kirkkaana ilmauksena on sosialistinen kilpailu. Kilpailua on kehitettävä entistä laajemmaksi, on muistettava alituisesti, ettei se ole mikään kampanja, vaan miljoonien ihmisten elävää toimintaa, mahtava voima, joka vie eteenpäin sosialistisen tuotannon kehitystä ja täydellistämistä. Olemme varmoja siitä, että työmiehet ja työläisnaiset, insinöörit ja teknikot luovalla työllään turvaavat kuudennen viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen. (K a u a n k e s t ä v i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

MAATALOUS

Toverit! Mahtavan teollisuuden ohella maamme tarvitsee myös kaikin puolin kehittyneen maatalouden, joka pystyisi tuottamaan niin paljon elintarvikkeita ja maataloudesta saatavia raaka-aineita kuin tarvitaan väestön tarpeiden täydellistä turvaamista sekä valtion kaikkien muiden tarpeiden tyydyttämistä varten.

Viimeksi kuluneina vuosina sosialistisen talouden kehityksen, työn tuottavuuden kohoamisen ja vähittäishintojen alenemisen tuloksena ovat työläisten ja toimitsi-

jain reaali-palkat sekä kolhoosilaisten tulot kasvaneet huomattavasti, väestön ostokyky on suurentunut.

Näissä oloissa puolueen eteen asetui ratkaisuaan vaativaksi yleiskansalliseksi tehtäväksi — lisätä jyrkästi maataloustuotteiden tuotantoa. Puolueen Keskuskomitean Täysistunnoissa tuotiin esiin vakavia puutteita ja virheitä maatalouden johtamisessa, on laadittu laaja ohjelma viljan ja karjataloustuotteiden tuotannon lisäämiseksi.

Puolueemme on työväenluokan ja koko kansan aktiivisella tuella suorittanut suuria toimenpiteitä nousun aikaansaamiseksi maataloudessa. Vuosina 1954 ja 1955 maatalouteen tehdyt pääomasijoitukset käsittivät 34,4 miljardia ruplaa eli 138 prosenttia koko neljännen viisivuotiskauden aikana maatalouteen tehtyjen pääomasijoitusten yhteissummaan verrattuna. Näiden kahden vuoden aikana kolhoosit, kone- ja traktoriasemat ja neuvostotilat saivat 404.000 traktoria (15-hevosvoimaisiksi laskettuna), 228.000 kuorma-autoa, 83.000 viljakombainia ja suuret määrät muuta teknillistä kalustoa.

Tarkoituksella kohottaa kolhoosien ja kolhoosilaisten aineellista kiinnostusta yhteiskunnallisen tuotannon kehittämistä ja lisätä sen tavaratuotantoa huomattavasti viljan, karjataloustuotteiden, perunan, vihannesten, pellavan ja hampun hankintahintoja. Näiden toimenpiteiden ja tavaratuotannon kasvun tuloksena kolhoosien rahatulot vuosien 1954 ja 1955 aikana kasvoivat 20 miljardia ruplaa.

Kone- ja traktoriasemille on muodostettu vakinaiset konemiesten kaaderit, millä on ensiarvoisen tärkeä merkitys kone- ja traktoriasemien muuttamisessa mallikel-poisiksi sosialistisiksi tuotantolaitoksiksi. Kaupungeista ja teollisuuskeskuksista on lähetetty työhön KTA:ille, kolhooseihin ja neuvostotiloille monia tuhansia insinöö-rejä, teknikkoja sekä puolue- ja neuvostotyöntekijöitä. Kolhooseihin on lähetetty yli 120.000 maatalouden spesialistia. Yli 20.000 kommunistia on lähetetty kaupungeista maaseudulle ja suositeltu kolhoosien puheenjohtajiksi. Puolueen Keskuskomitea ja Hallitus ovat saattaneet voimaan uuden järjestyksen maatalouden suunnittelussa, mikä on päästänyt valloilleen kolhoosilaisten aloitteellisuuden. On ryhdytty toimenpiteisiin neuvostotilojen työn parantamiseksi, vanhojen valtion-talouksien lujittamiseksi ja uusien perustamiseksi.

Puolueen suunnitteleminen toimenpiteiden toteuttaminen maatalouden edelleen kehittämisen alalla on suonen mahdollisuuden ottaa ensimmäinen suuri askel eteenpäin viljan ja raaka-ainekasvien tuotannon lisäämisessä. Se näkyy havainnollisesti seuraavasta taulukosta:

Viljan ja raaka-ainekasvien kokonaistuotanto Neuvostoliiton mitassa (prosentteissa vuoteen 1950 verrattuna)

	vuosi 1950	vuosi 1951	vuosi 1952	vuosi 1953	vuosi 1954	vuosi 1955
Vilja	100	97	113	101	105	129
Auringonkukka	100	97	123	146	106	207
Sokerijuurikas	100	114	107	111	95	147
Raakapuuvilla	100	105	106	108	118	109
Pitkäkuituinen pellava (kuituja)	100	76	83	64	85	149

Täytyy sanoa, että kun viidennen viisivuotiskauden ensimmäisten 3—4 vuoden aikana meillä ei ollut viljan ja raaka-ainekasvien tuotannolla kasvua juuri ollenkaan, niin vuonna 1955, useiden tunnettujen toimenpiteiden toteuttamisen tuloksena, maatalouskasvien kokonaissadot suurenevät tuntuvasti. Vuoteen 1954 verrattuna viljan tuotanto maassamme vuonna 1955 kasvoi 22 prosenttia, auringonkukan — 95 prosenttia, sokerijuurikkaan — 54 prosenttia, pellavakuidun — 74 prosenttia. Puuvillan satoisuudessa meillä ei ollut kasvua. Mutta se johtui siitä, että hallat pilasivat puuvillapensaiden taimia. Monilla seuduilla, varsinkin ei-mustanmullan vyöhykkeen piireissä, saatiin huono perunasato.

1. VILJATALOUS ON KOKO MAATALOUSTUOTANNON PERUSTA

Toverit! Puolue on monet kerrat osoittanut, että ilman hyvin kehittyntä viljataloutta ei voida kohottaa karjanhoitoa eikä voida laajentaa raaka-ainekasvien tuotantoa. Ja kuitenkin tässä elintärkeässä kysymyksessä Neuvostoliiton Maatalouden ministeriön ja Neuvostoliiton Neu-

vostotilojen ministeriön johtohenkilöt sekä suunnittelu-elimet ovat olleet aivan väärällä tiellä. Viime vuosina muodostunut kylvöalojen jaottelu osoittautui olevan huutavassa ristiriidassa viljan tuotannon lisäämistehtävän kanssa. Maamme useimmissa piireissä ilmeni viljakasvien kylvöjen supistumista. Heinävuoroisten viljelysjärjestelmien käyttöönotossa tehtiin vissejä virheitä. Heinävuoroista viljelysjärjestelmää sovellettiin kaavamaisesti, heinää kylvettiin miljoonia hehtaareja sellaisissa piireissä, missä se ei anna runsasta satoa.

Kaikki tämä johti siihen, että vuonna 1953, jolloin viljan tarve oli kovasti suurentunut siihen verrattuna, mitä tarvittiin ennen vallankumousta, viljakasvien viljelykset olivat pinta-alaltaan miltei samanlaiset kuin vuonna 1913.

Tutkittuaan kaikin puolin valtion tarpeita maataloustuotteisiin nähden, NKP:n Keskuskomitean tammikuun Täysistunto vuonna 1955 asetti tehtäväksi lisätä lyhyessä ajassa jyrkästi viljan tuotantoa ja kohottaa tärkeimpien karjataloustuotteiden tuotantoa kaksinkertaisesti ja enemmänkin.

Erikoisen tärkeä merkitys maatalouden edelleen kehittämisen kannalta oli uutismaiden ja nurmeltuneiden maiden raivaamisella Kazakhanissa, Siperiassa ja maamme muilla seuduilla, johon ryhdyttiin puolueen päätöksen mukaisesti. NKP:n Keskuskomitea asetti tehtäväksi ottaa vuoteen 1956 mennessä viljelykseen vähintään 28—30 miljoonaa hehtaaria uusia maita. Tämän tehtävän täyttämällä on valtiollemme suorastaan historiallinen merkitys. Mitä uutismaat antavat maallemme? Laskelmat osoittavat, että me voimme saada uusilta mailta joka vuosi keskimäärin vähintään 2 miljardia puutaa viljaa. Kun valtio saa suuret määrät tavara-vehnää uutismailta, niin se voi ryhtyä rohkeasti laajentamaan huomattavasti maissin viljelyä Ukrainassa ja Pohjois-Kaukasiassa tarkoituksella, että nämä seudut lisäisivät jyrkästi lihan ja maidon tuotantoa sekä raaka-ainekasvien tuotantoa.

Uutismaiden raivausalueille on lyhyessä ajassa lähetetty yli 200.000 traktoria, 15-hevosvoimaisina laskettuna, sekä tuhansia muita koneita ja työvälineitä.

Puolueen toimenpiteet uutismaiden ottamiseksi viljelykseen ovat saaneet osakseen koko neuvostokansan

lämpimän hyväksymisen ja kannatuksen. Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Keskuskomitean kutsusta on uutismaita ja nurmattuneita maita raivaamaan lähtenyt 350.000 neuvostopatrioottia, jotka ovat osoittaneet oikeata kommunismin rakentajille ominaista työsankaruutta. (Kauankestäviä suosionsoituksia.)

Sallikaa minun lausua Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen XX edustajakokouksen nimessä sydämelliset kiitokset niille nuorisoliittolaisille, agronomeille, insinööreille, tekniikoille — kaikille patriooteille, jotka ovat noudattaneet puolueen kutsua ja osallistuvat aktiivisesti uutismaiden raivaukseen. Uhrautuvalla työllään he ovat ansainneet koko neuvostokansan rakkauden ja kunnioituksen. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionsoituksia.)

Jos me olisimme suorittaneet uutismaiden raivausta tavallista tietä, niinsanoaksemme tavallisen siirtolaisuuden tapaan, siirtämällä työätekeviä uusille alueille vähitellen, niin siihen olisi tarvittu suunnaton määrä ihmisiä, paljon varoja ja aikaa. Silloin me emme olisi tietenkään kyenneet kahdessa vuodessa ratkaisemaan tätä tehtävää — ottamaan viljelykseen 30 miljoonaa hehtaaria uutismaita.

Uudella viisivuotiskaudella puolueen on nähtävästi vielä monta kertaa käännyttävä nuorison puoleen tällaisiin kehoituksiin. Meidän on edelleenkin asutettava uusia alueita, rakennettava atomi-, lämpö- ja vesivoimalaitoksia, tehtaita ja rautateitä. Puolue on varmasti vakuuttunut, että meidän maineikas nuorisomme tulee vastedeskin noudattamaan innokkaasti sen kehoituksia. Nuoriso tietää, että sen työllä erinomaisilla kommunismin rakennustyömailla on mitä suurin merkitys ei ainoastaan meidän miespolvellemme, vaan myöskin tuleville sukupolville. (Kauankestäviä suosionsoituksia.)

Kolhoosilaisten sekä kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen työntekijäin uhrautuvan työn tuloksena ja työväenluokan aktiivisella osanotolla on uutismaiden raivaustehtävä täytetty kunnialla. Vuosina 1954—1955 on uutismaiden ja nurmattuneiden maiden raivausalueilla kynnetty 30 miljoonaa hehtaaria maita ja koko maassa on kynnetty viljelykseen uutismaita ja nurmattuneita maita 33 miljoonaa hehtaaria. Tämä on puolueen

ja koko neuvostokansan suuri voitto. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

Uutismaiden raivaaminen viljelykseen on antanut mahdollisuuden laajentaa huomattavasti viljakasvien kylvöalaa. Vuonna 1950 viljakasvien kylvöala Neuvostoliitossa oli 102,9 miljoonaa hehtaaria, mutta vuonna 1955 — 126,4 miljoonaa hehtaaria, toisin sanoen se on lisääntynyt melkein 24 miljoonalla hehtaarilla.

Eräät toverit saattavat kysyä, että teemmekö me oikein, kun otamme uutismaita viljelyyn sellaisilla alueilla, jotka ovat kuivuudelle alttiita. Käytettävissä olevien numerotietojen tutkiminen osoittaa, että vaikka otetaan huomioon ajoittainen kuivuuskin, niin sittenkin on viljatalouden harjoittaminen Kazakstanissa, Siperiassa ja Uralilla edullista ja taloudellisesti kannattavaa. Jos viidestä vuodesta tulee vaikkapa vain kaksi hyvää sato-vuotta, yksi keskinkertainen vuosi ja kaksi katovuotta, niin niillä suhteellisen pienillä kustannuksilla, joita viljakasvien viljeleminen niissä oloissa vaatii, voidaan siellä harjoittaa hyvin edullista viljataloutta ja saada halpaa viljaa.

Uutismaiden käyttöönoton alalla tekemämme työn tuloksista voidaan tehdä se eittämätön johtopäätös, että puolueen ottama suunta uutismaiden raivaamiseksi viljelykseen on oikea. Se turvaa viljan tuotannon huomattavan kasvun lyhimmän aikajakson sisällä ja vähimmällä voimien ja varojen kulutuksella.

Kun edelleen jatketaan uutismaiden ottamista viljelyyn, olisi kiinnitettävä huomiota Krasnojarskin aluepiiriin, Irkutskin alueeseen sekä Habarovskin ja Primorjen aluepiireihin, joissa on paljon hyviä, vielä viljelemättömiä maita. Se antaa mahdollisuuden luoda siellä vilja- ja karjatalousperustan, joka turvaisi Kauko-Idän tarpeiden tyydyttämisen maataloustuotteisiin nähden paikallisen tuotannon kustannuksella.

Viljatuotannon lisäämisen intressit ovat vaatineet kylvöalojen käytön muuttamista siihen suuntaan, että samalla kun lisätään jyrkästi vehnän, suurimo- ja muiden viljakasvien kylvöjä, on myös laajennettava jyrkästi maissiviljelyksiä. Laskelmat osoittavat, että me tarvitsemme karjatalouden tarpeita varten vähintään 4 miljardia puutaa rehuviljaa vuodessa. Lisäämättä tuntuvasti maissin viljelyä me emme voi saada tällaista vilja-

määrää. Sen vuoksi Keskuskomitea katsoi välttämättömäksi kehittää laajasti maissin tuotantoa. Vuonna 1955 kylvettiin maissia lähes 18 miljoonaa hehtaaria, se on 13,6 miljoonaa hehtaaria enemmän kuin vuonna 1954.

Maissin kylvöalojen laajentaminen on suonut mahdollisuuden parantaa huomattavasti karjatalouden turvaamista paino- ja väkirehuilla. Vuonna 1955 kolhoosit valmistivat painorehua 17 miljoonaa tonnia enemmän kuin vuonna 1954 ja siinä luvussa säilöttiin yli 6 miljoonaa tonnia rehuksi silputtuja maissin tähkäksiä.

Sen tuloksena on lehmien lypsymäärä ja maidon kokonaistuotanto kolhooseissa kohonnut jyrkästi. Neuvostoliiton Tilastollisen Keskushallinnon tietojen mukaan viimeisten neljän kuukauden aikana (vuoden 1955 loka-kuun 1 päivästä vuoden 1956 helmikuun 1 päivään mennessä) on maidon kokonaistuotanto kolhooseissa lisääntynyt koko Neuvostoliiton mitassa vuosien 1954—55 vastaavaan kauteen verrattuna 65 prosenttia, Ukrainan SNT:ssa — 2-kertaisesti, Venäjän SFNT:ssa — 53 prosenttia, Venäjän Federaation, Ukrainan ja Kazakstanin eräillä alueilla sekä Uzbekian SNT:ssa, Azerbaidžhanin SNT:ssa, Tadžikian SNT:ssa, Turkmenian SNT:ssa ja Moldavian SNT:ssa maidon kokonaistuotanto on kohonnut kaksin—kolminkertaisesti ja enemmänkin. Näin suurta maidon tuotannon kasvua meillä ei ole ollut koko Neuvostovallan olemassaolon aikana. Aivan epäilemättä on sanottava, että ratkaisevaa osaa tässä on näytellyt maissi, uusi suunnittelujärjestelmä ja kolhoosilaisten aineellisen kiinnostuneisuuden kohoaminen.

Samalla on paljon sellaisia alueita, missä maissin viljely ei ole antanut kyllin hyviä tuloksia. Siihen on yksi syy — näiden seutujen johtajien huoleton suhtautuminen maissin viljelyyn. Kysymys on huomattavasta osasta Bielo-Venäjän, Latvian, Liettuan, Eestin, Kostroman, Jaroslavlin, Tulan ja eräiden muiden alueiden piireistä. Herää kysymys, ehkäpä Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Keskuskomitea teki virheen suosittellessaan tämän Etelässä kultivoidun viljakasvin viljelyä koko Neuvostoliiton mitassa?

Ei, toverit, se ei ollut virhe. Niissä tasavalloissa, aluepiireissä, alueilla, piireissä, kolhooseissa ja neuvostotiloilla, joissa johtajat suhtautuivat asiaan vakavasti, perehtyivät maissin erikoisuuksiin, valmensivat kolhoo-

sien ja neuvostotilojen kaaderit,— siellä on päästy hyviin tuloksiin. Ja päinvastoin siellä, missä maissin viljely jätettiin oman onnensa nojaan, saatiin kolhooseissa ja neuvostotiloilla alhainen sato.

Kaikilla alueilla on kolhooseja, joissa on saatu runsas maissisato. Mainitsen eräitä esimerkkejä niiltä seuduilta, missä maissia kylvettiin laajoille aloille ja missä se on uusi viljelyskasvi.

Stalinille nimetyssä kolhoosissa Tshuvashian ASNT:ssa kylvettiin vuonna 1955 maissia 240 hehtaaria. 70 hehtaarin alalta maissi korjattiin vihantarehuna; 170 hehtaarin alalta saatiin runsas sato korsia yhdessä maitokypsyysasteella olevien tähkien kanssa, mikä antoi kolhoosille mahdollisuuden valmistaa 8.000 tonnia painorehua.

„Petrovskojen” neuvostotilalla Moskovan alueella saatiin keskimäärin 295 sentneriä maissin korsia ja tähkiä hehtaarilta ja 15,5 hehtaarin alalta korjattu keski-sato oli 402 sentneriä hehtaaria kohden, siinä luvussa saatiin 5 hehtaarin alalta 750 sentneriä hehtaarilta.

„Rassvet” kolhoosissa Bielo-Venäjän SNT:ssa saatiin vuonna 1955 500 hehtaarin alalta maissin korsia ja tähkiä keskimäärin 350 sentneriä hehtaarilta.

Tosiasiat todistavat vakuuttavasti, että maamme kaikissa vyöhykkeissä voidaan maissista saada runsaita satoja, ettei satoisuuden ja kylvöhehtaarilta saatujen rehuyksikköjen määrän kannalta ole toista maissin vertaista viljelyskasvia, joka niin hyvin korvaisi viljelyksen käytetyn työn. Sentähden on seikkaperäisesti analysoitava, minkälaisia virheitä tehtiin maissin viljelyksessä eräillä alueilla ja kolhooseissa, miksi se eräissä kolhooseissa ja neuvostotiloilla ei antanut hyvää satoa, sekä jo nyt ryhdyttävä kaikella tarmolla valmistautumaan kylvöihin, muun muassa opettamaan kaadereita siinä mielessä, että vuonna 1956 saataisiin runsas maissisato jokaisessa kolhoosissa ja neuvostotilalla.

Perustehtävämme maanviljelyksen alalla on se, että satoisuuden kohottamisen ja uutismaiden jatkuvan käyttöön ottamisen perusteella saadaan viljan vuotuinen kokonaistuotanto kuudennen viisivuotiskauden loppuun mennessä kohoamaan 11 miljardiin puutaan, saadaan laajennetuksi raaka-ainekasvien — puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan, hampun, auringonkukan siemenen

kylvöaloja ja huomattavasti kohotetuksi niiden satoisuutta sekä lisätään jyrkästi perunan ja vihannesten tuotantoa. Me voimme ja meidän on lähimmän kahden vuoden aikana ratkaistava se tehtävä, että maa turvataan täydellisesti korkealaatuisella perunalla ja vihanneksilla.

On laajennettava hedelmä-, viinirypäle- ja marjatarhojen pinta-alaa. On ryhdyttävä istuttamaan metsäpalstoja kehoittaen nuorisomme osallistumaan siihen aktiivisesti. Sangen tärkeätä on laajentaa kastelutöitä ja samalla parantaa kasteluviljelykseen otettujen ja kuvattujen maiden hyväksikäyttöä.

Puolueen Keskuskomitea pitää välttämättömänä lisätä mineraalilannoitteiden tuotantoa sekä rikkaruohoja vastaan ja maatalouskasvien tuhohyönteisiä vastaan käytettävien kemikalioiden valmistamista. Meidän on edelleenkin kohotettava maanviljelyskulttuuria, juurrutettava sitkeästi etumaisia viljelysmenetelmiä ja oikeita vuoroviljelyjärjestelmiä, supistettava maataloustöiden suoritusajoja ja tällä perustalla turvattava viljakasvien ja raaka-ainekasvien satoisuuden kohoaminen maamme kaikilla alueilla.

2. KARJATALOUDEN EDELLEEN KOHOTTAMISEN TEHTÄVÄT

Toverit! Eräs kaikkein vaikeimpia ja samalla kiireellisimpiä tehtäviä, mikä viime aikoina on asettunut puolueen ratkaistavaksi, on karjatalouden jatkuva kohottaminen, karjataloustuotteiden tuotannon ja hankintojen lisäämistehtävä. NKP:n Keskuskomitea ja Hallitus ovat suunnitelleet ja toteuttavat kokonaista suurten taloudellisten ja organisatoristen toimenpiteiden systeemiä karjakannan lisäämiseksi ja karjan tuottoisuuden kohottamiseksi.

NKP:n Keskuskomitea ja Neuvostohallitus ovat katsoneet välttämättömäksi kohottaa kolhoosilaisten aineellista kiinnostusta karjatalouden kehittämisestä. On hyväksytty laaja ohjelma töiden koneistamiseksi karjataloudessa ja karjasuojien rakentamiseksi, ja sitä toteutetaan käytännössä. Paikalliset puoluejärjestöt ovat suorittaneet suuren työn karjatalouden ratkaisevien alojen lujittamiseksi kaadereilla.

Kaikki tämä ei ole voinut olla johtamatta ja onkin jo todella johtanut myönteisiin tuloksiin. Sallikaa esittää eräitä numerotietoja, jotka luonnehtivat karjataloutemme tilaa.

Hyötykarjan lukumäärä Neuvostoliiton mitassa
(prosentteissa vuoteen 1950 verrattuna)

	vuosi 1950	vuosi 1951	vuosi 1952	vuosi 1953	vuosi 1954	vuosi 1955
Lehmiä	100	102	100	107	113	120
Nautakarjan yleismäärä .	100	103	99	110	114	117
Sikoja	100	111	117	195	210	214
Lampaita	100	110	114	139	142	151

Tärkeimpien karjataloustuotteiden tuotanto Neuvostoliiton mitassa
(prosentteissa vuoteen 1950 verrattuna)

	vuosi 1950	vuosi 1951	vuosi 1952	vuosi 1953	vuosi 1954	vuosi 1955
Liha (teuraspainossa) . .	100	96	106	120	129	130
Maito	100	102	101	103	108	119
Villa	100	107	122	130	128	142
Munat	100	113	123	137	147	154

Maallamme on mittaamattomia reservejä karjatalouden alalla. Jos kolhooseissa ja neuvostotiloilla ryhdytään tarmokkaasti järjestelytyöhön, niin voidaan vuodessa tai parissa päästä poikkeuksellisen hyviin tuloksiin. Ottakaamme esimerkiksi sianhoito. Kuten esitetyistä tiedoista näkyy, viisivuotiskauden ensimmäisten kahden vuoden aikana sikakannan kasvu meillä oli tavattoman vähäistä. Mutta kun ryhdyttiin konkreettisiin toimenpiteisiin sianhoidon kehittämiseksi, niin sikakanta saatiin viimeisten kolmen vuoden aikana jyrkästi kasvamaan. Viimeisten neljän kuukauden aikana (vuoden 1955 loka-kuun 1 päivästä vuoden 1956 helmikuun 1 päivään)

kolhoosit luovuttivat ja myivät valtiolle sikoja 62 prosenttia enemmän kuin samojen neljän kuukauden aikana v:nä 1954—55. Kolhoosit ovat alkaneet lihottaa enemmän sikoja. Helmikuun 1 päivänä 1956 kolhooseissa oli runsaasti kolme kertaa enemmän sikoja lihotettavana kuin helmikuun 1 päivänä vuonna 1955. On olemassa kaikki perusteet, että suunniteltu karjataloustuotteiden tuotannon kohottamisohjelma tulee menestyksellä täytetyksi.

Karjatalouden kohottamiseksi suoritettavien toimenpiteiden joukossa on erittäin tärkeä sijansa rehujen tuotannon lisäämiskysymyksellä. Tehtävänä on viljan tuotannon lisäämisen ja maissin tuotannon kaikinpuolisen laajentamisen ohella, mikä on tärkeintä, kehittää samalla myös monivuotisen heinän, esimerkiksi apilaan, lusernin ym. viljelyksiä. On itsestään selvää, että monivuotisen heinän ja niiden sekulien, niin heinä- kuin palkosekulienkin, valikoinnissa on otettava huomioon ilmastolliset ja maaperäsuhteet, jotta kylvettäisiin kyseessäolevalla vyöhykkeellä parhaiten menestyviä viljelyskasveja. Niin ikään on kehitettävä yksivuotisen heinän viljelyä, esimerkiksi eteläseuduilla — durraheinää ja sorgoa, keskialueilla vikkerikauraa, jonka viljely on erittäin arvokasta kesantopelloissa.

On mainittava eräiden tovereiden suhtautuvan väärin heinäviljelyyn. On tapauksia, jolloin apilasta hädettään pois ikivanhoilta apilaanviljelysseuduilta. Sellainen suhtautuminen heinäviljelyyn on ristiriidassa puolueen ohjeiden kanssa. NKP:n Keskuskomitean helmi—maaliskuun Täysistunto tunnetuissa päätöksissään ei tuominut heinäviljelyä, vaan kaavamaista suhtautumista monivuotisen heinän kylvöön, kun sitä kylvettiin monia miljoonia hehtaareja kuivuutta kärsivillä alueilla, missä siitä saatiin tavattoman alhainen sato. Tuomiten päätävästi kaavamaisen suhtautumisen heinäviljelyyn, puolue samalla osoitti, että niillä seuduilla, missä monivuotinen ja yksivuotinen kylvöheinä antavat runsaan sadon, on niitä kylvettävä ja lisättävä heinän tuotantoa.

Hyvänä voidaan pitää sellaista johtajaa, joka käyttää hyväksi kaikkia mahdollisuuksia ja turvaa karjan rehuilla omasta takaa, sekä kuivilla että tuorerehuilla, jotka ovat välttämättömiä jotta voitaisiin kohottaa jyrkästi karjataloustuotteiden tuotantoa. Kuitenkin meillä on vielä

sellaisia kolhoosien ja neuvostotilojen johtajia, jotka sen sijaan, että suuntaisivat kaikki voimat rehujen tuotannon lisäämiseen, heittäytyvät toisten huollettavaksi ja tahtovat saada enemmän rehuja valtiolta. Onpa melko paljon sellaisiakin, jotka käyttävät hyväkseen sitä, että elintarvikkeiden hintoja on alennettu, ostavat kaupoista leipää, ryynejä ja muita elintarvikkeita ja ruokkivat niillä karjaa. Tämä ei ole enää tuotannollista toimintaa, vaan keinottelua.

Tässä eräs esimerkki. Moskovan lähistöllä erään kolhoosin puheenjohtaja järjesti rehuhankintaprikaatin, johon kuului 12 kolhoosilaista, antoi heille rahaa, säkkejä ja auton. Tämä prikaati hankkii rehua, mutta ei kolhoosin pelloilta, vaan Moskovan kaupoista. Se ostaa siipi- ja muulle karjalle tattari-, hirssi- ja ohraryynejä, jauhoja, hiivaa ym. elintarvikkeita.

Tämä ei ole yksityistapaus. Tällaiset „liikemiehet” tuottavat puuhillaan suurta vahinkoa, sillä he alentavat mahdollisuuksiamme karjanhoidon kohottamisen alalla. He haluavat päästä ilman vaivaa ja erikoisitta ponnisteluitta etumaisten joukkoon toisten kustannuksella. Tässä ei voida olla muistamatta Gogolin Patsjukia, jolle piiraat lentelivät itsestään suuhun. Kertoelmassa „Jouluyö” Gogol kuvailee sitä seuraavasti: „...Patsjuk avasi suunsa, katseli piiraita ja levitti suutaan vieläkin leveämmälle. Silloin piiras hypätä pyrähti vadista, lennähti hapankermaan, pyörähti siinä toisellekin kyljelle, ponnahti ylös ja lensi suoraan hänen suuhunsa. Patsjuk söi sen ja avasi jälleen suunsa, ja taas tuli piiras samaa tietä. Hänen tehtäväkseen ei jäänyt muuta kuin pureskella ja nieleskellä”. (Hilpeyttä salissa.)

Mutta Patsjukille tapahtui näin jouluyönä, vaan eräät nykyaikaiset patsjukit haluavat, että heille lentäisi joka päivä piiraat valmiina suuhun, ja vieläpä voisivat käyskennellä maineessakin.

Tässä on paikallaan sanoa siitakin, että tuollaista „liiketoimintaa” harjoittaa vieläkin suuremmassa määrässä osa laiskoja kolhoosilaisia ja eräät kaupunkien läheisyydessä asuvat henkilöt, jotka eivät ole missään työssä. He ostavat kaupoista leipää ja muita elintarvikkeita, ruokkivat niillä karjaa ja sitten myyvät karjataloustuotteita torilla paljon kalliimmalla kuin ovat hinnat kaupoissa. On voimistettava taistelua keinotteli-

aineksia vastaan, jotka käyttävät hyväkseen sitä, ettei eräillä paikkakunnilla tilapäisesti riitä eräitä tuotteita väestön tyydyttämiseksi täydellisesti, ja hyötyvät rehellisten ihmisten ja valtion kustannuksella.

Toverit! Päätehtävänämme karjatalouden alalla on lisätä kaikkinaisesti karjataloustuotteiden tuotantoa maatalousmaa-alojen jokaista 100 hehtaaria kohti. Ennen kaikkea on kehitettävä yhteiskarjataloutta, mikä tekee mahdolliseksi lisätä huomattavasti kolhoosien tuloja, kohottaa kolhoosilaisten aineellista hyvinvointia ja parantaa koko maan väestön varustamista lihalla, maidolla ja muilla ruokatarvikkeilla. Erikoista huomiota on kiinnitettävä karjan rotukannan parantamiseen, lehmien määrän kohottamiseen nautakarjan kokonaisluvussa, lypsykarjan tuottoisuuden huomattavan kasvun turvaamiseen ja sikojen lihotuksen järjestämiseen, tärkeimpänä keinona lihan tuotannon lisäämiseksi nopeasti. Voronezhin alueen maatalouden työntekijät ovat tehneet erinomaisen aloitteen: he ovat lupautuneet täyttämään kuudennen viisivuotissuunnitelman Direktiivien luonnoksessa asetetut lihan ja maidon tuotannon lisäämistehvät ennen määräaikaa, tarkemmin sanoen, kaksinkertaistamaan lihan tuotannon yhdessä vuodessa eikä viidessä vuodessa sekä kaksinkertaistamaan maidon tuotannon puolessatoista vuodessa. Tätä voronezhilaisten patrioottista aloitetta epäilemättä seuraavat muutkin alueet, aluepiirit ja tasavallat, niin että kuudennen viisivuotiskauden tehtävät tärkeimpien karjataloustuotteiden tuotannon osalta täytetään kahdessa, enintään kolmessa vuodessa. (Jatkuvia suosiosoituksia.)

Asian edut vaativat kehittämään kaikkinaisesti hienovillaisten, puolihienovillaisten, liha- ja villalampaiden sekä turkislampaiden hoitoa, jotta meillä olisi enemmän hyviä ja lujia villakankaita, karakul-nahkoja, hyviä puoliturkkeja ja huopikkaita.

Kolhooseissa ja neuvostotiloilla on hoidettava mahdollisimman paljon kanoja, hanhia ja ankoja; on viljeltävä kaloja lammikoissa ja tekojärvisä; kiinnitettävä tarvittavaa huomiota kaniinien hoitoon ja mehiläishoitoon.

Olisi väärin ja suorastaan turmiollista kuvitella asiain olevan siten, että kaikki vaikeudet karjatalouden kehittämisessä on jo voitettu. Ei, toverit, kolhoosilaisten,

kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen työntekijäin ja maatalouden specialistien on vielä paljon ponnisteltava ja tehtävä työtä karjatalouden kohottamiseksi sille tasolle, että se vastaa kansan kasvaneita tarpeita.

3. MAATALOUDEN KONEISTAMINEN

Toverit! Sosialistinen teollisuutemme varustaa maataloutta miljoonilla nykyaikaisilla koneilla. Maataloustöiden koneistaminen edistyy uuden tekniikan juurruttamisen pohjalla. Peltoviljelyksen tärkeimpien töiden koneistamisprobleemi on meillä ratkaistu. Se on neuvostokansan suuri voitto. Nyt on noussut täydessä mitassaan tehtäväksi siirtyä erinäisten töiden koneistamisesta mitä lyhimmissä ajassa koko maataloustuotannon täyskoneistamiseen, myös karjanhoitokin mukaan luettuna. Näissä oloissa kone- ja traktoriasemien merkitys kasvaa entisestään. Viimeksi kuluneiden kahden vuoden aikana on ryhdytty useihin toimenpiteisiin kone- ja traktoriasemien työn parantamiseksi perinpohjin. Noin kaksi miljoonaa traktoristia, kombainikäyttäjää, autonkuljettajaa, koneiden korjausspecialistia ja muita konemiehiä on otettu KTA:ien henkilökuntaan vakituisiksi työläisiksi. KTA:ille on lähetetty 29.000 insinööriä ja teknikkoo teollisuudesta. Kaikki tämä on jossain määrin parantanut KTA:ien toimintaa. Vielä ei kuitenkaan voida sanoa, että se vastaisi täydelleen nykyajan vaatimuksia.

Kokemus osoittaa, että taloudellisella itsekannattavuudella on ensiarvoinen merkitys sosialistisen tuotannon kaikilla aloilla. Siitä huolimatta kone- ja traktoriasemilla ei käytetä tätä koeteltua taloudenhoidon menetelmää. Nykyisin voimassa oleva järjestys, jolloin kone- ja traktoriasemia rahoitetaan valtion budjetin varoista, aiheuttaa vastuuttomuutta ja valvonnan puutetta. Monet KTA:ien työntekijät eivät perehdy syvästi kone- ja traktoriasemien työn taloudellisiin tuloksiin, eivät ole kyllin kiinnostuneita siitä, että koneita käytettäisiin järkiperaisesti. Kone- ja traktoriasemia rahoitetaan niiden taloustoiminnan tuloksista riippumatta, KTA:ien työntekijäin palkkausta ei ole pantu riippuvaiseksi koneiden käytön tehokkuudesta, viljelys-

kasvien satoisuudesta ja karjanhoidon tuottavuudesta kolhooseissa.

On tarkoituksenmukaista, että kone- ja traktoriasemien toiminta lähi vuosina siirretään vähitellen taloudellisen itsekannattavuuden pohjalle. On selvää, ettei voida säätää yhtenäistä itsekannattavuusjärjestelmää yhtäläisin osoittimin maamme kaikille KTA:ille. On otettava käytäntöön joustava itsekannattavuusjärjestelmä, jossa otetaan huomioon eri vyöhykkeiden erikoisuudet ja vyöhykkeissä taas eri piirien erikoisuudet. Tämä toimenpide kohottaa kone- ja traktoriasemien työntekijäin aktiivisuutta, heidän vastuuntuntoaan maataloustuotannon kehittämistä.

Kone- ja traktoriasemien toiminnan parantamisen ohella on parannettava vakavasti maatalousministeriöitten sekä Traktori- ja maatalouskoneenrakennusteollisuuden ministeriön politiikkaa tekniikan kysymyksissä. Näiden ministeriöiden johtohenkilöt pitävät lähtökohtana sitä, että koko maamme äärettömillä alueilla on käytettävä samanlaisia traktoreita, kombaineja ja maanmuokausvälineitä. Kubanille arolakeuksineen sekä Luoteisen alueen tai Itämeren tasavaltojen pieniä palstoja varten valmistetaan samanlaisia raskaita telaketjutraktoreita sekä kytkettäviä ja itsekulkevia kombaineja. Mutta se on väärin. On tullut aika suunnitella sellainen koneitten järjestelmä, jossa otetaan huomioon maamme perusvyöhykkeiden erikoisuudet.

Sodanedellisellä kaudella ja ensimmäisinä vuosina sodan jälkeen luoteisilla ja muilla alueilla käytettiin hyvällä menestyksellä pyörätraktoreita. Viime aikoina on pyörätraktorien tuotanto supistunut jyrkästi. Ja kuitenkin me tarvitsemme pyörätraktoreita yhtä paljon ellei enemmänkin kuin telaketjutraktoreita, tarvitsemme ilmarenkailla varustettuja traktoreita, joilla on hyvä liikuntakyky. Niiden tuotanto ja varsinkin niiden käyttö ja korjaus on yksinkertaisempaa ja käy halvemmaksi.

Kuudennella viisivuotiskaudella on täydellisesti siirryttävä kiinniasennettavien maanmuokkaus- ja muiden välineiden käyttöön, joita tarvitaan maatalouskasvien viljelyssä. Niihin kytkettäviin välineisiin, jotka eivät voi olla kiinniasennettuja (esimerkiksi raskaat aurat), on tehtaiden suunniteltava ja valmistettava erikoiset laitteet, jotka antavat traktoristille mahdollisuuden tehdä työtä

ilman kytkinmiehiä. Traktoreihin kiinniasennettujen välineiden käyttöön siirtyminen tekee mahdolliseksi vapauttaa satoja tuhansia kytkinmiehiä muihin töihin, vähentää 40—50 prosentilla metallin kulutusta koneiden valmistuksessa, supistaa polttoaineen kulutusta ja kohottaa työn tuottavuutta.

Erittäin tärkeätä on laajentaa huomattavasti koneiden tuotantoa sadon erijaksoista korjaamista varten, jotta tärkeimmillä viljaseuduilla voidaan lähi vuosina siirtyä viljan erilliskorjuuseen.

Erikoista huomiota on kiinnitettävä kolhoosien, kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen sähköistämiseen, joka on maatalouden koneistamisen tärkein ehto. Me emme ole vielä ryhtyneet ratkaisemaan tätä tehtävää kunnollisesti, asian vaatimalla valtiollisella vauhdilla ja mitassa. Ja enemmänkin, onpa ilmennyt jopa väärää suhtautumistakin kolhoosien ja neuvostotilojen sähköistämiseen. Sielläkään, missä se on taloudellisesti edullista eikä teknillisesti kohtaa mitään vaikeuksia, ei ole annettu lupaa kytkeä kolhooseja ja neuvostotiloja voimaverkostoihin. On päästävä siihen, että kaikki työntekijämme pitävät kolhoosien ja neuvostotilojen sähköistämistä maamme suuren sähköistämissuunnitelman elimellisenä osana.

Kun Lenin puhui siitä, että maamme on saatava kauttaaltaan täyteen sähköasemia, hän ei tarkoittanut yksistään suuria valtion voimaverkostoja, vaan myös laajan sähköasemaverkoston rakentamista maaseudulle. Millä keinoin on tämä tehtävä ratkaistava? Nykyään kolhoosit ja neuvostotilat rakentavat itse pieniä sähköasemia, mutta niillä ei ole aina mahdollisuutta ratkaista teknillisesti oikein tuotannon sähköistämisprobleemia. On järjestettävä kolhoosien yhteisten, piirien tai jopa piirienvälistenkin asemien rakentaminen. On laadittava sähköasemien tyyppiluonnoksia ottaen huomioon maamme eri vyöhykkeiden erikoisuudet. Yhdet asemat, jotka sijaitsevat lähellä luonnonkaasujen esiintymiä, voivat käyttää polttoaineena kaasua, toiset turvetta ja kolmannet kivi- tai ruskohiiltä. Siellä taas, missä on vesivoimaa, täytyy tietenkin rakentaa vesivoimalaitoksia.

Herää kysymys: kenen näitä asemia on rakennettava ja millä varoilla? Olisi oikein säätää niin, että näitä asemia rakentavat tasavaltojen järjestöt kolhoosien

varoilla osuustoimintaperusteilla. Ja valtionsuunnitelmissa on huomioitava kolhoosienvälisten, piirien ja piirienvälisten asemien turvaaminen polttoaineella ja muilla materiaaleilla.

Me emme voi nyt määritellä maatalouden sähköistämistöiden loppuunsaattamisen määräaikoja. Valtion Suunnittelukomitea ja vastaavat ministeriöt ovat velvolliset tutkimaan tarkoin tätä kysymystä, saamaan tasavalloilta ja alueilta konkreettiset ehdotukset ja niiden pohjalla laatimaan ja esittämään hallituksen käsiteltäväksi yhtenäisen suunnitelman kolhoosien, kone- ja traktori-asemien sekä neuvostotilojen sähköistämiseksi.

4. NEUVOSTOTILOJEN TUOTANNON KEHITTÄMISESTÄ

Ratkaistessamme maatalouden edelleen kehittämisen kiireellisiä tehtäviä, meidän on kiinnitettävä erikoista huomiota neuvostotilojen kehittämiseen, jotka ovat sosiaalisen maatalouden organisaation korkein muoto.

Puolueen Keskuskomitea on pannut alulle useita tärkeitä toimenpiteitä vanhojen neuvostotilojen lujittamiseksi ja uusien rakentamiseksi. Kahden viime vuoden aikana on perustettu 581 uutta suurta neuvostotilaa, joista 425 neuvostotilaa uutismaille; SNTL:n Neuvostotilojen ministeriön alaisten neuvostotilojen kylvöalat laajenivat 10,5 miljoonaa hehtaaria ja vuonna 1955 käsittivät 24,5 miljoonaa hehtaaria, tällöin viljakasvien kylvöalat laajenivat 2,4-kertaisesti. Tämän tuloksena valtio saa nyt neuvostotiloilta paljon enemmän viljaa kuin vuonna 1950. Neuvostotilat ovat tuntuvasti lisänneet karjataloustuotteiden, perunan ja vihannesten luovutusta.

Viljatuotannon lisäämisen ohella neuvostotiloilla on nykyään järjestettävä laajemmin puuvillan, sokerijuurikkaan tuotantoa ja muiden maatalouskasvien viljelyä neuvostotiloilla. On kehitettävä karjanhoitoneuvostotiloja, etenkin lampaanhoitotiloja, sellaisilla raivaamattomilla mailla, mitkä eivät laatussa puolesta juuri kelpaa viljan ja muiden kasvien viljelyyn, mutta kelpaavat hyvin karjataloutta varten. Tarkoituksenmukaista on tarkistaa suunnittelujärjestelmä neuvostotiloilla ja ottaa suunnitelman perustaksi tuotteiden tuotanto sataa maahehtaaria kohden huomioiden siinä eri vyöhykkeiden erikoisuudet.

Tämä asettaa tuotteiden omahinnan alentamistehtävän neuvostotiloilla reaalisemmalle pohjalle, samoin myöskin kysymyksen jokaisen neuvostotilan muuttamisesta runsastuottoiseksi laitokseksi.

5. SIEMENVILJELY ON TÄRKEÄ RENGAS MAATALOUDEN KEHITTÄMISESSÄ

Maatalouden kehittämisen tärkeänä renkaana on siemenviljelyksen järjestäminen oikealle tolalle. Siemenviljelys on meillä huonolla kannalla, vaikka luulisi, että järjestetyn suurtalouden oloissa ei tämän tehtävän ratkaiseminen ole kovinkaan vaikeata. Ja kun sitä ei ole ratkaistu, niin se johtuu vain siitä, että maataloustyöntekijät ovat aliarvioineet tätä kysymystä.

On aika ymmärtää, ettei viljelyskasvien satoisuutta voida nostaa kyllin korkealle tasolle, ellei järjestetä oikein siemenviljelystä. Tämä kysymys on ratkaistava. Ja se voidaan ratkaista nopeasti keskittämällä siemenviljelys pääasiallisesti parhaimmille neuvostotiloille ja parantamalla piirien siemenviljelystilojen työtä. Kullekin neuvostotilalle ja piirin siemenviljelystilalle on annettava määrätty vyöhyke, jossa niiden on vastattava siemenviljelyksestä, ympäristökolhoosien varustamisesta siemenillä.

Erikoisesti on mainittava maissin hybridisiementen kasvattamisesta. Siinä suhteessa maamme maatalous on jäänyt jälkeen useista maista, eikä suinkaan sen vuoksi, etteivät maatalouden työntekijät ymmärtäisi risteyttämisen merkitystä. Tiedemiehemme ja eturivin taloutemme ovat jo kauan harjoittaneet hybridisiementen kasvattamista, meillä on mainioita omien hybridien näytteitä. Mutta maatalouselimet eivät ole järjestäneet tätä työtä kunnoilleen, joten meidän on ostettava maissin hybridisiemeniä USA:sta. Sodan jälkeen amerikkalaiset ovat siirtyneet kylvämään miltei yksinomaan risteytetyillä maissinsiemenillä. Ja sen tuloksena maissisato USA:ssa on suurentunut 15:sta 25—27 sentneriin jyviä hehtaarilta. USA:ssa on erikoisia yhtiöitä siementen tuotantoa varten. Ne kasvattavat hybridisiemeniä määrättyjä vyöhykkeitä varten — kasvattavat maissia, korjaavat sen, kuivattavat, lajittelevat siemenet niiden koon ja muodon

mukaan, pakkaavat säkkeihin ja myyvät farmareille. Tämä on hyvää kokemusta ja meidän on tarkoituksemukaista käyttää sitä hyväksemme.

Tehtävänä on parantaa jalostustyötä, järjestää laajalti maissin hybridisienten kasvattaminen, perustaa tehtaita näiden siementen valmistelua varten, antaa sitä varten teknillistä kalustoa ja työntekijöitä, sanalla sanoen ratkaista maissin hybridisienten saamisprobleemi.

6. RAKENNUSTÖISTÄ KOLHOOSEISSA

Toverit! On käynyt välttämättömäksi kiinnittää puolue- ja neuvostojärjestöjen huomiota rakennustöiden kysymyksiin maaseudulla. Kaikille meille on tunnettua, että maaseudulla vuosisatojen kuluessa muodostuneen taloudellisen ja kulttuurillisen takapajuisuuden perintö sekä viime sodan tuottamien tuhojen seuraukset vaikuttavat vielä tuntuvasti. Paljon on vielä tehtävä saadaksemme kolhoosilaisten asunto- ja elinolot vakavasti parannetuksi, huomattava osa kolhoosilaisista asuu vielä taloissa, joissa ei ole mitään elämän mukavuuksia. Ei voida sietää myöskään sellaista menneisyyden perintöä kuin tietttömyyttä monien maaseutupiirien laajoilla alueilla. Tietysti on tuotannon kehittämisen edut asetettava aina etusijalle. Mutta samalla tuotannon kasvun ja kolhoosien yhteistalouden nousun perustalla muodostuvat suotuisat edellytykset myöskin asuintalojen ja kulttuuri-ahjojen rakennustöiden edistämiseksi. Meillä on nykyään tuhansia kolhooseja, jotka ovat päässeet suuriin taloudellisiin saavutuksiin ja saavat runsaita tuloja. Tällaiset kolhoosit eivät ainoastaan voi ryhtyä laajasti rakentamaan lähinnä kolhoosien yhteisrakennuksia, lastentarhoja, synnytyslaitoksia, klubeja, saunoja, vanhainkoteja ja leipomoja, vaan ne voivat myös antaa tuntuva apua kolhoosilaisille omien asuintalojen rakentamisessa ja elämän mukavuuksien järjestämisessä.

Asuintalojen rakentamisen täytyy tapahtua kolhoosilaisten omilla varoilla. Kymmenien ja satojen tuhansien kolhoosiperheiden nykyiset tulot suovat heille mahdollisuuden hankkia itselleen kunnolliset ja kauniit asuintalot, mutta kolhoosilainen ei aina voi suoriutua oman talon rakentamisesta ja erikoisesti rakennustarpeiden

hankinta on vaikeata. On siis autettava kolhooseja järjestämään paikan päällä rakennusaineiden tuotanto.

Piirien työntekijäin vuorostaan on niin ikään järjestettävä rakennusaineiden tuotanto korkeammalle teknilliselle tasolle. Silloin saadaan parempia ja halvempia rakennusaineita ja, mikä tärkeintä, niitä tulee olemaan enemmän. On käytettävä hyväksi mahdollisuuksiamme ja rakennettava valmiita koottavia taloja edeltäkin laadittujen luonnosten mukaan.

Herää kysymys, miten talojen rakentamiskustannukset maksetaan? Siinä voi olla erilaisia vaihtoehtoja. Ensiksikin, kolhoosilaiset, jotka haluavat rakentaa tai ostaa itselleen talon, voivat luovuttaa siihen tarkoitukseen jonkin osan työpäiviä vastaan saatavista rahoista. Näin saaduista varoista voidaan muodostaa erikoinen rahasto. Kolhoosilaisten luovuttamat varat on säilytettävä pankissa ja siten, ettei niitä voida käyttää muihin tarkoituksiin, paitsi asuintalojen rakentamiseen. Tämä on yksi tie. Toisena tienä voi olla se, että kolhoosit, turvuttuaan yhteiset tarpeet välttämättömillä talousrakennuksilla sekä kulttuuri- ja kunnallislaitoksilla, luovuttavat tuloistaan määrätyn summan asuintalojen rakentamiseen. On itsestään selvää, että se on tehtävä kolhoosilaisten suostumuksella ja yleisen kokouksen vahvistuksella. Tähän myönnettyjen varojen laskuun kolhoosi tulee sitten rakentamaan taloja kolhoosilaisille, jotka ovat velvolliset noin 5 tai 10 vuoden sisällä, konkreettisista olosuhteista riippuen, maksamaan kolhoosille talon täyden arvon. Ja lopuksi voi olla kolmaskin menetelmä talojen rakentamisessa — yhteisillä varoilla. Yhtäältä kolhoosi myöntää puolestaan luottovaroja, joista se antaa jäsenilleen lainoja talon rakentamista varten ja kolhoosilainen puolestaan lisää tähän lainaan vissin summan omista varoistaan. On itsestään ymmärrettävää, että talot voivat ja niiden pitääkin olla erilaisia arvoltaan, kooltaan ja pohjapiirroksiltaan.

Miten rakennustyöt on järjestettävä? Kolhooseja on kehoitettava muodostamaan ammattimiehistä rakennusprikaateja, varustamaan ne välttämättömillä työvälineillä ja kalustolla, jotta kolhoosien rakennustyöläisten työ olisi tuottoisampaa. Siellä, missä se on mahdollista, olisi muodostettava piiriä käsittäviä kolhoosien rakennusjärjestöjä, joita varten kolhoosit antaisivat vissin määrän

eri ammattialojen rakennustyöläisiä. Tämä tekisi mahdolliseksi rakennustöiden koneistamisen laajemmassa mitassa sekä asuintalojen ja muiden rakennusten rakentamisen nopeammin ja pienemmillä kustannuksilla. Tällaista rakennusjärjestöä on tietenkin pidettävä yllä kolhoosien varoilla. Se on kolhoosien osakejärjestö. Sen isäntiä ovat kolhoosit. Valtio piirineuvoston toimeenpanevan komitean ominaisuudessa vain auttaa kolhooseja tämän järjestön johtamisessa.

Muutama sana tiilen ja kattotiilen tuotannosta. Tämä kysymys on kolhoosilaisten itsensä ratkaistava. Siellä, missä se on tarkoituksenmukaista ja missä kolhoosilaiset voivat suoriutua tästä tehtävästä, voidaan tiilen ja kattotiilien valmistus järjestää välittömästi kolhoosissa. Eräissä tapauksissa on tarkoituksenmukaista perustaa kolhoosin tahi useamman kolhoosin yhteisiä tehtaita.

Maatalousministeriön, liitto- ja autonomisten tasavaltujen Ministerineuvostojen sekä alue- ja piirineuvostojen toimeenpanevien komiteoiden on autettava kolhooseja järjestämään rakennustoiminta, suunnittelemaan oikein kylien kunnostamistyöt, laatimaan asuintalojen ja muiden rakennusten tyyppiluonnokset. Erikoisesti tarvitaan apua saniteettikaluston ja metallivalmisteiden tuotannossa sekä ovien ja ikkunoiden valmistamisessa. Asuintalojen rakentaminen kolhoosilaisille on elintärkeä ja välttämätön tehtävä, sillä se liittyy erottamattomasti meidän maataloustuotantomme edelleen kohottamiseen sekä miljoonien kolhoosilaisten aineellisen elintason ja kulttuuritason kohottamiseen.

7. PARANNETTAVA MAATALOUDEN JOHTAMISEN TASOA

Toverit! Nyt kun meillä on luotu aineelliset ja organisatoriset edellytykset jyrkän nousun aikaansaamiseksi maataloudessa, kaikki riippuu oikeasta johtamisesta, puolue-, neuvosto- ja maatalouselinten taidosta turvata sitkeällä organisatorisella toiminnallaan puolueen tekemien päätösten täyttäminen.

Neuvostoliiton joka vyöhykkeellä samanlaisissa ilmastollisissa ja maastosuhteissa on etumaisia, on keskinkertaisia ja on jälkeenjääviä kolhooseja. Kysymys on siis talouden johtamisen tasosta ja ennen kaikkea kolhoosien

puheenjohtajien, prikatiirien, agronomien ja karjanhoidon neuvojien sekä kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen johtajien ja muidenkin työntekijöiden valinnasta, työntekijöiden, joiden tehtävänä on toimia maataloustuotannon järjestäjinä. Senpä tähden kaaderien valinta, johtamistason kohottaminen on nykyään se tekijä, joka ratkaisee sosialistisen maatalouden jatkuvan nousun.

Maataloutemme menestyksellisen kehittämisen edut vaativat parantamaan päättävästi maatalouselinten toimintaa keskuksessa ja paikkakunnilla. Meidän neuvostokoneistomme on oltava kaikilla siteillään yhteydessä tuotantoon, sen on alistettava työnsä palvelemaan tuotannon etuja. Vastaako Maatalousministeriön, Neuvostotilojen ja Hankinta-asiain ministeriöiden järjestö rakenne ja käytännöllinen toiminta näitä vaatimuksia? Ei, ei vastaa. Tämä rakenne on vielä liian suuri, kankea ja byrokraattinen. Me emme tarvitse keskuksessa selaista koneistoa, joka suorittaisi paikallisten elinten työtä.

Minkälaiset tehtävät pitää nykyoloissa jäädä maatalousministeriölle? Perspektiivinen suunnittelu, rahoittaminen ja varustelu sekä valvoa valtion taholta hallituksen antamien tehtävien täyttämistä. Maatalousministeriön ja Neuvostotilojen ministeriön mitä tärkeimpänä tehtävänä on etumaisen kokemuksen tutkiminen ja levittäminen sekä tieteen uusimpien saavutusten juurruttaminen tuotantoon. Näiden tehtävien täyttämistä varten ministeriöissä tarvitaan pieni, mutta täysin ammattitaitoinen koneisto. Tästä johtuu tehtäväksi, että tätä koneistoa on mahdollisimman paljon supistettava ja yksinkertaistettava, saatava se muuttunutta tilannetta vastaavaksi.

Entä miten on asian laita hankintakoneistoon nähden? Meillä on joka kolhoosia kohden useita edustajia eri tuotelajien hankintoja varten. Ovatko ne tarpeellisia? Eivät ole. Sosialistisessa valtiossamme kaiken määräävät suunnitelmat, joita kolhoosit ja neuvostotilat täyttävät hyvissä ajoin odottamatta hankintaelinten muistutuksia. Siksi Hankinta-asiain ministeriön tehtävät olisi rajoitettava elevaattori- ja jauhatusteollisuuden kehittämiseen sekä viljan ja muiden tuotteiden säilytystä ja vastaanottoa koskeviin kysymyksiin. Sen sijaan hankintojen operatiivinen johto on annettava kone- ja traktori-

asemien tehtäväksi ja sadat tuhannet hankintavaltuutetut siirrettävä tuotantoon.

Sosialistisella valtiollamme on tätä nykyä täysi mahdollisuus turvata kaikki maatalouden alat pätevillä ammattitaitoisilla kaadereilla. Maataloudessa työskenteli vuonna 1955 yli 400.000 korkeimman ja erikoisalan keskusivestyksen saanutta spesialistia. Suunnitellessamme kaaderien valmennusta meidän on lähdettävä siitä, että lähimmässä tulevaisuudessa on pelto- ja traktoriprikaatien johtoon asetettava agronomeja ja mekaanikkoja sekä karjafarmien johtoon — karjanhoitoneuvoja.

Parantaaksemme vakavasti maatalouden johtamista on kaaderiemme huomio käännettävä talouden kysymyksiin, voidaksemme alentaa työn kulutusta tuotteiden valmistuksessa. V. I. Lenin sanoi jo Neuvostovallan ensi vuosina kääntyen johtajain puoleen: Oppikaa laskemaan. Jos se oli tärkeätä valtiomme syntymähetkellä, niin se on sata kertaa tärkeämpää nyt, jolloin me ratkaisemme sitä tehtävää, että on saavutettava ja sivuutettava tärkeimmät kapitalistiset maat tuotteiden tuotannossa jokaista asukasta kohden.

Numerotiedot osoittavat, että meillä maassamme käytetään maito- ja lihasentnerin tuotantoon huomattavasti enemmän työtä kuin Amerikan Yhdysvalloissa. Tämän seurauksena Neuvostoliiton maataloudessa työskentelee enemmän väestöä kuin USA:ssa. Me emme tietenkään voi sokeasti seurata Amerikan esimerkkiä. Siellähän toinen ihminen rikastuu toisen köyhtymisen kustannuksella. Riittää, kun mainitsemme, että vuosien 1940 ja 1954 välisenä aikana, toisin sanoen 14 vuodessa, on noin 1.300.000 USA:n farmaria joutunut puille paljaille, menettänyt maansa ja lähtenyt perheineen kaupunkiin hakemaan työtä teollisuudesta, tai muuttanut „kulkurifarmareiksi”, jotka kiertävät yhdestä osavaltiosta toiseen asunnon ja ruuan haussa. Yksistään neljän viimeksi kuluneen vuoden aikana on maatalouden väenlaskun antamien tietojen mukaan farmarien lukumäärä USA:ssa vähentynyt 600.000:lla. Suurfarmari on kapitalistisen tuotantolaitoksen omistaja, joka pitää työvoimaa voiton lähteenä. Jos työläinen menettää terveytensä eikä kykene antamaan maksimivoittoa, niin kapitalisti heittää hänet ulos.

Meillä on asia toisin. Kolhoosi on osuustoiminnallinen talous. Siinä ovat kaikki kolhoosilaiset isäntiä ja maatalousarttelin täysivaltaisia jäseniä, he jakavat itse työt keskenään. Ja tämä onkin täysin ymmärrettävää. Meidän sosialistisessa yhteiskunnassamme on kaikki suunnattu ihmisen yhäti kasvavien tarpeiden tyydyttämiseen. Kolhoosilaiset eivät hylkää hätään niitä, jotka eivät enää pysty tekemään työtä täysin voimin. Siksi vielä silloinkin, kun työkustannukset tuoteyksikköä kohden tulevat meillä olemaan pienemmät kuin USA:ssa — ja me pääsemme siihen,— tulee maatalousväestön lukumäärä Neuvostoliitossa mahdollisesti olemaan jonkin verran suurempi kuin USA:n maataloudessa. Siitä huolimatta on sanottava, että meillä ei vielä käytetä työvoimaa riittävän tuottoisasti. Siksi meidän on suhtauduttava kriittisesti asioittemme arviointiin ja käytettävä hyväksemme kaikki, mikä ulkomaiden kokemuksessa on hyödyllistä.

Puolueen suunnitteleminen toimenpiteiden toteuttamisen tuloksena maatalouden alalla meillä on luotu kaikki edellytykset sitä varten, että saadaan mitä lyhimmissä ajassa lisätyksi maataloustuotteiden tuotantoa sellaisiin mittoihin, mikä tyydyttäisi maan kasvavat tarpeet. Voidaan olla varmoja siitä, että neuvostoihmiset tulevat Kommunistisen puolueen johdolla kunnialla ratkaisemaan tämän elintärkeän tehtävän. (Jatkuvia suosio-osoituksia.)

NEUVOSTOKANSAN AINEELLISEN HYVINVOINNIN JA KULTTUURITASON NOUSU

Toverit! Teollisuuden ja maatalouden kasvun pohjalla on neuvostokansan elintaso kohonnut jatkuvasti. Viiden- viisivuotiskauden vuosina SNTL:n kansallistulo lisääntyi 68 prosenttia, ja tiedetään, että kolme neljänestä tästä tulosta menee meillä väestön henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämiseen. Työläisten ja toimitsijain reaali-palkat ovat samana aikana kohonneet 39 prosenttia ja kolhoosilaisten reaali-tulot 50 prosenttia. Valtio käytti viisivuotiskauden kuluessa 689 miljardia ruplaa sosiaalivakuutuksen kautta annettuihin avustuksiin, työläisten

ja toimitsijain lomien maksuun, maksutta ja huojennuksin annettuihin lepokoti- ja parantolapaikkoihin, eläkkeisiin, lääkintäapuun, stipendeihin ylioppilaille jne.

Sosialistisen talouden nousun pohjalla on kansan kulutuksen määrä kasvanut vuosi vuodelta. Vuonna 1955 valtion ja osuuskuntien kauppaverkko myi väestölle tavaroita 1,9 kertaa enemmän kuin vuonna 1950.

Esitän eräitä tietoja, jotka osoittavat väestölle myytyjen tavaramäärien lisääntymistä valtion ja osuuskuntien kaupan kautta (prosentteissa vuoteen 1950 verrattuna):

	vuosi 1950	vuosi 1951	vuosi 1952	vuosi 1953	vuosi 1954	vuosi 1955
Liha ja lihatuotteet . . .	100	120	124	171	206	220
Kala ja kalatuotteet . . .	100	112	128	137	162	185
Voi	100	107	110	150	160	158
Kasvisöljy	100	135	170	182	222	222
Päällys- ja alusvaatteet .	100	107	115	151	182	198
Jalkineet	100	108	118	150	163	168
Huonekalut	100	142	154	201	272	307

Huomattavasti on lisääntynyt myös sokerin, silkki- ja pumpullkankaiden, kellojen, ompelukoneiden ja muiden tavaroiden myynti.

Jyrkästi kasvoi kulttuuri- ja kotitaloustavaroiden — radiovastaanottimien, näköradioiden, soittimien, polkupyörien ym. tavaroiden myynti. Neuvostoihmiset ovat alkaneet paremmin ravita itseään ja paremmin pukeutua, täydellisemmin tyydyttää kulttuuritarpeitaan.

Työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin parantumisella on selitettävissä sekin tosiasia, että maamme väkiluku kasvoi viidennen viisivuotiskauden vuosina yhteensä 16 miljoonaa 300 tuhatta henkeä.

1. KANSAN KASVAVAT AINEELLISET TARPEET TYYYDYTETTÄVÄ TÄYDELLISEMMIN

Kaikki nämä ovat huomattavia saavutuksia. Mutta me emme saa ottaa lähtökohdaksi yksinomaan vertailuja edelisiin vuosiin, vaan on pidettävä lähtökohtana etupäässä

kansan alati kasvavia aineellisia ja kulttuuritarpeita. Kun tältä kannalta tarkastellaan asioita, niin on sanottava, ettei meillä vielä ole kulutustarvikkeiden täydellistä runsautta, ei riitä asuntoja, ei ole vielä ratkaistu monia vakavia kysymyksiä, jotka koskevat työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin kohottamista.

Ei tietenkään voida olla ottamatta huomioon sitä, että ennen Lokakuun vallankumousta maamme oli taloudellisesti takapajuinen ja sillä oli heikosti kehittynyt teollisuus ja alkeellinen maatalous. Olemassaolonsa 38 vuoden aikana Neuvostovaltio on joutunut kokemaan kaksi sotaa, jotka aiheuttivat ääretöntä vahinkoa kansantaloudelle ja veivät monia miljoonia ihmishenkiä.

Sen vuoksi kansamme aineellisen hyvinvoinnin huomattavasta kasvusta huolimatta Kommunistisen puolueen ja Neuvostohallituksen on tehtävä paljon kohottaakseen väestön elintason niin korkealle, että se vastaisi sosialistisen järjestelmän mahdollisuuksia ja neuvostoihmisten alati kasvavia tarpeita.

Keskuskomitea on viime vuosina ryhtynyt useihin toimenpiteisiin kansan hyvinvoinnin edelleen kohottamiseksi. Siitä huolimatta monien tärkeiden elintarvikkeiden ja teollisuustavaroiden tuotanto jää meillä yhä vielä jälkeen kasvavasta kysynnästä. Eräitä kaupunkeja ja asutuskeskuksia ei vielä ole turvattu riittävästi esimerkiksi sellaisilla elintarvikkeilla kuin ovat liha, maito, voi ja hedelmät, ja eräissä tapauksissa on varustelussa keskeytyksiä jopa perunaan ja vihanneksiin nähden. Vaikeuksia on niin ikään väestön huoltamisessa eräillä korkealaatuisilla teollisuustavaroilla. Vississä määrin tämä on selitettävissä kauppajärjestöjemme kankeudella, mutta perussyö on kuitenkin siinä, ettei tuotanto ole riittävän laajaa. Tehtävänä on se, että nojautumalla raskaan teollisuuden etusijaiseen kasvuun saadaan aikaan maatalouden jyrkkä nousu ja viedään nopeammin eteenpäin kevyttä ja ravintoaineellisuutta.

Toverit! Kuudennen viisivuotissuunnitelman Direktiivien luonnoksessa asetetaan tehtäväksi saada työläisten ja toimitsijain reaali-palkat kohoamaan suunnilleen 30 prosenttia ja kolhoosilaisten tulot vähintään 40 prosenttia.

Kansan aineellisen hyvinvoinnin jatkuvaa kohottamista, tämän tehtävän toteuttamista tulevat edistämään

useat toimenpiteet, joita puolueen Keskuskomitea on viime aikoina suunnitellut.

Puolueen Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto antoivat äskettäin tehtäväksi valmistaa päätösluonnoksen pienipalkkaisten työntekijäryhmien palkkojen korottamisesta. Tämä palkkojen korottaminen on toteutettava samalla, kun suoritetaan yleisiä toimenpiteitä työläisten ja toimitsijain palkkojen järjestelemiseksi talouden eri aloilla. Tällöin on turvattava oikea suhde eri työntekijäryhmien palkkatasossa heidän ammattitaitoaan vastaavasti ja työn raskauden mukaisesti.

On sanottava, että työpalkkojen järjestelmässä ja hinnoittelussa on paljon epäjärjestystä ja sekasotkua. Ministeriöt, hallinnot ja ammattiliitot eivät ole kunnolla hoitaneet näitä kysymyksiä ja ovat päästäneet ne melko kehnolle tolalle. Käytännössä ilmenee usein tasapalkkaisuutta. Mutta onpa sellaistaakin, että samanlaisesta työstä eri hallinnon alaisissa laitoksissa ja jopa yhden hallintotalan puitteissakin maksetaan eri tavalla. Pienipalkkaisten työntekijäin ohella on työntekijöitä, tosin kylläkin vähäinen ryhmä työntekijöitä, jotka saavat aivan aiheettomasti kohtuuttoman suurta palkkaa.

Edessämme on tärkeä poliittinen ja taloudellinen tehtävä — saada kunnollinen järjestys aikaan työpalkkoissa. On toteutettava johdonmukaisesti työntekijäin henkilökohtaisen aineellisen kiinnostuksen periaatetta muistaen, että tämän periaatteen toteuttaminen on tuotannon herkeämättömän kasvun tärkein ehto. Lenin opetti: „...kansantalouden jokainen suuri ala on rakennettava henkilökohtaisen kiinnostuksen pohjalle”. (Lenin, Teokset, 33. osa, sivu 47.)

On sitkeästi parannettava ja kehitettävä täydellisemmäksi palkkojen muotoja talouden kaikilla aloilla, asetettava palkat suoranaisesti riippuvaisiksi jokaisen työntekijän suorittaman työn määrästä ja laadusta ja käytettävä täydellisesti aineellisen kiinnostuksen valtavaa vipusinta työn tuottavuuden kohottamiseksi. Mitä tulee insinööri-tekniillisiin työntekijöihin ja talousjohtajiin, niin heilläkin pitää osan palkasta olla tiukasti riippuvaisen työosaston, tuotantolaitoksen, teollisuusalan, kolhoosien, kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen työn tärkeimmistä osoittimista. Tällainen maksujärjestys tulee vastaamaan niitä sosialistisia periaatteita, että

maksetaan tehdyn työn mukaan. Tämän tehtävän oikea ratkaisu tulee edistämään tuotannon ja kansamme hyvinvoinnin jatkuvaa nousua.

Toverit! Puolueen Keskuskomitea on sitä mieltä, että meillä on mahdollisuudet, jotka suovat meidän palata sellaiseen merkitykseltään ensiarvoiseen kysymykseen kuin kysymykseen työpäivän lyhentämisestä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Työväenluokan monet sukupolvet ovat kapitalistisen järjestelmän olosuhteissa taistelleet työpäivän lyhentämiseksi. Tunnuksen 8-tuntisesta työpäivästä julisti teellisen kommunismin perustanlaskija, työväenluokan suuri opettaja Karl Marx jo I Internationalen kongressissa vuonna 1866. 8-tuntisen työpäivän voimaansaattaminen oli Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen (bolševikkien) ohjelmavaatimuksena. Suuri Lokakuun sosialistinen vallankumous toteutti tämän ohjelmavaatimuksen. Meidän maassamme 8-tuntinen työpäivä säädettiin Neuvostovallan eräällä ensimmäisellä asetuksella. Se on sosialistisen vallankumouksen kestävä ja järkkymätön aikaansaannos.

Samalla puolueemme julisti VIII edustajakokouksessaan, että pitää välttämättä siirtyä asteittaisesti lyhempään työpäivään sikäli kuin yhteiskunnallinen tuotanto kasvaa ja työn tuottavuus kohoaa. Kuten tunnettua, ensimmäiset askelet siihen suuntaan otettiin jo sodan edellisinä vuosina. Mutta kärjistynyt sodanvaaran uhka ja sitten hitler-Saksan valapattoinen hyökkäys Synnyinmaamme kimppuun pakoittivat meidät väliaikaisesti pidättymään näiden toimenpiteiden edelleen jatkamisesta. Nykyään meillä on reaaliset mahdollisuudet palata tähän kysymykseen ja toteuttaa se, mitä ei aikaisemmin onnistuttu tekemään.

On saatettava edustajakokouksen tietoon, että puolueen Keskuskomitea on tehnyt päätöksen kaikkien työläisten ja toimitsijain siirtämisestä kuudennen viisivuotiskauden kuluessa 7-tuntiseen työpäivään. (Jatkuvia suosionosoituksia.) Tällöin on tarkoituksena, että samalla hiili- ja vuoriteollisuuden tärkeimpien ammattialojen työläiset, jotka työskentelevät maan alla, siirretään 6-tuntiseen työpäivään ja että 16—18 vuotiaille alaikäisille työläisille palautetaan voimaan 6-tuntinen työpäivä. (Suosionosoituksia.) Niin ikään on

tehty päätös siitä, että lähi aikoina työläisille ja toimitsijoille säädetään 6-tuntinen työpäivä lauantaisin ja juhlien aattona. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Vuodesta 1957 alkaen Puolue ja Hallitus ryhtyvät toteuttamaan asteittaista siirtymistä 7-tuntiseen työpäivään ja siellä, missä se on tuotanto-olojen mukaan tarkoituksenmukaista — 5-päiväiseen työviikkoon (jolloin tulee kaksi vapaapäivää työpäivän ollessa 8-tuntisen), — kansantalouden eri aloilla toisensa jälkeen siten, että koko tämä työ viedään päätökseen kuudennen viisivuotiskauden loppuun mennessä. (Suosionosoituksia.)

Siirtyminen lyhennettyyn työpäivään tullaan suorittamaan pienentämättä työläisten ja toimitsijain palkkoja. (Suosionosoituksia.)

Puolueen Keskuskomitean tekemällä päätöksellä työpäivän supistamisesta on mitä suurin kansantaloudellinen ja poliittinen merkitys. Epäilemättä Puolueen XX edustajakokous ja koko neuvostokansa ottavat tämän päätöksen vastaan yksimielisesti hyväksyen sen. Nämä toimenpiteet saavat neuvostoihmisten keskuudessa aikaan uuden työllönnöksen nousun taistelussa kansantaloussuunnitelmien täyttämiseksi ja ylittämiseksi. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Samalla on kiinnitettävä tuotantolaitosten johtajien, puolue- ja ammattiliittojärjestöjen erikoista huomiota siihen, että on suoritettava suurta järjestelytyötä, jotta lyhennetyyn työpäivän oloissa saadaan turvatuksi viisivuotissuunnitelman tehtävien menestyksellinen täyttäminen.

Sen ohella, että saatetaan järjestykseen työpalkat ja lyhennetään työpäivää, on tullut tarpeelliseksi myös parantaa eläkehuoltoa. (Suosionosoituksia.) Eläkehuoltoa Neuvostoliitossa toteutetaan, kuten tunnettua, valtion ja yhteiskunnan varojen laskuun, jotka lisääntyvät vuosi vuodelta. Se on suuri saavutus. Mutta eläkeasioissa on vakavia epäkohtia. Alkakaamme vaikkapa siitä, että eläkemaksujen suuruudessa on sietämätöntä erilaisuutta. Eläkkeensaajien eräille ryhmille on säädetty alhaiset eläkkeet, samalla kun erinäiset henkilöt, siinä luvussa työkykyisiä, jotka eivät ole vielä korkeassa iässä, saavat suurta eläkettä.

Tosin meillä on paljon tovereita, jotka ansaittuaan eläkkeen eivät halua jäädä syrjään aktiivisesta taistelusta puolueemme asian puolesta. Tässä voidaan asettaa esimerkiksi kommunisti tov. Orlovski, joka työskentelee nykyään „Rassvet” kolhoosin puheenjohtajana Bielo-Venäjän SNT:ssa.

Toveri Orlovski oli monet vuodet sotilastyössä ja sodan aikana taisteli urheasti vihollisia vastaan. Uljuudesta ja miehuullisuudesta hänelle on annettu Neuvostoliiton Sankarin nimi. Sodan aikana hän menetti toisen kätensä ja sai virkaeron everstiluutnantin arvossa. Hänelle on ansaitusti säädetty eläke, jolla hän saattoi elää aika hyvin. Mutta kommunistina hän ei tyytynyt elämäänsä eläkkeellä, vaan meni puolueen aluekomiteaan ja pyysi, että hänelle annettaisiin työtä vaikealla paikalla — lähetettäisiin kolhoosin puheenjohtajaksi. Ja häntä suositeltiin „Rassvet” kolhoosin puheenjohtajaksi. Tov. Orlovski kävi tarmolla toimeen ja hänen johdolla kolhoosi on noussut jälkeenjääneistä etumaisten joukkoon. Nyt tämä kolhoosi on maineessa koko Neuvostoliitossa. Se on oikean patriotti-kommunistin esimerkki! (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Puolueen Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto toteuttavat toimenpiteitä eläkehuoltoa koskevien kysymysten saattamiseksi järjestykseen siinä mielessä, että pienempiä eläkkeitä kohotetaan tuntuvasti ja aiheettoman suuria eläkkeitä alennetaan jonkin verran. (Suosionosoituksia.) Lähi aikoina esitetään SNTL:n Korkeimman Neuvoston vahvistettavaksi yhteisen yleisliittolaisen Eläkehuoltolain luonnos, jolla saatetaan perinpohjainen parannus aikaan eläkeasioihin. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

On voimistettava huolenpitoa niiden vanhuusiän saavuttaneiden kansalaisten aineellisesta turvaamisesta, jotka ovat yksinäisiä taikka eivät jostain syistä voi elää perheessä. Heitä varten on rakennettava koteja, joissa heillä koko ikänsä rehellisesti työskennelleinä ihmisinä olisi todella rauhalliset ja aineellisesti turvatut vanhuuden päivät. (Suosionosoituksia.) Tällaiset kodit voidaan rakentaa hyvillä maapalstoille luonnonihannoille paikoille. Niin ikään on pidettävä silmällä myös invaliidikotien verkon laajentamista ja samanaikaisesti parannettava kaikin keinoin niiden invaliidien järjestä-

mistä työhön, jotka terveytensä puolesta voivat tehdä yhteiskunnallishyödyllistä työtä.

Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lausuu julki syvänä vakaumuksenaan sen, että neuvostokansa — luojakansa vastaa näihin Puolueen ja Hallituksen toimenpiteisiin työnnön uudella mahtavalla nousulla yhteiskunnallisen talouden kaikilla aloilla, sillä vain tuotannon jatkuvan kasvun ja työntuottavuuden kohottamisen perustalla tulee karttumaan yhteiskunnallinen rikkaus, supistumaan työpäivä ja kasvamaan järkkymättä kansan hyvinvointi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Kaikkiin näihin toimenpiteisiin tarvitaan tietenkin huomattavia varoja. Mistä nämä varat voidaan saada? Ennen kaikkea pitää käyttää osa niistä varoista, joita kansantaloudessa kertyy työn tuottavuuden kasvun, ankan säästäväisyyspolitiikan, erilaisten kohtuuttomuuksien poistamisen sekä hallinto- ja johtokoneiston edelleen supistamisen tuloksena. Mahdollisesti tulee tarkoituksenmukaiseksi käyttää siihen osa niistäkin varoista, jotka oli aikaisemmin tarkoitettu valtion menojen peittämiseen vähittäishintojen alentamisen yhteydessä. Siksi lähi vuosina olisi suoritettava hintojen alentamista pienemmässä määrässä kuin aikaisemmin, jotta osa hintojen alentamiseen suunnitelluista varoista voitaisiin suunnata mainittujen toimenpiteiden toteuttamiseen. (Suosionosoituksia.)

Puolue pitää eräänä tärkeänä tehtävänä työtätekevien asunto-olojen perinpohjaista parantamista. Te tiedätte, toverit, kuinka suurta vahinkoa sota tuotti maalemme. Valtion on pitänyt käyttää äärettömiä varoja hävitettyjen asuintalojen jälleenrakentamiseen. Asuinrakennustöihin myönnetty määräraha lisääntyvät vuosi vuodelta. Niinpä viime viisivuotiskaudella pääomien sijoitukset valtion asuinrakennustoimintaan tekivät noin 400 miljardia ruplaa eli 2,2 kertaa enemmän kuin neljännellä viisivuotiskaudella.

Paljon on tehty. Mutta kuitenkin asuintalojen rakentamisen vauhti jää pahasti jälkeen kansantalouden kehityksestä, kaupunkien ja teollisuuskeskusten kasvusta. Kaiken lisäksi monet ministeriöt ja hallinnot jättävät säännöllisesti asuintalojen rakentamissuunnitelmat

täyttämättä. Moista kelvottomuutta ei voida pitemmälle sietää.

Kuudennella viisivuotiskaudella tulevat asuinrakennustyöt kaupungeissa lisääntymään miltei kaksinkertaisesti viidenteen viisivuotiskauteen verrattuna. On suunniteltu rakennettavaksi valtion suunnitelmassa myönnettyillä varoilla asuintaloja yhteiseltä pinta-alaltaan noin 205 miljoonaa neliometriä; yksistään vuonna 1956 rakennetaan noin 29 miljoonaa neliometriä. Asuintalojen rakentamisen vauhti tulee vuosi vuodelta kasvamaan.

Te tiedätte, että Puolueen Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto ovat tuominneet sellaisen käytännön, jolloin asuintalojen rakentamisessa sallittiin näpertelyä ja kohtuuttomuuksia. Me emme voi sallia sitä, että miljoonia ruplia tuhlattaisiin järjettömään koristeluun eräiden arkkitehtien huonoa makua seuraten. Meidän arkkitehtiemme kunnia-asiana on luoda sosialistinen rakennustaidetyyli, jossa pitää olennoitua kaikki se paras, mitä ihmiskunnan rakennustaiteellinen ajatus on kartuttanut menneisyydessä, ja samalla sen pitää nojautua neuvostoliittolaisen rakennustaiteen parhaimpiin luomuksiin. On päästävä siihen, että rakennettavissa taloissa olisi mahdollisimman paljon mukavuuksia ihmisille, että talot olisivat lujia, käytännöllisiä ja kauniita.

Meidän on parannettava vakavasti asuntojen rakentamisen järjestämistä, saatava se teollisille raiteille. Rakennusjärjestöjen keskittämisessä ja yhdistämisessä saatu kokemus ensin Moskovassa ja sittemmin Leningradissa ja Kijevissä on antanut erittäin hyviä tuloksia. Tätä kokemusta on levitettävä rohkeasti ja päättävästi muissakin tasavalloissa ja kaupungeissa sekä eri talousaloilla.

Kysymys väestön asunto-olojen parantamisesta sellaisissa suurimmissa kaupungeissa kuin esimerkiksi Moskovassa, Leningradissa, Kijevissä ynnä muissa liittyy suuressa määrin väestön kasvuun asukkaiden muuttaessa näihin kaupunkeihin maamme toisilta alueilta. Miten suuri tämä asukasluvun kasvu on, näkyy Moskovan esimerkistä, missä asukasluku viidennellä viisivuotiskaudella lisääntyi yksistään muilta seuduilta muuttaneiden kustannuksella miltei 300.000 hengellä. Samana aikana

Moskovassa rakennettiin asuntoja 4.305.000 neliometriä. Näin ollen käy niin, että vaikka uusia asuntoja rakennetaankin suuressa mitassa, ei asuntojen tarve silti vähene juuri ollenkaan.

Tunnettua on, että kaupungeissamme on asukasluvun luonnollinen kasvu hyvin huomattava. Sen vuoksi voidaan lopettaa työvoiman hankkiminen kaupunkiin muilta paikkakunnilta ja syntyvä työvoiman tarve suurkaupungeissa tyydyttää näiden kaupunkien oman väestön avulla. (Suosionosoituksia.) Tämän tehtävän toteuttaminen ei tuota vaikeuksia, koska suurkaupungeissa ei rakenneta uusia teollisuuslaitoksia ja nykyisissä tuotantolaitoksissa tekniikka kehittyy nopeasti, tuotantoteknologia tulee yhä täydellisemmäksi ja työn tuottavuus kohoaa herkeämättä. Jos me saamme lopetuksi väestön muuttamisen suurkaupunkeihin muilta alueilta, niin luomme siten ehdot kaupunkiväestön tyydyttämiseksi nopeammin asunnoilla.

Myöskin on toivottavaa, että suurkaupunkien väestöä levitetään laajemmalle rakentamalla sellaisten keskusten kuin Moskovan, Leningradin, Kijevin, Harkovin ja muiden ympärille pienempiä viihtyisiä asutuksia. Niitä voidaan rakentaa niillä varoilla, joita näille kaupungeille myönnetään asuinrakennustöihin. Tämä merkitsee sitä, että hyviä ja mukavia taloja ei pidä rakentaa itsensä suurkaupunkien alueille, vaan jonkun matkan päähän niistä, ja luotava siellä sellaiset asunto-olot, että ihmiset pyrkisivät muuttamaan sinne. Näihin asutuksiin on siirrettävä eräitä tuotantolaitoksia, jotta työtätekevät voisivat käydä siellä työssä.

Valtion asuinrakennustoiminnan ohella on kehitettävä laajemmin yksityistä rakennustoimintaa, autettava työläisiä ja toimitsijoita rakentamaan omilla säästöillään omakotitaloja, lisättävä rakennustarpeiden, standartitalojen detaljikomplettien tuotantoa ja myyntiä väestölle.

Väestön jokapäiväisiin elämäntarpeisiin ei kiinnitetä riittävää huomiota. Elinolojen parantamiseksi neuvostoihmisten perheissä on lisättävä sellaisten koneiden ja valmisteiden tuotantoa, jotka helpottavat työtä kotitaloudessa — kotikäytössä tarvittavien sähkökoneiden, pesukoneiden, ompelukoneiden, parannetun keittiökäytön tuotantoa ja sitä paitsi ne on saatava halvemmiksi. On laajennettava väestön tarpeita palvelevien kombinaattien,

pesulaitosten, ateljeiden sekä vaatteiden ja jalkineiden korjausverstaiden verkkoa.

Tärkeä osuus työtätekevien elinolojen parantamisessa kuuluu yleiselle ruokailulle. Hyvin järjestetty yhteisruokailu vapauttaa miljoonia naisia monista kotihuolista, antaa heille enemmän mahdollisuuksia tehdä yhteiskunnalle hyödyllistä työtä, kiinnittää enemmän huomiota lasten kasvatukseen, mikä on heille erittäin tärkeitä. Sen tähden on saatava jyrkästi laajennetuksi yleisten ruokalain verkostoa.

Tällöin on kiinnitettävä vakavaa huomiota asiakkaiden palvelun parempaan järjestämiseen ruokaloissa, bufeteissa ja ravintoloissa, pyrittävä alentamaan kaikenlaisia ylimääräisiä liikemenoja, parantamaan ruoan laatua ja saatava se huokeammaksi, valmistettava ruokaloissa ja ravintoloissa enemmän erilaisia puolivalmisteita väestölle myytäväksi, käytettävä täydellisemmin paikallisia resursseja, kehitettävä apotalouksia. On siirryttävä päättävämmin itsepalveluun, jotta asiakkaat saisivat itse ottaa tilaamansa ruoka-annokset, otettava enemmän käytäntöön automaatteja ruokalajien jakelua varten. Sanalla sanoen on järjestettävä yhteisruokailu niin, että työtätekevien laajoille joukoille olisi edullisempaa käydä ruokaloissa ja bufeteissa kuin ostaa elintarvikkeita ja valmistaa ruokaa kotona.

Suuri merkitys kasvavan sukupolven terveydelle ja opiskelun laadun kohottamiselle on hyvin järjestetyllä yhteisruokailulla kouluissa. Koululaisille on järjestettävä kuumia aamiaisia, kehitettävä koulujen bufetti- ja ruokalaverkostoa. Lähi tulevaisuudessa on ratkaistava kysymys ilmaisten ja alennetuilla hinnoilla myönnettävän ruokailun järjestämisestä huonommin turvattujen vanhempien lapsille. (Suosionosoituksia.)

Eräänä tärkeänä tehtävänä on kansan terveydenhoidon edelleen parantaminen. Saavutuksemme tällä alalla ovat yleisesti tunnetut, mutta tälläkin alalla on vakavia puutteellisuuksia, varsinkin maaseutupaikkakunnilla. Meidän on saatava lähi vuosina vakavasti laajennetuksi lääkintälaitosten verkkoa ja parannettava niiden toimintaa.

Kansan hyvinvoinnin kohottamiseksi käytävässä taistelussa ei ole sellaista alaa, jolla meitä eivät odottaisi suuret ja kiireelliset, lykkäystä sietämättömät työt.

Tämän työn poikkeuksellinen tärkeys ei kaipaakaan todisteita, sillä kysymyksessä ovat kansan elinedut. Ja huolenpito kansan parhaasta on aina ollut ja tulee olemaan puolueemme ja Neuvostohallituksen keskeisen huomion kohteena. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosioosoituksia.)

2. NEUVOSTOKULTTUURIN JA -TIETEEN UUTEEN KUKOISTUKSEEN!

Toverit! Neuvostokansa nauttii maassamme suoritetun mitä syvällisimmän kulttuurivallankumouksen hedelmiä. Ei missään kapitalistisessa maassa ole niin paljon kouluja, teknikumeja, korkeimpia oppilaitoksia, tieteellisiä tutkimuslaitoksia, koeasemia ja laboratorioita, teattereita, klubeja, kirjastoja ja muita kulttuuri- ja valistuslaitoksia kuin on Neuvostoliitossa. (Suosioosoituksia.)

Kansanvalistuksen tila on selvänä osoituksena niistä menestyksistä, joita olemme saavuttaneet kulttuurin kehittämisessä. Neuvostoliitossa on toteutettu yleinen seitsenvuotinen kouluopetus niin kaupungeissa kuin maaseudullakin, ja suurimmissa kaupungeissa on pääpiirteissään saatettu voimaan kymmenvuotinen koulusivistys.

Kuudennen viisivuotissuunnitelman Direktiivien luonnoksessa edellytetään, että lähimmän viisivuotiskauden aikana tullaan yleinen keskisivistys toteuttamaan pääpiirteissään kaikissa kaupungeissa sekä maaseudulla. Se on mitä tärkein tehtävä, jonka toteuttamista varten on vakavasti lujitettava yleissivistävien koulujen opetuspuolta ja aineellista perustaa.

Meillä otetaan vielä vähäinen maksu opetuksesta keskikoulujen yläluokilla, erikoisalojen keskikouluissa ja korkeakouluissa. Tarkoituksella luoda mahdollisimman suotuisat olosuhteet yleisen keskisivistyksen toteuttamiselle ja että nuoriso voisi saada korkeakoulusivistyksen, on tehty päätös opetusmaksun lakkauttamisesta uudesta lukuvuodesta alkaen. (Suosioosoituksia.)

Koulujemme vakavana puutteellisuutena on vissinlainen opetuksen irrallisuus elämästä, koulun päättäneiden riittämätön valmentuneisuus käytännölliseen työhön. Siitä huolimatta, vaikka puolueen XIX edustajakokouksen

Direktiiveissä viidettä viisivuotissuunnitelmaa varten oli huomioitu toimenpiteet koulujen polyteknoimiseksi, tämä asia edistyy kovin hitaasti. Monet kansanvalistuksen ja Pedagogisten tieteiden akatemian työntekijät harrastavat yhä vain yleisiä keskusteluja polyteknillisen opetuksen hyödyllisyydestä eivätkä tee mitään sen toteuttamiseksi käytännössä. On siirryttävä nopeammin sanoista tekoihin. Jotta koulujen yhteys elämään lujittuisi, ei riitä se, että kouluissa järjestetään uusien aineiden opetus, joka antaa perustiedot tekniikan ja tuotannon kysymyksistä, vaan on järjestelmällisesti totutettava oppilaita työhön tuotantolaitoksissa, kolhooseissa ja neuvostotiloilla, koepalstoilla ja koulujen työverstaissa. Keskikoulujen opetusohjelmaa on muutettava enemmän tuotannollisen spesialisoimisen suuntaan, jotta kymmenvuotisen koulun päättävillä nuorukaisilla ja neitosilla olisi hyvä yleissivistys, mikä avaa tien korkeakoulusivistyksen saamiseen, ja jotta he samalla olisivat saaneet valmennuksen käytännölliseen toimintaan, sillä suurin osa päästökäistä joutuu heti työhön kansantalouden eri aloilla.

Kuudennella viisivuotiskaudella maamme ottaa uuden suuren askelen eteenpäin kommunistisen yhteiskunnan mahtavan aineellis-tuotannollisen perustan luomiseksi. Mutta meidän on ratkaistava myös kysymys kaikkien välttämättömien henkisten edellytysten luomisesta suorittaaksemme tämän historiallisen siirtymisen kommunismin alemmasta vaiheesta sen korkeampaan vaiheeseen. Tässä yhteydessä on paikallaan pysähtyä koskettelemaan erästä nuoren sukupolvemme kasvattamisen kysymystä, jolla on äärettömän suuri yhteiskunnallinen merkitys.

Sodan seurauksena meille tuli paljon leskiä, joiden hartioille lankesi lastenkasvatuksen vaikea tehtävä. Melko paljon on myös sellaisiakin perheitä, joissa sekä isä että äiti tekevät työtä tuotannossa tai virastossa ja voivat vain lyhyin hetkin kiinnittää huomiota lastensa kasvatukseen. Näissä oloissa monet lapset joutuvat jätetyiksi jonkun sukulaisen tai naapurin hoiviin ja joskus kokonaankin vaille silmälläpitoa. Näin muodoin huomattava osa lapsista joutuu oman onnensa varaan, ja tämä johtaa usein huonoihin seurauksiin. Tietysti perhe ja koulu ovat olleet ja pysyvät edelleenkin mitä

tärkeimpinä lasten sosialistisen kasvatuksen tyysijoina. Mutta siihen ei saa rajoittua.

Jos luomme silmäyksen äskeiseen menneisyyteen, niin näemme, että yleisen koulun lisäksi hallitsevilla luokilla oli oma kasvavan sukupolven kasvattamisjärjestelmänsä, joka vastasi silloin vallinnutta järjestelmää ja ajan henkeä. Valtio perusti erikoisia lastenlaitoksia, joissa kasvavaa sukupolvea valmennettiin omistavien luokkien etujen mukaisesti. Sellaisia olivat paashikoulut, kadettikoulut, aatelisneitiin kasvatulaitokset ym. Näissä suljetuissa laitoksissa lapset saivat aristokraattisen kasvatuksen.

Sosialistinen maa voi ja sen täytyy järjestää lastenkasvatus paljon paremmaksi ja täydellisemmäksi, sillä meidän tehtävänäme ei ole kasvattaa kansalle syvästi vihamielisen aristokratian kastikerrosta, vaan uuden yhteiskunnan rakentajia, ihmisiä, joilla on jalo mieli ja ylevät aatteet ja jotka palvelevat rajattoman uskollisesti kansaansa, joka kulkee koko edistysmielisen ihmiskunnan etunenässä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Kuinka meidän on käytännöllisesti ryhdyttävä ratkaisemaan tätä tehtävää? Nähtävästi lienee tarkoituksenmukaista ryhtyä rakentamaan kouluinternaatteja (nimitystä pitää ajatella), sijoittaen ne esikaupunkeihin, huvilapaikoille, terveellisille metsäseuduille. Sellaisissa kouluissa täytyy olla valoisat ja tilavat luokat, hyvät makuuhuoneet, hyvin järjestetyt ruokalot, huolella kalustetut keskuksat kaikenlaisia luokkaopiskelun ulkopuolisia harrastuksia varten, joilla luodaan täydet edellytykset Neuvostomaan nuoren kansalaisen kaikinpuoliselle fyysilliselle ja henkiselle kehitykselle. Näihin kouluinternaatteihin tulee lapsia ottaa vain vanhempien toivomuksesta. Lapset tulevat näihin kouluinternaatteihin vakituisesti kasvatettaviksi ja vanhemmat voivat tavata heitä juhlapäivinä, koululoman aikana tai opiskelusta vapaana aikana. Sellaisiin kouluihin on valikoidava hyvät kasvattajat, jotka pystyvät täyttämään korkean kutsumuksensa — olemaan oikeita kasvavan sukupolven sielujen insinöörejä.

Näihin kouluihin pääsyn aineellisten ehtojen pitää ainakin alkuaikoina olla differentioituja. Ne lapset joiden vanhemmat eivät saa suurta palkkaa tai joilla

on iso perhe, on otettava täydelliseen valtion huoltoon. Lastenvanhemmat, jotka saavat suurempaa palkkaa, ovat velvolliset maksamaan jonkin määrätyn osan lapsensa kasvattamisesta internaatissa. Ja vihdoin määrätty osa vanhemmista voi ottaa kokonaan korvatakseen ne kustannukset, joita valtiolle tulee lapsen kasvattamisesta kouluinternaatissa.

On vaikea yliarvioida tämän kasvatustajärjestelmän suurta merkitystä. Ei pidä sääliä varoja eikä ponnistuksia tämän hyväksi, sillä ne korvautuvat takaisin sataker-
taisesti. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tämän ohella meidän on ryhdyttävä ratkaisemaan toista suurta kasvatustehtävää — turvaamaan kaikki ne seimi- ja esikouluikäiset lapset, joiden vanhemmat sitä haluavat, kasvatuksella valtion seimissä ja lastentarhoissa. Tämän tehtävän täydelliseen ratkaisemiseen tarvitaan melko pitkä aika, mutta se meidän on pantava laajasti alulle jo tällä viisivuotiskaudella. Maaseudulla on seimien ja lastentarhojen rakentamiseen ja ylläpitoon osallistuttava myöskin kolhoosien eikä ainoastaan valtion elimien. Lapsista ja heidän kasvatuksestaan huolehtiminen on koko kansan asia. Meidän neuvostoyhteiskuntamme tulee edelleenkin kiinnittämään aivan erikoista huomiota kasvavan sukupolven kommunistiseen kasvatukseen. (J a t k u v i a s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Maassamme on tehty äärettömän suuri työ spesialistien kouluttamiseksi kansantalouden kaikille aloille. Viidennen viisivuotiskauden aikana Neuvostoliiton korkeakoulut päästivät yli 1.120.000 spesialistia, se on 72 prosenttia enemmän kuin neljännellä viisivuotiskaudella. Tällöin laajeni spesialistien koulutus iltaopistoissa ja kirjeopiskelun korkeakouluissa; viidennen viisivuotiskauden aikana iltakorkeakoulut ja kirjeopiskelun korkeakoulut valmensivat yli 260.000 spesialistia — 2,7 kertaa enemmän kuin edellisellä viisivuotiskaudella. Keskitason ammattikoulutuksen saaneiden spesialistien valmennus on parantunut.

Asian määrälliseen puoleen voimme olla aivan tyytyväisiä. Mutta spesialistien koulutuksen laatuun sen sijaan on kiinnitettävä vakavaa huomiota. Suurena epäkohtana on korkeakoulujen heikko yhteys käytäntöön, tuotantoon, niiden jälkeenjääminen tekniikan nykyisestä tasosta. Nuoret insinöörit ja agronomit eivät vielä saa

korkeakouluissa riittäviä tietoja konkreettisen ekonomian ja tuotannon organisaation kysymyksistä. Ylioppilaiden tuotannollinen praktiikka kaipaa perinpohjaista parannusta.

Tehtävänäemme on järjestää oppilaitosten työ toisella tavalla, järjestää asiat niin, että opiskelijat olisivat oppikurssia käydessään yhteydessä elämään, tuotantoon — konkreettisiin tuotantolaitoksiin, kolhooseihin, neuvostotiloihin, ja saisivat siellä tuotannollisia tottumuksia.

Tämän yhteydessä on sanottava korkeakoulujen väärästä sijoittelusta maassamme. Korkeakoulut on keskitetty etupäässä suurkaupunkeihin, sellaisiin kuin ovat Moskova, Leningrad, Kijev, Tbilisi, Harkov, Baku, Tashkent, Minsk ynnä muut. On havaittavissa pyrkimystä, ettei näitä oppilaitoksia haluta sijoitella muualle, pitkin maata, vaan päinvastoin niiden keskittämistä edelleenkin samoihin kaupunkeihin. Sellaista tilannetta on pidettävä kerrassaan epänormaalisenä. On tullut kipeä tarvis tarkistaa korkeakoulujen sijaintisysteemi ja sijoittaa ne tuotantokeskuksiin, niille paikoille, missä spesialisteja eniten tarvitaan.

Erikoisen sietämätön tilanne on meillä muodostunut maatalouskorkeakoulujen sijoittelussa, suurin osa niistä on keskitetty suurkaupunkeihin. Olisi tarkoituksenmukaista, että maatalouden ja neuvostotilojen ministeriöt sekä korkeakoulusivistyksen ministeriö harkitsisivat kysymyksen maatalouskorkeakoulujen oikein sijoittamisesta maassamme. Maatalousinstituutilla pitää nähtävästi olla 2—3 tuhatta hehtaaria maata ja hyvät farmit. Ja koko tätä taloutta on hoidettava etupäässä ylioppilaiden voimilla, jotta yleissivistävä ja teoreettinen koulutus tulisi sidotuksi hyvään käytännölliseen harjoitteluun, jotta ylioppilaat saisivat tarpeellisia tottumuksia ja kokemusta, miten maataloutta on oikein hoidettava. (Suosionosoituksia.)

Järjestäessämme uusia maatalouskorkeakouluja esimerkiksi neuvostotilojen yhteyteen on otettava huomioon hyvien olosuhteiden järjestäminen professorikunnan ja opettajiston hedelmällistä työtä varten. Jo nyt on ryhdyttävä ratkaisemaan maatalouskorkeakoulujen oikeammin sijoittamista.

Samaan suuntaan meidän on harkittava myös lääketieteellisten sekä pedagogisten instituuttien sijoittamista, pitäen silmällä lääketieteellisten ja opettajakaaderien koulutuksen parantamista tasavalloissa, aluepiireissä ja alueilla.

On laajennettava huomattavasti kirjeopiskelun oppilaitosten ja iltakorkeakoulujen verkkoa, parannettava niiden toimintaa. On luotava mitä suotuisimmat mahdollisuudet työläisten, toimitsijain ja kolhoosilaisten opiskelulle tuotannollisen työnsä ohella, sillä se on eräs luotettava, monivuotisen kokemuksen tarkistama keino sellaisten ammattitaitoisten insinööri- ja teknikkokaaderien valmentamiseksi, jotka tuntevat hyvin tuotannon. Nyt, kun teollisuuteen ja maatalouteen tulee joka vuosi siirtymään monia tuhansia keskikoulun päättäneitä nuorukaisia ja neitosisa, muodostuvat äärettömän suuret mahdollisuudet korkeakoulusivistyksen kehittämiseen kirjeopiskelun kautta, jota harjoitetaan tuotannollisen työn ohessa.

Niin kummallista kuin se onkin, mutta spesialistien kouluttamista kansantalouden eri aloja varten on tähän asti useinkin määrätty suurelta osaltaan ministeriöiden ja hallintojen perusteettomien ja usein häilyvien tilausten perusteella eikä näiden alojen kehitysperspektiivien mukaan. Tämä johtaa siihen, että kun yhdellä talouden tai kulttuurin alalla on spesialisteja liiaksikin, niin toisella alalla tuntuu spesialistien puutetta. Suurena vikana on sekin, että spesialistikaaderien kouluttamisessa teollisuutta ja maataloutta varten ei oteta huomioon maamme vyöhyke-erikoisuuksia, ei oteta huomioon sitä, missä, millaisissa piireissä, millaisissa tuotantolaitoksissa spesialistit tulevat työskentelemään. Näistä puutteellisuuksista on tehtävä kerta kaikkiaan loppu.

Toverit! Mikään yhteiskuntajärjestelmä ei ole niin kovin kiinnostunut tieteen kehittämisestä eikä tarjoa niin hyviä mahdollisuuksia sen kehittämiseksi kuin sosialistinen neuvostojärjestelmä. Kommunistisen puolueen ja Neuvostohallituksen vakinaisella ja tehokkaalla tuella ja avulla tiedemiehemme ovat päässeet erinomaisesti tuloksiin useilla tieteen aloilla, muun muassa fysiikassa, geologiassa, matematiikassa, mekaniikassa, tähtitieteessä, eläintieteessä ja eräillä maataloustieteiden aloilla.

Neuvostomaan tiedemiehet ovat lyhyessä ajassa ratkaisseet oivallisesti atomienergian saamiseen liittyvät ongelmat. He rikastuttavat maamme energiavaroja, tekevät menestyksellä työtä kansantalouden kehittämiseksi ja Synnyinmaamme turvallisuuden lujittamiseksi. Tiedemiestemme ponnistuksilla on luotu sellaisia erinomaisia teknillisen ajattelun luomuksia kuin elektronikäyttöiset laskukoneet ja erilaiset kojeet ja mekanismit sekä ratkaistaan menestyksellä muita mutkallisia kysymyksiä tieteen ja tekniikan kehittämiseksi. Sallikaa edustajakokouksen puhujalavalta lausua kansan syvät kiitokset tiedemiehillemme heidän hedelmällisestä työstään. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Neuvostomaan tieteen saavutukset ovat suuria ja kiistattomia. Samalla me emme kuitenkaan voi sulkea silmiämme näkemästä sitä, että monien tieteellisten laitostemme toiminnassa on suuria epäkohtia, että eräillä aloilla tieteemme on selvästi jäänyt jälkeen kansantalouden kasvavista tarpeista ja erinäisillä aloilla ulkomaiden tieteellisistä saavutuksista.

Eräänä syynä näihin puutteellisuuksiin on monien tieteellisten laitosten heikko yhteys käytäntöön, tuotantoon. Eräät tieteelliset laitokset työskentelevät sellaisen kysymysten parissa, joilla ei ole suurta käytännöllistä merkitystä, eivätkä tutki ja yleistä rakennustyömme parhaita kokemuksia. Tieteellisten tutkimuslaitosten ja koasemien verkosto on jaoteltu ottamatta huomioon taloudellisia ja luonnon ehtoja. Monet tieteelliset tutkimuslaitokset ja korkeakoulut ovat kaukana tuotannollisesta perustasta. Muun muassa Moskovassa sijaitsee kolme okeanografista ja meritieteellistä laitosta — Merten hydrofysiikan instituutti, Neuvostoliiton Tiedeakatemian Okeanologian instituutti ja Hydrometeorologisen palvelun Okeanografian instituutti sekä kaksi vuori-instituuttia — Neuvostoliiton Tiedeakatemian ja Kivihiiliteollisuuden ministeriön vuori-instituutit. Eikö-hän tämä liene sentään liian paljon Moskovan merta ja Varpusvuoria varten? (Naurua salissa. Suosionosoituksia.) Tämä väärä tilanne on korjattava, tieteelliset tutkimuslaitokset ja korkeakoulut on siirrettävä lähemmäksi niiden tuotannollista perustaa.

Kerrassaan sietämätöntä on Tiedeakatemian tieteellisten tutkimuslaitosten, eri alojen tieteellisten tutkimusinstituuttien ja korkeakoulujen toiminnan eristyneisyys toisistaan. Tämä erilläänolo ja yhteensovittamattomuus työssä estää tieteellisten voimien keskittämistä tärkeimpien tieteellis-teknillisten kysymysten ratkaisemiseen, synnyttää vahingollista rinnakkaisuutta, johtaa varojen tuhlaukseen sekä vaikeuttaa tieteen ja tekniikan saavutusten juurruttamista kansantalouteen.

On pidettävä väsymättä huolta sosialistisen kulttuurin kehittämisestä, vietävä sitkeästi eteenpäin neuvostotiedettä, kohotettava sen osuutta kommunistisen rakennustyön käytännöllisten tehtävien ratkaisemisessa. (J a t k u v i a s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

NEUVOSTOLLISEN YHTEISKUNTA- JA VALTIOJÄRJESTELMÄN EDELLEEN LUJITTAMINEN JA KEHITTÄMINEN

Toverit! Eräänä Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen työn tärkeimmistä tuloksista puolueen XIX ja XX edustajakokouksen välisellä kaudella on kansamme moraali-poliittisen yhtenäisyyden jatkuva lujittuminen. Tämä yhtenäisyys, Kommunistisen puolueen ja Neuvostohallituksen ulko- ja sisäpolitiikan rajaton tukeminen Neuvostoliiton kaikkien kansojen taholta on ilmennyt kaikissa kansamme mainehikkaissa teoissa.

Koko neuvostoyhteiskunnan moraali-poliittisen yhtenäisyyden kallionlujana perustana on puolueen takoma murtumaton liitto työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Ne tärkeimmät toimenpiteet, joita puolue suorittaa teollisuuden ja maatalouden alalla, palvelevat kaupungin ja maaseudun työtätekevien hyvinvoinnin jatkuvaa kohottamista, työväenluokan ja kolhoositalonpoikaiston tuotannollisen liittyöhteyden lujittamista ja kansanjoukkojen luovan aktiivisuuden kehittämistä.

I. ERÄITÄ KANSALLISUUSPOLIITIKAMME KYSYMYKSIÄ

Kommunistinen puolue pitää väsymättä huolta siitä, että veljellinen ystävyys Neuvostoliiton kaikkien kansojen kesken lujittuisi ja kehittyisi, sillä tämä ystävyys on

neuvostollisen valtiojärjestelmän mahdin järkkymätön perusta.

Kansallisuuspolitiikassaan puolue on lähtenyt ja lähtee siitä suuren Leninin antamasta ohjeesta, että „ainoastaan äärettömän suuri huomaavaisuus eri kansakuntien etuja kohtaan poistaa maaperän selkkauksilta ja hävittää pois keskinäisen epäluottamuksen...” (Teokset, 33. osa, sivu 349). Puolueemme on onnistunut poistamaan sen keskinäisen epäluottamuksen, mikä vallitsi tsaarin Venäjän kansojen välillä, ja yhdistämään kaikki Neuvostoliiton kansat veljellisen ystävyyden sitein juuri siksi, että se on aina suhtautunut suurella huomaavaisuudella näiden kansojen etuihin, niiden kansallisiin erikoisuuksiin ja toivomuksiin, yhdistäen sen kiinteästi kaikkien kansallisuuksien työtätekevien kasvattamiseen sosialistisen yhteisyyden hengessä, valtakunnan yleisistä eduista huolehtimisen hengessä. Tämän tuloksena vanhan Venäjän ennen sorretut ja takapajuiset kansakunnat ovat päässeet kehityksessään valtaviin saavutuksiin ja saaneet tasavertaisen paikan Neuvostoliiton kansojen sopuisassa perheessä.

Tässä eräitä numerotietoja, jotka luonnehtivat veljellisten liittotasavaltojen kansallisen talouden kehitystä. Vuoteen 1913 verraten oli Kazakhian SNT:n alueella sijaitsevan teollisuuden kokonaistuotanto vuonna 1955 lisääntynyt 33-kertaisesti, Gruusian SNT:ssa 27-kertaisesti, Kirgisian SNT:ssa 37-kertaisesti, Armenian SNT:ssa 41-kertaisesti, Tadžhikian SNT:ssa 24-kertaisesti j.n.e.

Tasavaltamme ovat päässeet valtaviin saavutuksiin kansallisen kulttuurin kehittämisenä. Esimerkiksi voidaan ottaa kansallisen intelligenssin kaaderien kasvu. Yksistään sodan edelliseen tasoon verraten on korkeakoulusivistyksen omaavien specialistien lukumäärä lisääntynyt: Kazakhstanissa 3,8-kertaisesti, Kirgisiassa 4,8-kertaisesti, Tadžhikistanissa ja Moldaviassa 3,4-kertaisesti, Turkmeniassa 3,3-kertaisesti, Eestissä lähes kolminkertaisesti j.n.e. Tiedetyöntekijäin lukumäärä on samanaikaisesti lisääntynyt: Ukrainassa puolitoistakertaisesti, Latvian ja Azerbaidzhanin SNT:ssa runsaasti 2-kertaisesti, Kazakhstanissa — enemmän kuin 2,5-kertaisesti, Eestin SNT:ssa melkein 3-kertaisesti, Liettuan ja Karjalais-Suomalaisessa SNT:ssa yli 3-kertaisesti.

Liittotasavaltojen talouden ja kulttuurin nopea kehitys asettaa päiväjärjestykseen eräitä kysymyksiä kansantalouden ja kulttuurirakennustyön johtamisen parantamisesta.

Aikaisemmin, jolloin paikkakunnilla oli vähän spesialisteja, jolloin kaaderit monissa tasavalloissa olivat heikkoja, eikä teollisuuslaitoksiakaan ollut kovin paljon, johdettiin melkein kaikkia tuotantolaitoksia liiton ministeriöiden kautta. Nyt on tilanne muuttunut: teollisuuden mukana on kaikissa liittotasavalloissa kasvanut myös ihmisiä, kasvaneet kansalliset kaaderit ja Neuvostoliiton kaikkien kansojen yleinen kulttuuritaso on kohonnut jyrkästi. Näissä uusissa olosuhteissa on vanhoihin talouden johtamismenetelmiin tehtävä vakavia korjauksia. Jättäen liiton ministeriöille yleisen johdon, suunnitelmatehtävien määrittämisen, niiden täytäntöönpanon valvonnan, kalustolla varustamisen ja perussijoitusten rahoittamisen on samanaikaisesti laajennettava huomattavasti tasavaltojen ministeriöiden oikeuksia.

Viime aikoina puolueen Keskuskomitea on toteuttanut useita toimenpiteitä siihen suuntaan. Tällaisiin toimenpiteisiin kuuluvat muun muassa tasavallan ministeriöiden muodostaminen, esimerkiksi mustan metallurgian ja hiiliteollisuuden ministeriöiden muodostaminen Ukrainassa, naftateollisuuden ministeriön — Azerbaidzhanissa, värimetallurgian — Kazakhanissa ja kaikkien kyseessä olevien teollisuusalojen tuotantolaitosten luovuttaminen mainittujen tasavaltojen alueella näille ministeriöille. Näiden toimenpiteiden tuloksena on tasavaltojen teollisuuden ominaispaine kohonnut. Ukrainassa se antaa tällä hetkellä 67 prosenttia koko teollisuustuotannosta, Kazakhanissa 62 prosenttia ja Azerbaidzhanissa 80 prosenttia.

Tämä koe on ehdottomasti osoittautunut onnistuneeksi: tuotantolaitosten johto on tullut konkreettisemmaksi ja operatiivisemmaksi, tasavallan järjestöjen aloitteellisuus ja niiden vastuu teollisuuden toiminnasta on kohonnut huomattavasti. Työtä tähän suuntaan on jatkettava, ja se on edistävä luovan aloitteellisuuden entistä laajempaa kehittymistä paikkakunnilla, liittotasavaltojen lujittumista ja maamme kansojen ystävyiden jatkuvaa vankentumista.

Huolellista tutkimista vaativat eräät toisetkin liittotasavaltojen talouden kehitystä koskevat käytännölliset kysymykset. Ottakaamme esimerkiksi tällainen kysymys. Toisinaan voidaan kuulla moitteita, että siinä ja siinä tasavallassa ovat kolhoosien ja kolhoosilaisten tulot paljon suuremmat kuin naapuritasavalloissa. Me emme tietenkään voi välttää sitä, että on hyvitetävä niiden maatalouskasvien tuotantoa, joiden kehittämistä on vietävä eteenpäin. Mutta tällaista hyvitystä on toteutettava kaikkien liittotasavaltojen tietien ja niiden hyväksymänä, yhteisten etujen mukaisesti. Sitä varten pitää perehtyä syvällisemmin jokaisen tasavallan talouteen. Sitä työtä pitää tehdä eri kansallisuuksien välisen ja tasavaltain välisen yhteisen elimen, jolla on mahdollisuus verrata tilannetta eri tasavalloissa, ja valmistella täysin perustellut päätökset.

Sellaisena elimenä voisi olla esimerkiksi Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Kansallisuuksien Neuvoston Talousvaliokunta. Tämä kaikkien tasavaltojen arvovaltaisista edustajista ja etevistä taloustieteilijöistä — tasavaltojen talouden erikoistuntijoista — muodostettu valiokunta tutkisi tarvittavaa työn kulutusta eri maatalouskasvien tuottamiseen ja tämän tutkimisen perusteella valmistelisi ehdotukset maataloustuotteiden hankinta- ja ostohintojen säätämiseksi. Valiokunnan ehdotukset käsiteltäisiin sitten liittotasavalloissa ja kun ne on siellä hyväksytyt jätettäisiin vastaaville lakiasäätävillä ja toimeenpaneville elimille. Silloin olisi kaikille ymmärrettävää, että kun toteutetaan joitakin hyvitystoimenpiteitä jonkin määrätyn maatalouskasvin suhteen, niin se on taloudellisen tarkoituksenmukaisuuden ja maamme kaikkien kansojen yhteisten etujen sanelema.

Tai ottakaamme sellainen kysymys kuin budjettivarojen jakaminen liittotasavaltojen kesken. Suurin piirtein nämä varat jaetaan oikein, vaikkakin on vakavasti harkittava sitä, että tässäkin suhteessa kohotettaisiin tasavaltojen osuutta ja arvovaltaa. Eräät toverit valittavat, että määrärahojen säätämisessä valistukseen, terveydenhoitoon, asuintalojen sekä kulttuuri- ja kunnallislaitosten rakentamiseen, kaupunkien kunnostamiseen jne. ei vielä ole kunnan järjestystä. Seurauksena on, että toisinaan pääsee ilmenemään millään selittämätöntä

erilaisuutta näiden määrärahojen suuruudessa eräiden tasavaltojen kohdalta.

Voidaanko tällaista tilannetta pitää normaalisena? Eipä tietenkään, ja ennen kaikkea siksi, että se rikkoo oikeudenmukaisten suhteiden — kaikille tasavertaisten ehtojen — perustan. Entä mitä nämä kaikille tasavertaiset ehdot tässä tapauksessa merkitsevät? Ne merkitsevät kaikille yhtenäistä periaatetta, jolla budjettivarat jaetaan. Jos sellainen periaate säädetään, niin määrärahojen suuruus tulee riippumaan aivan objektiivisista tekijöistä, sanokaamme sellaisista kuin menot jokaista asukasta kohti taikka yhtä kansantaloudessa työskentelevää työntekijää kohti. On sanomattakin selvää, ettei tässäkään saa sallia tasanjakoa.

Kun puhutaan välttämättömyydestä laajentaa liittotasavaltojen oikeuksia, niin meidän on tähdennettävä keskitetyn suunnitelmallisen lähtökohdan välttämättömyyttä. On aina muistettava, että maamme ja Neuvostoliiton jokaisen tasavallan menestyksellisen kehityksen ehtona on Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton kaikkien kansojen ponnistusten yhteenliittäminen, kansantaloutemme tietty keskitys tasavaltojen laajan aloitteellisuuden ja omatoimisuuden pohjalla. Suunnitelmallisuus on sosialistisen talousjärjestelmän suurenmoinen etevämyys. Tästä etuisuudesta me emme luovu emmekä tule koskaan luopumaan. Kysymys on siitä, että parantamalla kansantalouden suunnitelmallista johtamista otetaan tarkasti huomioon liittotasavaltojen taloudelliset tarpeet, niiden talouden ja kulttuurin kehityksen näköalat, että ajoissa huomataan ja otetaan huomioon kaikki se uusi, mitä syntyy tasavaltojen elämässä. Ei saa sallia pikkumaista holhousa liittotasavaltoihin nähden. Yleisliittolaisten kansantaloussuunnitelmien määrittelyssä puiteissa niiden on itsensä ratkaistava taloutensa eri alojen kehitystä koskevat konkreettiset kysymykset. Se tulee lujittamaan entisestään jokaisen tasavallan suverenisuutta, keskinäistä luottamusta tasavaltojen välillä, auttamaan jokaista niistä kehittämään kaikessa laajuudessaan aloitteellisuutta paikallisten voimavarojen käyttämisessä.

Sosialismi ei ainoastaan ole hävittämättä pois kansallisia eroavaisuuksia ja erikoisuuksia, vaan päinvastoin se turvaa kaikkien kansakuntien ja kansallisuuksien

talouden ja kulttuurin kaikinpuolisen kehityksen ja kukoistuksen. Siksi meidän ei pidä hyljeksiä näitä erikoisuuksia ja eroavaisuuksia, vaan meidän on otettava ne mitä tarkkaavaisimmalla tavalla huomioon kaikessa käytännöllisessä työssämme taloudellisen ja kulttuurirakennustyön johtamisessa.

Tässä yhteydessä on mainittava siitä sekasotkusta, jota eräät toverit ovat saaneet aikaan kansallisuuskysymyksen tulkitsemisessa.

Otetaan esimerkiksi kysymys neuvostopatriotismista ja internationalismista. Täysi selvyys tässä kysymyksessä on tärkeätä ei ainoastaan sitä varten, että toteutetaan oikein, leniniläisesti, kansallisuuspolitiikkaa oman maamme sisällä, vaan myöskin siksi, että rakennetaan oikein keskinäiset suhteemme muiden maiden työtätekeviin, siinä luvussa myös koko sosialistisen leirimme maiden työtätekevien kanssa. Valitettavasti on erinäisiä tovereita, jotka olettavat, että rakkaus omaa Synnyinmaataan kohtaan on muka ristiriidassa työtätekevien kansainvälisen solidarisuuden ja sosialistisen internationalismin kanssa. Tällainen tulkinta loukkaa ihmisten kansallistunteita eikä suinkaan edistä sosialististen kansakuntien yhteistyön lujittumista, kaikkien maiden työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden kehittämistä.

Tässä on paikallaan palauttaa mieliin Vladimir Iljitsh Leninin seuraavat sanat. Vuonna 1914, ensimmäisen maailmansodan ollessa kuumimmillaan, jolloin shovinisin ja porvarillisen natsionalismin samea aalto vyöryi yli Euroopan maiden, jolloin meidän puolueemme oli ainoa puolue, joka nosti korkealle proletarisen internationalismin taistelulipun, puolueen johtaja V. I. Lenin kirjoitti: „Onko meille, tietoisille isovenäläisille proletareille, kansallisuusylpeyden tunne vieras? Ei tietenkään! Me rakastamme omaa kieltämme ja omaa synnyinmaatamme, me työskentelemme kaikkein eniten sen työtätekevien joukkojen (s.o. sen väestön $\frac{9}{10}$) nostamiseksi demokraattien ja sosialistien tietoiseen elämään” (Valitut teokset, suomenk. painos, I osa, s. 777).

Sosialistisen patriotismin elimellinen yhdistäminen internationalismiin — juuri se on aatteellisena pohjana sosialististen kansakuntien veljellisen keskinäisyhteyden

lujittamiselle. Sitä puolueemme on pitänyt ja tulee pitämään ohjeenaan kansallisuuspolitiikassaan.

Tehostaessamme joukkojen kasvatusta proletaarisen internationalismin hengessä me olemme tehneet ja tulemme tekemään kaiken sitä varten, että kaikkien liittotasavaltojen kansallinen talous kasvaisi ja kehittyisi, että entistä enemmän kukoistaisi niiden muodoltaan kansallinen ja sisällöltään sosialistinen kulttuuri. Samalla meidän on annettava päättävä vastaisku kaikille porvarillisen ideologian ilmauksille ja siinä luvussa myöskin natsionalismille, varjeltava kommunistisen ideologiamme puhtautta, pyrittävä väsymättä liittämään Neuvostoliiton kansoja entistä lujemmin yhteen, lujittamaan edelleen niiden suurta ystävyyttä.

2. SOSIALISTISEN DEMOKRATISMIN KEHITTÄMINEN. VALTIOKONEISTON EDELLEEN PARANTAMINEN. NEUVOSTOLAILLISUUDEN LUJITTAMINEN

Selostuskaudelle on ollut luonteenomaista neuvostodemokratian jatkuva kehittyminen, työtätekevien laajojen joukkojen luovan aktiivisuuden kasvu.

Vain sosialistisen järjestelmän oloissa ovat voineet syntyä ja levitä laajalti esimerkiksi sellaiset erinomaiset muodot kansan osallistumisessa tärkeiden valtiollisten kysymysten ratkaisuun, kuin puolueen Keskuskomitean koolle kutsumat työväenluokan, kolhoositalonpoikaiston ja intelligenssin etumaisten edustajain neuvottelukokoukset keskuksessa ja paikkakunnilla. Neuvostodemokratian kehityksestä puhuu myös tuotantolaitosten kollektiivien laaja osallistuminen kuudennen viisivuotissuunnitelman luonnosten laatimiseen ja käsittelemiseen omien tuotantolaitostensa osalta.

Kommunistisen rakennustyön suuret tehtävät vaativat, että kohotetaan entisestään työtätekevien luovaa aktiivisuutta ja aloitteellisuutta, kansanjoukkojen laajaa osallistumista valtion hallintaan, kaikkeen siihen jättämiseen organisatoris-taloudelliseen työhön, jota maassamme suoritetaan. Tämä merkitsee sitä, että meidän on kehitettävä kaikin voimin neuvostodemokratismia, poistettava kaikki se, mikä haittaa sen kaikinpuolista kehitystä ja laajenemista.

Aloitetaan Neuvostojen työstä, jotka, kuten tunnettua, muodostavat Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton valtiollisen perustan.

On todettava, että Neuvostojen toiminnassa on vakavia puutteellisuksia ja toisinaan suoranaisia poikkeamia Neuvosto-Perustuslain edellyttämistä säännöistä ja säädöksistä. Tiedetään esimerkiksi, että edustajat ovat velvollisia selostamaan työtään valitsijoille. Siitä huolimatta viime vuosina on paikkakunnilla muodostunut sellainen väärä käytäntö, että Neuvostojen edustajat ja Toimeenpanevat komiteat selostavat työtään väestölle vain silloin tällöin, pääasiassa vain vaalikampanjan yhteydessä. Edelleen Perustuslaissa edellytetään, että valitsijat voivat kutsua Neuvostosta pois sellaisen edustajan, joka ei ole ansainnut hänelle osoitettua luottamusta. Tätä säädöstä ei aina sovelleta niihin edustajiin, jotka eivät ole osoittautuneet valitsijain hänelle antaman luottamuksen arvoisiksi. Liittotasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen Korkeimpien Neuvostojen sessioita on tullut tavaksi kutsua koolle kerran vuodessa kahden asemesta, niin kuin Perustuslaissa on edellytetty.

On tehtävä loppu noista tuollaisista puutteellisuuksista Neuvostojen työssä, lujitettava Neuvostojen yhteyksiä valitsijoihin, noudatettava tiukasti kaikkia Perustuslain edellyttämiä säädöksiä. Neuvostojen huomio on suunnattava taloudellisen ja kulttuurirakennustyön konkreettisiin kysymyksiin, näitä kysymyksiä on asetettava säännöllisesti Neuvostojen sessioiden käsiteltäväksi.

Kommunistisen rakennustyön tehtävien toteuttamisessa kuuluu tärkeä osuus neuvostovaltiokoneistolle. Meidän valtiokoneistomme on luonteeltaan oikea kansan valtiokoneisto. Siinä työskentelee suuri armeija neuvostointelligenssiä — ihmisiä, jotka ovat uskollisia kansalleen ja kommunistisen rakennustyön asialle. Neuvostokoneiston kautta toteutetaan sosialistisen valtion taloudellisorganisatorisia ja kulttuuri-kasvatuksellisia tehtäviä sekä maamme puolustuskyvyn lujittamistehtävää. Ilman joustavaa, hyvin järjestettyä, kansalle läheistä ja täsmällisesti toimivaa koneistoa ei voida johtaa mitään sosialistisen rakennustyön aloja. Juuri sen vuoksi puoluejärjestöjemme onkin oltava lähempänä neuvostokoneistoa, tehtävä järjestävää ja aatteellis-kasvatuksellista työtä

tämän koneiston eri aloilla toimivien työntekijöiden laajan kerroksen keskuudessa.

Leniniläisten periaatteiden mukaisesti koneiston työn järjestelyssä NK:n Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto ovat kahden viime vuoden kuluessa suorittaneet tärkeitä toimenpiteitä hallinto- ja virkakoneiston rakenteen tekemiseksi yksinkertaisemmaksi, henkilökunnan supistamiseksi ja koneiston työn parantamiseksi. Näiden toimenpiteiden tuloksena on hallinto- ja virkakoneistoa saatujen tietojen mukaan supistettu miltei 750.000 hengellä. On sanottava, että hallintokoneisto on yhä vieläkin kohtuuttoman suuri, valtio kuluttaa sen ylläpitämiseen äärettömän suuria varoja. Neuvostoyhteiskunta on kiinnostunut siitä, että enemmän ihmisiä työskentelisi aineellisen tuotannon piirissä,— tehtaissa, kaivoksissa ja rakennustyömailla, kolhooseissa, kone- ja traktoriasemilla sekä neuvostotiloilla, siellä, missä luodaan kansalle kuuluvia arvoja.

On vastedeskin jatkettava työtä hallinto- ja virkakoneiston parantamiseksi. Tämä ei ole mekaaninen asia, sen yhteydessä on koneiston rakenne saatava yksinkertaisemmaksi, sen koko käytännöllinen toiminta parantamaan, sen yhteydet joukkoihin lujemmiksi, saatava laaja aktiivi työläisten, kolhoosilaisten ja intelligenssin joukosta osallistumaan taloudellisen ja kulttuurirakennustyön johtamiseen. Valtionkoneistossamme on vielä melkoisesti liikoja johtorenkaita, jotka tekevät rinnakkaisesti samaa työtä. Monet ministeriöiden ja hallintojen työntekijät istuvat yhä edelleenkin kanslioissa, hukkaavat aikaa paperien sepusteluun, byrokraattimaiseen kirjeenvaihtoon sen asemesta, että järjestäisivät työtätekevien joukkoja täyttämään puolueen ja hallituksen tehtäviä. On käytävä mitä armottominta taistelua byrokratismia vastaan — tätä sietämätöntä pahetta vastaan, joka tuottaa suurta vahinkoa yhteiselle asiallemme.

Viime vuosina puolue ja hallitus ovat jakaneet pienemmiksi useita ministeriöitä tarkoituksella, jotta supistamalla hallinto- ja johtokoneiston yleistä henkilölukua, lähennettäisiin talousjohtoa tuotantolaitoksiin ja saataisiin tämä johto konkreettisemmaksi.

Tärkeä valtiollinen merkitys on puolueen suorittamalla toimenpiteillä sosialistisen suunnittelutyön parantamiseksi. Näiden toimenpiteiden joukossa on erikoisesti

mafnittava suunnitteluelinten uudestijärjestely, perspektiivisen ja juoksevan suunnittelun erottaminen toisistaan, mikä tekee mahdolliseksi laatia kansantaloussuunnitelmat huolellisemmin ja järjestää paremmin niiden täytäntöönpanon valvonta.

On sanottava, että suunnitelmamme eivät vielä heijasta täydellisesti sosialistisen talouden suunnitelmallisen (tasasuhtaisen) kehityksen lakia, minkä seurauksena maan taloudessa syntyy tilapäisiä, osittaisia epäsuhtaisuuksia, jotka vississä määrin jarruttavat sen useiden alojen kehitystä. Tehtävänä on ehkäistä tällaisten epäsuhtaisuuksien syntyminen, turvata täysin määrin kansantalouden suunnitelmallinen kehitys. Suunnittelu- ja talouselintemme on tutkittava vakavasti ja hahmoteltava useimmiksi viisivuotiskausiksi eteenpäin kansantalouden johtavien alojen kasvun näköalat.

Erikoista huomiota on kiinnitettävä puolueen ja hallituksen päätösten täytäntöönpanon valvonnan järjestämiseen oikealla tavalla. Olisi väärin luulla, että on valvottava ainoastaan huonosti työskenteleviä työntekijöitä. On valvottava myöskin rehellisten ihmisten työtä, sillä valvonta merkitsee ennen kaikkea järjestystä, se totuttaa työntekijät kurinalaisuuteen, ehkäisee virheet, kohottaa heidän vastuuntuntoaan uskotusta tehtävästä.

Tähän saakka on heikoimpana kohtana puolue-, neuvosto- ja talouselinten organisaatiotyössä keskuksessa ja paikkakunnilla ollut puolueen ja hallituksen ohjeiden täytäntöönpanon epätyydyttävä valvonta. Neuvostoliiton Valtionkontrollin ministeriökään ei ole kyennyt kunnolla hoitamaan tätä tehtävää. Se täyttää heikosti leniniläisiä ohjeita valtionkontrollista eikä ole nostanut suuria kysymyksiä valtiokoneiston parantamiseksi.

Ei voida enää pitemmälle sietää näpertelypuuhailua puolueen ja hallituksen ohjeiden täytäntöönpanon valvonnassa. On perinpohjin uudestijärjestettävä Neuvostoliiton Valtionkontrollin ministeriön työ, jotta se tutkisi syvällisesti valtiokoneiston työhön liittyviä kysymyksiä, koneiston rakennetta, tarkastaisi, miten koneiston yhdet tai toiset renkaat täyttävät puolueen ja hallituksen päättöksiä, asettaisi hallitukselle suuria, periaatteellisia kysymyksiä valtion hallintotoimen parantamiseksi ja järki-peräistämiseksi.

Puolueen Keskuskomitea on kiinnittänyt ja kiinnittää suurta huomiota sosialistisen laillisuuden lujittamiseen. Kokemus osoittaa, että Neuvostovaltion viholliset yrittävät käyttää sosialistisen laillisuuden pienintäkin heikentymistä hyväkseen katalaan myyräntyöhönsä. Näin toimi puolueen paljastama Berijan joukkio, joka yritti saada valtion turvallisuuselimet pois puolueen ja neuvostovaltan valvonnasta, asettaa ne puolueen ja hallituksen yläpuolelle, luoda näissä elimissä laittomuuden ja mielivallan tilanteen. Vihamielisissä tarkoituksissa tämä kopla sepusteli valheellisia syytösaineistoja rehellisiä johtavia työntekijöitä ja tavallisia neuvostokansalaisia vastaan.

Keskuskomitea on tarkastanut niinsanotun „Leningradin oikeusjutun” ja todennut, että Berija ja hänen käskyläisensä tekaisivat tämän jutun heikentääkseen Leningradin puoluejärjestöä ja mustatakseen sen kaaderit. Saatuaan selville „Leningradin oikeusjutun” perättömyyden, puolueen Keskuskomitea on tarkastanut myös useita muitakin epäilyttäviä syytösjuttuja. Keskuskomitea on ryhtynyt toimenpiteisiin palauttaakseen oikeudenmukaisuuden. Syyttömästi tuomitut henkilöt on Keskuskomitean esityksestä julistettu syyttömiksi.

Kaikesta tästä on Keskuskomitea tehnyt vakavat johtopäätökset. Puolueen ja hallituksen taholta on saatettu voimaan asiaankuuluva valvonta turvallisuuselinten työhön nähden. On suoritettu huomattava työ turvallisuuselinten, oikeuslaitoksen ja prokuraattorinviraston lujittamiseksi tarkastetuilla kaadereilla. On täydellisesti palautettu oikeuksiinsa prokuraattorivalvonta ja voimistettu sitä.

On välttämätöntä, että puolue-, valtio- ja ammatti- liittojärjestömme olisivat valppaina vartioimassa neuvostolakien noudattamista, paljastaisivat ja saattaisivat päivänvaloon jokaisen, joka loukkaa sosialistista oikeusjärjestystä ja neuvostokansalaisten oikeuksia, ankarasti ehkäisisivät laittomuuden ja mielivallan pienimmätkin ilmaukset.

On sanottava, että useiden syytösjuttujen tarkastuksen ja kumoamisen yhteydessä on eräiden tovereiden keskuudessa alkanut ilmetä vissiä epäluottamusta valtion turvallisuuselinten työntekijöitä kohtaan. Se ei tietysti ole oikein, ja on kovin vahingollista. Me tiedämme, että tshekistikaaderimme ovat valtaosaltaan rehellisiä, yhtei-

selle asiallemme uskollisia työntekijöitä, ja me luotamme näihin kaadereihin.

Ei pidä unohtaa, että viholliset ovat aina yrittäneet ja tulevat vastedeskin yrittämään häiritä suurta kommunismin rakentamista. Kapitalistinen ympäristö on lähettänyt maahamme paljonkin vakoilijoita ja tihutyöntekijöitä. Olisi naiivia luulla, että nyt viholliset luopuisivat yrityksistään aiheuttaa meille kaikin tavoin vahinkoa. Kaikki tietävät, että useiden kapitalististen maiden taantumukselliset piirit avoimesti tukevat ja mainostavat maattamme vastaan suunnattua myyräntyötä. Riittänee, kun sanomme, että Amerikan Yhdysvallat käyttävät vuodesta 1951 alkaen joka vuosi 100 miljoonaa dollaria hajoitustoimintaan sosialistisia maita vastaan. Sen vuoksi meidän on kaikin tavoin terotettava neuvostokansassa vallankumouksellista valppautta, lujitettava valtion turvallisuuden elimiä.

Puolueemme mitä suurimpana historiallisena aikaansaannoksena on se, että sosialistisen järjestelmän oloissa ovat kasvaneet uudet ihmiset, aktiiviset ja määrätietoiset kommunismin rakentajat. Mutta olisi väärin luulla, että on jo tehty loppu kapitalismin peruista ihmisten tietoisuudessa. Meidän erinomaisessa, työtärakastavassa neuvostoperheessämme voidaan vielä valitettavasti tavata sellaisia henkilöitä, jotka eivät osallistu tuotannolliseen työhön, eivät tee hyödyllistä työtä perheessä eivätkä yhteiskunnassa. Tavataan myös henkilöitä, jotka tahallaan rikkovat sosialistisen yhteiselämän sääntöjä. Ilman joukkojen osanottoa, yksistään hallinnollisilla toimenpiteillä on mahdotonta tehdä loppu moisista rujoista ilmiöistä. Suuri osuutensa siinä kuuluu yhteiskuntapiireille. On luotava sellainen tilanne, että käyttäytymisnormeja ja neuvostomoraalin periaatteita rikkovat henkilöt tuntisivat, että koko yhteiskunta tuomitsee heidän tekonsa. Järkkymättömänä pitää olla voimassa Perustuslakimme erään perussäädöksen: „Työ Neuvostoliitossa on jokaisen työhön kykenevän kansalaisen velvollisuus ja kunnia-asia sen periaatteen mukaan, että: „ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä”.

Puolue-, neuvosto-, nuorisoliitto- ja ammattiliittojärjestöjen eittämättömänä velvollisuutena on tehdä aktiivisesti jaloa työtä neuvostonuorison ja kaikkien työtätekevien kasvattamiseksi suhtautumaan sosialistisesti

työhön ja yhteiskunnalliseen omaisuuteen, kasvatustyötä marxismin-leninismiin ylevien aatteiden hengessä.

Toverit! Toteuttaen johdonmukaisesti rauhanpolitiikkaa puolueemme katsoo tärkeimmäksi velvollisuudekseen lujittaa herkeämättä uljaita, maineen seppelöimiä Neuvostovaltion Asevoimia — armeijaamme, laivastoamme ja ilmavoimiamme, varustaa niitä kaikkein uudenaikaisimmalla tekniikalla, kohottaa niiden miehistön poliittista tietoisuutta ja taistelukuntoa. Neuvostokansa voi olla varma siitä, että sen Asevoimat, jotka valppaina varjelevat neuvostoihmisten rauhallista työtä, täyttävät kunniaakkaasti velvollisuutensa sosialistista isänmaataan kohtaan. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

* * *

Neuvostoliiton sisäinen asema on lujempi ja järkkymättömämpi kuin koskaan ennen. Kommunistisella puolueella ja neuvostokansalla on täysi oikeus olla ylpeitä uhrautuvan työnsä suurista hedelmistä, rakentavan luomistyön tuloksista talouden ja kulttuurin kaikilla aloilla. Samalla meidän on alituisesti muistettava, että V. I. Lenin opetti meitä, ettei pidä koskaan tyytyä saavutettuun, opetti keskittämään huomion ja ponnistukset ratkaisematta oleviin tehtäviin.

Sosialistisen talousjärjestelmän jättimäiset etevämyydet, yhteiskunnallisen tuotannon nopea kehitysvauhti antavat Neuvostomaalle mahdollisuuden ratkaista historiallisesti mitä lyhimmässä ajassa Neuvostoliiton taloudellisen perustehtävän — saavuttaa ja sivuuttaa kehittyneimmät kapitalistiset maat tuotteiden tuotannossa jokaista asukasta kohti. Tämän tehtävän täyttäminen on oleva Synnyinmaallemme ja koko suurelle sosialististen maiden yhteisölle mitä lujin ja varmin tae kaikkien mahdollisten sattumien ja yllätysten varalta, se tekee mahdolliseksi kohottaa kansan hyvinvoinnin niin korkealle, että se vastaa sosialistisen yhteiskunnan suuria päämääriä. Tärkeänä vaiheena tämän tehtävän ratkaisemisessa on oleva kuudes viisivuotissuunnitelma. Meillä on kaikki mahdollisuudet sekä täyttää että ylittääkin uusi viisivuotissuunnitelma. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Mutta tunnettua on, että mahdollisuudet eivät vielä merkitse todellisuutta. Mahdollisuuksien muuttamiseen

todellisuudeksi tarvitaan kaikkien puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjen taholta sitkeää ja hellittämätöntä organisoivaa työtä, tarvitaan koko neuvostokansan — sankarillisen työväenluokamme, mainehikkaan kolhoositalonpoikaistomme ja kansan intelligenssimme vakavaa työtä ja ponnistuksia. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Sisäpolitiikan alalla ovat lähi vuosien aikana tärkeimpiä seuraavat tehtävät:

1. On sitkeästi ja tarmokkaasti laajennettava sosialistisen yhteiskunnan aineellis-tuotannollista perustaa, otettava kansantalouden kaikilla aloilla käyttöön parhaita tekniikkaa, kotimaisen ja ulkomaisen tieteen ja tekniikan uusimpia saavutuksia, tuotannon parhaimmiston kokemusta.

2. Teknillisen edistyksen ja ennen kaikkea koko maan laajan sähköistämisen, työn ja tuotannon organisaation päättävän parantamisen pohjalla ja noudattamalla järkkymättä sitä leniniläistä periaatetta, että työntekijäin on oltava aineellisesti kiinnostettuja työnsä tuloksista, on turvattava työn tuottavuuden jatkuva herkeämätön kasvu.

3. On väsymättä alennettava teollisuus- ja maataloustuotteiden omahintaa, otettava laajemmin käyttöön taloudellista itsekannattavuutta teollisuuslaitosten, neuvostotilojen sekä kone- ja traktoriasemien työssä, toteutettava mitä ankarinta säästäväisyyttä, supistettava työn ja aineellisten arvojen kulutusta jokaisen tuoteyksikön valmistukseen, kohotettava alituisesti tuotteiden laatua.

4. Perusrakennustöiden päättäväisen parantamisen ohella on oikein, isännän tavalla käytettävä hyväksi nykyisiä tuotantotetoja, haettava ja sovellettava käyttöön yhä uusia ja uusia voimavaroja, joita on kansantalouden kaikilla aloilla, jokaisessa tuotantolaitoksessa ja jokaisella rakennustyömaalla, jokaisessa kolhoosissa ja jokaisella neuvostotilalla.

5. Turvaten edelleenkin raskaan teollisuuden etusijaisen kehitysvauhdin koko sosialistisen talouden perustana on huomattavasti laajennettava yleisten kulutustavarain tuotantoa, vietävä väsymättä eteenpäin kevyen ja ravintoaineteollisuuden kehitystä.

6. Etumaisten kolhoosien, neuvostotilojen ja KTA:ien kokemukseen nojautuen on kuudennen viisivuotiskauden

loppuun mennessä kohotettava vuotuinen viljantuotanto 11 miljardiin puutaan, lisättävä huomattavasti puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan, perunan, vihannesten ja muiden maataloustuotteiden tuotantoa. On lisättävä lihan tuotantoa 2-kertaisesti, maidon miltei 2-kertaisesti ja villan tuotantoa 82 prosenttia.

7. On väsymättä kohotettava työtätekevien aineellista hyvinvointia ja kulttuuritasoa, vietävä järjestyneesti läpi puolueen päätökset työpäivän lyhentämisestä, toteutettava laaja rakennusohjelma asuntojen rakentamiseksi työtätekeville.

8. On sitkeästi parannettava ja kehiteltävä neuvostovaltiokoneiston työtä, supistettava sitä ja alennettava sen kustannuksia, poistettava juurineen ja päättäväisesti byrokratismi ja virastokankeus, parannettava kansantalouden kaikkien alojen johtamista, päästävä siihen, että johto olisi mahdollisimman konkreettista, jotta se käytännöllisesti auttaisi jälkeenjääneitä tuotantolaitoksia, kolhooseja, kone- ja traktoriasemia sekä neuvostotiloja nousemaan etumaisten tasolle.

9. On laajemmin kehitettävä miljoonien työläisten, kolhoosilaisten ja intelligenssin aloitteellisuutta ja luovaa aktiivisuutta, toden teolla järjestettävä ja johdettava koko kansan käsittävää sosialistista kilpailua kuudennen viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi ja ylittämiseksi.

10. On herkeämättä lujitettava työväenluokan ja kolhoositalonpoikaiston suurta liittoa, Neuvostoliiton kansojen järkkymätöntä ystävyyttä, koko neuvostoyhteiskunnan moraali-poliittista yhtenäisyyttä, kasvatettava työtätekevien miljoonajoukkoja neuvostopatriotismiin ja proletarisen internationalismin hengessä, liitettävä ne entistä tiiviimmin yhteen mainehikkaan Kommunistisen puolueemme ympärille, marxismin-leninismiin voittoisan lipun ympärille. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

III.

PUOLUE

Toverit! Neuvostokansa tietää, että maamme valtavat menestykset on saavutettu Kommunistisen puolueemme oikean politiikan ja sen väsymättömän järjestävän toiminnan ansiosta. Neuvostoliiton Kommunistinen puolue

on palvelemalla antaumuksellisesti kansaa hankkinut itselleen äärettömän arvonnannon ei ainoastaan meidän maamme työtätekevien keskuudessa, vaan myös kansainvälisessä kommunistisessa ja työväenliikkeessä, Lännen ja Idän kansanjoukkojen keskuudessa. Puolue vaikuttaa politiikallaan tavattoman suuresti koko maailman tapahtumien kulkuun.

I. KOMMUNISTISEN PUOLUEEN RIVIEN LUJITTUMINEN, PUOLUEEN JOHTAVAN OSUUDEN VOIMISTUMINEN NEUVOSTOVALTIOSSA

Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen riveissä oli vuoden 1956 helmikuun 1 päivänä 7.215.505 henkeä, joista 6.795.896 puolueen jäsentä ja 419.609 puolueen kandidaattijäsentä. Tämä on miltei kolme kertaa niin paljon kuin puolueen riveissä oli XVIII edustajakokoukseen mennessä ja 333.000 enemmän kuin NKP:n riveihin kuului puolueen XIX edustajakokouksen edellä. Selostuskaudella puolue on lujittunut entisestään sekä organisatorisesti että aatteellis-poliittisesti. On voimistunut puoluejoukkojen marxilais-leniniläinen karais-tuneisuus. Huomattavasti ovat kasvaneet puolueen kaa-derit — puolueen ja valtion johtamisen ratkaiseva voima.

Nerokas johtajamme ja opettajamme Vladimir Iljitsh Lenin loi ja lujitti Kommunistista puoluetta työtätekevien suurena innoittavana ja suuntaa-antavana voimana työtätekevien taistelussa kansan vapauden ja onnen puolesta, kommunismin puolesta. Hän taisteli päättäväisesti kaikkia yrityksiä vastaan, jotka oli tähdätty puolueen johtavan osuuden väheksymiseen tai heikentämiseen Neuvostovaltion järjestelmässä. Keskuskomitea on järkkymättä pitänyt ja pitää ohjeenaan Leninin oppia puolueesta. Nyt me voimme sanoa, että selostuskaudella puolueemme merkitys on kasvanut entisestään valtioliisessa rakennustyössä, maamme kaikessa poliittisessa, taloudellisessa ja kulttuurielämässä.

Kamppailussa neuvostovaltion edelleen lujittamiseksi, sosialistisen talouden ja kulttuurin uuden nousun puolesta, työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin kohottamiseksi puolue on entistä enemmän lujittanut yhteyksiään joukkoihin, tullut vieläkin läheisemmäksi kansalle.

Kuitenkin olisi erheellistä kuvitella asiaa sellaiseksi, että selostuskausi olisi ollut puolueellemme pelkkää riemukulkuja kirkkaan taivaan alla, sileätä tietä pitkin. Asia ei tietenkään ole ollut läheskään niin. Meillä oli sekä suuria voittoja että erinäisiä vastoinkäymisiä, oli suuria iloja ja surujakin. Mutta voitot eivät saattaneet puolueen päättä pyörälle eivätkä vastoinkäymiset masentaneet puoluetta. Puolue on kulkenut ja kulkee rohkeasti ja varmana eteenpäin valitsemaansa tietä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Kohta puolueen XIX edustajakokouksen jälkeen kuolema tempasi riveistämme Josef Vissarionovitsh Stalinin. Sosialismin viholliset laskelmoivat, että puolueen riveissä voi syntyä hämminkiä, eripuraisuuksia sen johdossa, horjuvaisuutta puolueen sisä- ja ulkopoliittikan toteuttamisessa. Mutta nämä laskelmat ovat romahtaneet. Kommunistinen puolue liittyi entistä tiiviimmin Keskuskomiteansa ympärille, nosti entistä korkeammalle marxismin-leninismin kaikkivoittavan lipun. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Imperialistit rakensivat erikoisia toiveita mustaan kätyriinsä Berijaan, joka pääsi valapattoisesti kiipeämään johtaville paikoille puolueessa ja valtiossa. Keskuskomitea katkaisi päättävästi tämän vaarallisen vihollisen ja hänen rikoskumppaniensa rikolliset salaliittolaispuuhut. Se oli puolueen suuri voitto, puolueen kollektiivisen johdon voitto.

Inhotun petturijoukkion murskaaminen edisti puolueen edelleen lujittumista ja maamme edessä olevien tehtävien menestyksellistä ratkaisemista. Puolue tuli entistä eheämmäksi ja yhtenäisemmäksi. Puolueen aatteellis-poliittinen ja organisatorinen yhtenäisyys on puolueen voittamattomuuden tausta. Eivät mitkään viholliset eikä mitkään vaikeudet peloita puoluetta, kun se on yhtenäinen. Puolueelle ovat voimien mukaisia minkälaiset tehtävät tahansa, kun se esiintyy yhteenliittyneenä voimana, joka ei tunne pelkoa taistelussa, horjumisia linjansa toteuttamisessa, perääntymistä vaikeuksien edessä. Nykyään puolueemme on yhtenäisempi kuin koskaan ennen, se on liittynyt tiiviisti Keskuskomitean ympärille ja johdattaa varmana maamme suuren Leninin viitoittamaa tietä. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Puolueemme yhtenäisyys on takoutunut vuosien ja vuosikymmenien aikana, se on kasvanut ja lujittunut taistelussa lukuisia vihollisia vastaan. Trotskilaiset, buharinilaiset, porvarilliset natsionalistit ja muut kansan pahimmat viholliset, kapitalismin palauttamisen kannattajat tekivät epätoivoisia yrityksiä horjuttaakseen sisältä käsin puolueen rivien leniniläistä yhtenäisyyttä — ja kaikki he ovat murskanneet päänsä tähän yhtenäisyyteen.

Kommunistisen puolueen ja sen johtavan ydinjoukon yhtenäisyyden perustana on koko neuvostoyhteiskunnan moraalipoliittinen yhtenäisyys ja marxismin-leninismin järkkymättömät periaatteet. Ihmiset tulevat puolueeseemme ei henkilökohtaisen edun takia, vaan suuren päämäärän toteuttamista — kommunismin rakentamista varten. Puolueen johtava ydinjoukko ei ole sellainen ihmisryhmä, joita yhdistäisivät henkilökohtaiset suhteet tai keskinäinen hyöty, vaan toimelias johtajain kollektiivi, johtajain, joiden keskinäiset suhteet rakentuvat periaatteelliselle aatepohjalle, mikä ei salli keskinäistä armahdusta eikä henkilökohtaista kaunaa.

Kun on tullut ilmi, että joku puolueen johtavista toimihenkilöistä tekee virheitä työssään, NKP:n Keskuskomitea on ryhtynyt yksimielisesti tarvittaviin toimenpiteisiin näiden virheiden korjaamiseksi. Bolshevistisen arvostelun alaiseksi henkilöihin katsomatta on NKP:n Keskuskomitean täysistunnoissa joutunut monien puoluejärjestöjen ja henkilöiden toiminta, siinä luvussa myös KK:n jäsenten toiminta. Eräät työntekijöistä, jotka eivät osoittaneet ansainneensa puolueen heille osoittamaa suurta luottamusta, on poistettu Keskuskomitean jäsenyydestä. Tuskin lienee tarpeellista todistaa, ettei puolueen yhtenäisyys ole siitä lainkaan kärsinyt, vaan ainoastaan hyötynyt.

Periaatteellinen linja on ainoa oikea linja, opetti Lenin. Puolueen yleisistä eduista ei saa perääntyä milloinkaan, ei missään eikä askeltakaan — tämä on se järkkymätön periaate, jota kommunistit pitävät ohjeenaan taistelussa riviensä yhtenäisyyden puolesta. Ja jos toimintakaudella on päästy uusiin suuriin saavutuksiin, niin se todistaa kaikkein parhaiten sitä, että puolue ja sen Keskuskomitea ovat hyvin varjelleet ja lujittaneet

puolueen rivien yhtenäisyyttä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tehdessämme arviota kuljetun taipaleen yhteenvedoista voidaan varmuudella sanoa, että toimintakaudella puolueen Keskuskomitean poliittinen johto maassamme on ollut tarvittavalla tasolla, että puolue on ratkaissut oikein valtion ja Puolueen rakennustyön kysymykset ja taitavasti johtanut maata Leninin viitoittamaan suuntaan.

Puolueen ja sen Keskuskomitean päätehtävänä oli turvata sosialistisen Synnyinmaamme taloudellisen mahdollin jatkuva lujittuminen, lujittaa sen pyhät rajat entistä vankemmiksi ja kohottaa korkeammalle neuvostoihmisten aineellista ja kulttuurillista elintaso.

Meidän Kommunistinen puolueemme on hallitseva puolue. Minkä tahansa tärkeän asian menestys riippuu ratkaisevasti puolueen johdosta ja sen paikallisten järjestöjen toiminnasta. On luonnollista, että maamme eteen nousseiden tehtävien toteuttamiseksi oli välttämättä ennen kaikkea tehtävä suuri työ puoluejärjestöjen mobilisoimiseksi, kehitettävä kaikissa kommunisteissa leppymättömyyden henkeä puutteellisuuksiin nähden.

Poikkeuksellisen tärkeä merkitys puolueen ja koko maan elämässä on ollut selostuskaudella säännöllisesti pidetyillä NKP:n Keskuskomitean Täysistunnoilla. Näissä Täysistunnoissa Keskuskomitea on koko puolueen ja koko kansan nähden paljastanut leniniläisellä suorudella ja periaatteellisuudella vakavat epäkohdat maatalouden ja teollisuuden kehityksessä, viitoittanut tiet näiden epäkohtien poistamiseksi ja kiireellisten tehtävien ratkaisemiseksi maan kansantalouden sekä työtätekevien aineellisen ja kulttuurillisen elintason edelleen kohottamiseksi.

Taloudellisen rakennustyön puutteita arvostellessaan Keskuskomitea piti lähtökohtanaan sitä, ettei puolueen pidä pelätä puhua kansalle totuutta eteenpäin kulkumme puutteista ja vaikeuksista. Ken pelkää virheiden ja heikkouksien tunnustamista, hän ei ole vallankumouksellinen. Meidän ei tarvitse salata puutteitamme, sillä yleislinjamme on oikea, kommunistisen rakennustyön asia kasvaa ja voittaa, ja puutteita tulee olemaan sitä vähemmän, mitä laajemmin saadaan kansanjoukot mukaan taisteluun niitä vastaan.

Keskuskomitea on kehoittanut puoluejärjestöjä kehittämään kaikkinaisesti kritiikkiä ja itsekritiikkiä sekä arvostelevasti arvioimaan tehdyn työn tuloksia, kehoittanut taistelemaan päättävästi omahyväisyyttä, kerskailua ja pöyhkeyttä vastaan. Meillä ei olisi monia niitä puutteellisuuksia, joita vastaan me nyt käymme taistelua, jos puolueen eri renkaisiin ei olisi aikoinaan levitely rauhottuneisuuden mielialaa ja pyrkimystä kaunistella asiain todellista tilaa. Periaatteellinen ja avoin kritiikki ja itsekritiikki ovat oikea tie puolueen jatkuvaan lujittamiseen, epäkohtien nopeaan poistamiseen ja uusiin saavutuksiin kommunistisen rakennustyön kaikilla aloilla.

Puolueen yhtenäisyyden edelleen lujittaminen ja puoluejärjestöjen aktiivisuuden kohottaminen ovat vaatineet niiden Leninin laatimien puolue-elämän menettelytapojen voimaanpalauttamista, joita aikaisemmin usein rikottiin.

Ensiarvoinen merkitys on ollut kollektiivista johtoa koskevan leniniläisen periaatteen voimaanpalauttamisella ja lujittamisella. NKP:n Keskuskomitea on koettanut olla esimerkkinä tässä suhteessa. Kaikille on selvää, miten suuresti on viime vuosina kohonnut Keskuskomitean merkitys puolueemme kollektiivisena johtajana. Keskuskomitean Puhemiehistö on tullut säännöllisesti toimivaksi kollektiiviseksi elimeksi, jonka näköpiirissä ovat kaikki tärkeimmät puolueen ja koko maan elämää koskevat kysymykset.

Taistellen kommunistien ja kaikkien työätekevien luovan aktiivisuuden kaikin puolin kehittämiseksi Keskuskomitea on ryhtynyt toimenpiteisiin selittääksemme laajasti marxilais-leniniläistä käsitystä yksilön osuudesta ja merkityksestä historiassa. Keskuskomitea esiintyi päättävästi marxismin-leninismen hengelle vierasta yksilöpalvontaa vastaan, mikä tekee yhdestä tai toisesta toimihenkilöstä ihmesankarin ja samalla alentaa puolueen ja kansanjoukkojen osuuden, johtaa niiden luovan aktiivisuuden heikentymiseen. Yksilöpalvonnan leviäminen alensi kollektiivisen johdon merkitystä puolueessa ja johti toisinaan vakaviin laiminlyönteihin työssämme.

Meidän puoluehymmissämme „Internationalessa” on tällaiset sanat: „Ei muuta johtajaa ei luoja kuin kansa kaikkivaltias. Se yhteisönsä säätää, suojaa, se on

turva tarmokas...” (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Nämä syvällisen henkevät sanat kuvastavat oikein, marxilaisesti joukkojen vallankumouksellista ja luovaa osaa ja merkitystä, kollektiivin osuutta. Marxilaisella teorialla aseistetun puolueen johtama kansa — siinä se valtava ja voittamaton voima, uuden elämän luoja, joka tekee historiaa. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Leniniläisten periaatteiden toteuttaminen puoluelämässä on johtanut puoluejärjestöjen poliittisen aktiivisuuden kohoamiseen, yhteyksien lujittumiseen näiden järjestöjen ja työtätekevien välillä, niiden vaikutuksen voimistumiseen joukkojen keskuudessa. Tämä on entestään kartuttanut monin verroin puoluejärjestöjen voimaa ja mittaamattomasti kohottanut niiden taistelukuntoa talous- ja kulttuurirakennustyön tehtävien ratkaisemisessa.

Puolueemme kehityksen näkökannalta toimintakausi on siis ollut puolueen yhtenäisyyden edelleen lujittumisen aikaa, sen poliittisen ja organisatorisen osuuden voimistumisen kausi, jolloin puolueen vaikutus joukkoihin on kasvanut. Puolue on laatinut laajakantoisen ohjelman uuden nousun aikaansaamiseksi kansantaloudessa ja työtätekevien hyvinvoinnin alalla, mobilisoinut koko kansan tämän ohjelman toteuttamiseen ja päässyt vakaaviin saavutuksiin kommunistisen rakennustyön kaikilla rintamilla.

Mutta ei nytkään, jolloin puolueemme voima ja arvovalta on nostettu ennenkuulumattoman korkealle, saa antautua omahyväisyyden ja rauhoittuneisuuden valtaan. Turvataksemme menestyksellisen eteenpäinmenon on pidettävä kaikki puoluejärjestömme korkean toiminta-valmiuden tilassa, herkeämättä parannettava koko puolueyötämme ja kehitettävä se entistä täydellisemmäksi. Ja ennen kaikkea on välttämättä kohotettava puolueen organisatorisen ja ideologisen työn tasoa.

2. PUOLUE-ORGANISATORINEN TYÖ

Puolue ja sen Keskuskomitea pitävät kaikessa organisatorisessa toiminnassaan lähtökohtanaan suuren Leninin määritelmiä siitä, että maan menestyksellistä johtamista varten on osattava saada joukot vakuuttu-

neiksi asioista ja osattava käytännöllisesti järjestää puolueen politiikan toteuttaminen elämässä. Puolueen ponnistelut on suunnattu siihen, että organisatorisesti turvataan edessämme olevien tehtävien menestyksellinen täyttäminen ja autetaan puoluekaadereita omaksumaan taito organisoida käytännöllistä toimintaa talousrakennustyön kaikilla aloilla.

Siitä lähtien, kun puolueemme tuli valtaan, Lenin satoi aina puolue työn ja taloustoiminnan toisiinsa. Tunnettua GOELRO-suunnitelmaa, joka oli talouskehityksen suunnitelma, hän nimitti puolueen toiseksi ohjelmaksi. „Meidän puolueohjelmamme ei voi jäädä yksinomaan puolueen ohjelmaksi,— sanoi Vladimir Iljitsh sen yhteydessä.— Sen pitää tulla taloudellisen rakennustoimintamme ohjelmaksi, muuten se ei kelpaa myöskään puolueen ohjelmaksi. Sitä on täydennettävä puolueen toisella ohjelmalla, koko kansantalouden uudelleen rakentamista ja nykyaikaisen tekniikan asteelle kohottamista tarkoittavien töiden suunnitelmalla” (Teokset, 31. osa, siv. 482).

On myönnettävä, että useiden vuosien kuluessa puoluekaadereitamme ei ole riittävästi kasvatettu korkean vastuun hengessä talousrakennustoiminnan käytännöllisten kysymysten ratkaisemisesta. Tämä on johtanut kansliamais-byrokraattimaisten menetelmien laajaan leviämiseen talouden johtamisessa ja siihen, että monet puolue työntekijät eivät ole oikein todella tehneet organisatorista työtä talouden rakennustoiminnan alalla, eivät ole syvällisesti perehtyneet ekonomiikkaan ja sen sijaan, että olisivat tehneet työtä joukkojen järjestämiseksi, ovat useinkin korvanneet sen keskusteluilla tai hukuttaneet äärettömään paperitulvaan.

Keskuskomitea on kehoittanut puolueen kaadereita ja kaikkia kommunisteja tekemään kääntein talousrakennustoiminnan konkreettisen johtamisen kysymyksiin, lopettamaan yliolkaisen suhtautumisen taloudenhoitoon ja lujittamaan teollisuuslaitosten, kolhoosien, KTA:ien ja neuvostotilojen tekniikan ja ekonomiikan tutkimista voidakseen syvällä asiantuntemuksella johtaa niiden työtä. On alettu arvostella ankarasti niitä puolue työntekijöitä, jotka edelleenkin yrittävät asiain vakavan tutkimisen ja elävän organisatorisen työn asemesta selviytyä siitä suunsoitolla taloustehtävistä „yleensä” ja papereiden sepustelulla. Paljon nykyisiä „mitrofanush-

koja”, jotka mieluummin pysyttelivät sivussa tositeoista, on vapautettu johtavasta työstä.

Suoritettujen toimenpiteiden tuloksena paikalliset puolue-elimet ovat jonkin verran parantaneet organisatorista työtä teollisuus- ja maataloustuotannon johtavilla aloilla. Niiden työssä talouden johtamisen alalla on alkanut ilmetä enemmän toimeliaisuutta, konkreettisuutta ja operatiivisuutta.

Valitettavasti yhä vieläkin useissa puoluejärjestöissä siedetään puolue-poliittisen ja taloustoiminnan tolkutonta vastakkain asettelua. Voidaan tavata sellaisia, luvalla sanoen puolue-„toimitsijoita”, jotka luulevat, että eri asia on puolue-työ ja eri asia talous- ja neuvostotyö. Sellaisilta „toimitsijoilta” voi kuulla vieläpä valituksia-kin, että heidän ei anneta tehdä niinsanottua „puhtaasti puolue-työtä”, vaan pakoitetaan tutkimaan taloutta, tekniikkaa, agrotekniikkaa ja perehtymään tuotantoon.

Tällainen puolue-työn tehtävien ymmärtäminen on juurta jaksain väärää ja vahingollista.

Neuvostoliiton Kommunistinen puolue on hallitseva puolue ja kaikki, mitä meidän neuvostomaassamme tehdään, kiinnostaa kovasti koko puoluetta ja jokaista kommunistia. Kommunistilla ei ole oikeutta olla sivustakatsojana.

Senpä takia puolue vaatii puoluekaadereilta, etteivät he eristäisi puolue-työtä taloustoiminnasta, vaan johtaisivat taloustoimintaa konkreettisesti, asiantuntemuksella. Tämä ei tietenkään merkitse minkäänlaista puolue-elinten tehtävien sekoittamista talouselinten tehtäviin taikka puolue-elinten asettumista talouselinten tilalle. Tällainen sekoittaminen johtaisi vastuuttomuuteen ja yksilövastuun puuttumiseen. Kysymys on siitä, että puolue-työ suunnattaisiin joukkojen järjestämiseen ja kasvattamiseen, taloustoiminnan johdon parantamiseen, sosialistisen talouden jatkuvan nousun aikaansaamiseen, neuvostokansan aineellisten elinolojen parantamiseen ja sen kulttuurin kohottamiseen.

Kohottaaksemme organisatorista työtä niiden tehtävien tasolle, jotka puolueella on edessään, meidän on kaikkinaisesti parannettava puoluekoneistoa. Nykyään se on vielä suuri ja kankea. Puoluekoneiston toiminnassa on yhä vieläkin paljon muodollisuutta, mikä on vahingollista missä tahansa, mutta erittäin sietämätöntä

siellä, missä tehdään työtä ihmisten kanssa. Puoluekoneistossa olevat ammattitaitoiset työntekijät eivät useinkaan tee niinkään paljon organisatorista työtä kuin keräävät kaikenlaisia tietoja, tilastoja ja selityksiä, vaikka hyvin usein voitaisiin tulla toimeen ilman niitäkin. Siksi puoluekoneisto tekee usein tyhjää työtä.

Tärkeintä puolue-organisatorisessa työssä on työ joukkojen keskuudessa, vaikutus joukkoihin, joukkojen järjestäminen taisteluun puolueen asettamien taloudellispoliittisten tehtävien toteuttamiseksi. Ei voida enää kauemmin sietää sellaista tilannetta, jolloin useat puoluekoneiston työntekijät sen sijaan, että olisivat joka päivä joukkojen keskuudessa, sulkeutuvat kanslioihin, kyhäilevät päätöslausemia, mutta elämä menee ohi heistä.

Tässä yhteydessä on yhä uudelleen mainittava kolhoosien johtamisesta. Puolue ja hallitus ovat luoneet kaikki aineelliset ja organisatoriset edellytykset maatalouden jyrkkää kohottamista varten. Tuhannet aikaisemmin jälkeenjääneet kolhoosit ovat lyhyessä ajassa tulleet etumaisiksi. Mutta monien kolhoosien kohoaminen käy hitaammin kuin olisi välttämätöntä. Jos otamme maatalouden sellaisen alan kuin on karjatalous, niin näemme, että jokaisessa piirissä on kolhooseja, jotka ovat päässeet suuriin saavutuksiin karjatalouden kehittämisessä, jotka ovat yhdessä vuodessa kohottaneet lihan ja maidon tuotantoa 2—3-kertaisesti. Ja samalla näiden tällaisten kolhoosien ympärillä on useinkin jälkeenjääneitä talouksia, joilla on kovin alhaiset tulokset.

Mikä sitten on haittanamme, mikä estää voimavarojen täydellistä käyttämistä maatalouden alalla ja muun muassa karjatalouden kehittämisessä? Pääsyyinä on organisatorisen työmme heikkous.

Johtamistyön heikkous ilmenee siinä, että useat piirilinten työntekijät eivät kiinnitä konkreettista huomiota jokaiseen kolhoosiin, johtavat kolhooseja muodollisesti, ilman asiantuntemusta. Usein käy niin, että he eivät huomaa ratkaisevia kysymyksiä, ne jäävät heidän huomionsa ulkopuolelle,—eivät turvaa kunkin talouden kehityksen oikeata suunnittelua erikseen, tekevät vieläkin heikosti järjestävää työtä ihmisten kanssa. Tämän vuoksi useinkin muodostuu sellainen tilanne, jolloin uuden oraat saavat nousta itseksensä, oman onnensa nojassa. Onko se sellainen normaalista? Ei, vaan sinun

on tutkittava etumaisten kokemusten olemus ja mentävä sitten jälkeenjäävään kolhoosiin tai prikaatiin ja tehtävä kaikki tämän etumaisen kokemuksen juurruttamiseksi tuotantoon, näytettävä kolhoosilaisille tämän kokemuksen valossa, miten on oikein järjestettävä asiat. Se on tärkeintä johtamisessa.

Johtavassa asemassa on vielä sellaisiakin työntekijöitä, jotka voidaan laskea „tyhjäntoimittajain” kategoriaan kuuluviksi. Ensi näkemältä he vaikuttavat hyvin toimeliailta, ja he tekevät tosiaan kovasti työtä, mutta heidän toimintansa on tyhjänpäiväistä. He pitävät neuvotteluja „kolmanteen kukonlauhuun” saakka ja sen jälkeen laukkaavat kolhooseihin, morkkaavat jälkeenjääviä, kokoavat neuvotteluja ja pitävät yleisiä ja tavallisemmin etukäteen valmistettuja puheita kehoittaen „läpäisemään tutkinnon”, „voittamaan kaikki vaikeudet”, „tekemään kääntein parempaan”, „saavuttamaan luottamusta” jne. Mutta touhusipa tuollainen johtaja kuinka paljon tahansa, vuoden lopulla osoittautuu, ettei asiassa ole tullut mitään parannusta. Mies, kuten sanotaan, „ponnisteli kaikin voimin, mutta vallan turhin toimin”. (Hilpeyttä salissa.)

Suurena paheena on sekin, että monien puolue- ja neuvostotyöntekijäin käytännölliseen toimintaan on juurtunut vastuutonta suhtautumista otettuihin sitoumuksiin. Kun tarkastetaan, miten eri alueet, piirit, kolhoosit ja neuvostotilat täyttävät sosialistisia sitoumuksiaan, niin tulee ilmi suuri ero sanojen ja tekojen välillä. Ja tarkastetaanko näiden sitoumusten täyttämistä yleensäkin? Ei, tavallisesti sitä ei tarkasteta. Kukaan ei vastaa sitoumusten täyttämättä jättämisestä, ei aineellisesti eikä moraalisesti.

On sanottava, että lehdistömme ja radiomme ylistelivät niitä, jotka ottavat suuria sitoumuksia, mutta vaikevat kun ne jätetään täyttämättä, vaikka otettujen sitoumusten täyttämiseksi olivat olemassa kaikki mahdollisuudet. On kohotettava työntekijöissä vastuuntuntoa sitoumustensa täyttämisestä. Kun kerran annat sanan, niin pidäkin sanasi hinnalla millä hyvänsä. Kuten sanotaan: „Joka leikkiin ryhtyy, se leikin kestäköön”.

Sanotusta seuraa se johtopäätös, että meidän on vakavasti parannettava organisoivaa työtä, varsinkin piireissä, seurattava tarkkaavaisesti kaaderien työtä.

heidän kasvuun, autettava heitä omaksumaan joukkojen keskuudessa tehtävän järjestävän työn taitoa.

Puolue on aina antanut suuren merkityksen piirielimissä toimiville puolue- ja neuvostotyöntekijöille, sillä piireissä suurelta osalta ratkaistaan puolueen ja hallituksen antamien ohjeiden täyttämisen kohtalo. Puolueen suorittaman suuren työn tuloksena on piireissä kasvanut paljon hyviä työntekijöitä, todellisia joukkojen järjestäjiä ja johtajia. Mutta ei voida olla näkemättä sitä, että piirijärjestöjen työn taso monissa piireissä ei läheskään vastaa nykypäivien vaatimuksia.

Aikoinaan me aivan oikein puhuimme kone- ja traktoriasemien kaaderien sekä kolhoosien johtavien kaaderien heikkoudesta. Puolue on lujittanut näitä renkaita, ei tietenkään siinä määrin, että voitaisiin rauhoittua siihen, mitä on saatu aikaan; tätä työtä on tehtävä edelleenkin. Mutta nykyoloissa ilmenee suurinta kaaderien heikkoutta piirirenkaassa — puolueen piirikomiteoissa, piirineuvostojen toimeenpaneivissa komiteoissa, ilmenee puolueen piirikomiteoiden organisatorisen työn heikkoutta.

Nyt, kun maan edessä on ratkaistavana valtavia tehtäviä maatalouden nostamiseksi, on piirijärjestöjen lujittaminen kokeneilla ja pystyvillä työntekijöillä saanut erikoisen merkityksen. Sillä piirin työntekijäthän tekevät työtä välittömästi puolueen perusjärjestöissä maaseudulla, KTA:illa, kolhooseissa ja neuvostotiloilla, he järjestävät ihmisiä, jotka luovat aineellisia arvoja. Siis heidän toiminnastaan riippuu suuresti koko asian menestys.

Meidän on päästävä siihen, että puolueen piirikomiteoissa ja piirineuvostojen toimeenpaneivissa komiteoissa olisi johtavassa työssä hyvin valmentuneita kommunisteja, tarmokkaita ja tuotantoa tuntevia joukkojen järjestäjiä. Piirijärjestöjen johtajat eivät pysty täyttämään tehtäviään, elleivät he tunne maataloutta eivätkä tule nauttimaan auktoriteettia kolhoosilaisten, kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen työntekijäin keskuudessa.

Taloudellinen rakennustyö on eräs puolueetyömme tärkeimpiä puolia. Johtavan puolueetyöntekijän toimintaa on arvioitava ensi kädessä siitä, minkälaisiin tuloksiin on päästy talouden kehityksessä sillä alalla, jonka menestyksestä hän on vastuussa. Johtajat, jotka eivät halua

yymmärtää tätä ja jotka eivät pysty johtamaan taistelua talouden kohottamiseksi, on ajoissa vaihdettava toisiin, koska he eivät ole riittävästi valmentuneita puolue työtä varten. Meidän on jatkettava työtä piirijärjestöjen lujittamiseksi johtavilla kaadereilla nostamalla näihin tehtäviin paikallisia työntekijöitä, joita on kasvanut kolhooseissa ja neuvostotiloilla, kuin myös lähettämällä työhön piireihin työntekijöitä kaupungeista ja teollisuuskeskuksesta.

Nähtävästi, toverit, on mentävä siihenkin, että kohotetaan johtajien aineellistakin vastuuta annetun tehtävän täyttämistä, niin että heidän palkkansa riippuisi vississä määrin saavutetuista tuloksista. Jos suunnitelma on täytetty taikka ylitetty, niin saat enemmän, jos ei ole täytetty — pitää palkan olla pienemmän.

Jotkut voivat sanoa, että ei muka saa säätää sellaista palkkaperiaatetta puolue työntekijöihin nähden, sillä heidän tehtävänä on suorittaa puolue-organisatorista, ideologista työtä, että tämä työ ei välittömästi koske taloudellisen toiminnan tuloksia. Mutta voidaanko organisatorista puolue työtä sanoa menestykselliseksi, jos se ei anna myönteisiä tuloksia tuotannossa? Jos puolue-organisatorista ja ideologista työtä tehdään yhdistämättä sitä tuotannon parantamistehtäviin, niin se merkitsee, että sitä tehdään turhaan, aivan tyhjän päiten.

Puolue-organisatorisessa työssä on puutteita ei ainoastaan maaseudun, vaan myöskin kaupunkien puoluejärjestöissä. Tosin teollisuudessa asianlaita on yleensä paremmin. Mutta sielläkin on edistyneiden alojen ja tuotantolaitosten ohella hyvin paljon jälkeenjääviä. Eräänä syynä niiden jälkeenjäämiseen on se, että näiden tuotantolaitosten puoluejärjestöissä ei käydä tarmokasta taistelua kaiken uuden ja edistyksellisen puolesta, ei ole oikeata leppymättömyyttä kaikkea takapajuisuutta ja vanhaan piintyneisyyttä kohtaan.

Puolue-organisatorisen työn taso riippuu sangen suurella määrällä siitä, miten sen muodot vastaavat puoluejärjestöjen edessä olevia tehtäviä. Tästä seuraa, että on väsymättä parannettava puolue-elinten työmenetelmiä ja rakennetta soveltaen niitä muuttuneen tilanteen oloihin. Tämä ei koske ainoastaan paikallisia puolue-elimiä, vaan myös NKP:n Keskuskomiteaa.

Kuluneena kautena on suoritettu useita toimenpiteitä puolue-elinten lujittamiseksi kaadereilla ja näiden elinten rakenteen uudestijärjestämiseksi. Puolueen organisatorisen työn parantamiseksi maaseudulla Keskuskomitea on katsonut välttämättömäksi puolueen maaseutupiirikomiteoiden rakenteen uudestijärjestämisen. Muodostettiin instruktoryhmittä kone- ja traktoriasemien vyöhykkeille ja niiden johtoon asetettiin piirikomiteain vyöhykesihteerit. Tällöin oli tarkoituksena se, että kun puolueen piirikomitean sihteerillä ja instruktoreilla KTA:n vyöhykkeillä tulee olemaan konkreettiset tehtävät puolue-poliittisen työn järjestämiseksi määrättyssä kolhoosiryhmässä, niin se tulee edistämään kolhoosien työn parantumista. Sellainen uudestijärjestäminen oli siis välttämätön.

Mutta tämän uudestijärjestämisen suorittamisessa ei kaikkialla ole saatu myönteisiä tuloksia. Mikä siihen on ollut syynä? Eräät pitävät syynä sitä, että kun määrättiin puolueen piirikomiteoiden sihteerit kone- ja traktoriasemien vyöhykkeille ja muodostettiin instruktoryhmittä, niin piirikomitean ensimmäinen sihteeri tuli ikään kuin syrjäytetyksi kolhoosien ja KTA:ien johtamisesta ja että siitä syystä muka heikentyi maatalouden yleinen johtaminen piirissä. Mutta näin puhuvat ihmiset, jotka tahtoisivat palata vanhoihin johtomenetelmiin, jolloin puolueetyössä maaseudulla oli paljon henkilövastuutta.

Puolueen piirikomitea ja piirikomitean ensimmäinen sihteeri, jos he oikein johtavat KTA:ien vyöhykkeillä toimivien sihteerien ja instruktoreiden työtä, voivat saada aikaan organisatorisen ja joukkotyön parantamisen kolhooseissa. Ja siellä, missä uudestijärjestäminen suoritettiin oikein, se on vaikuttanut myönteisesti parantaen asiaintilaa.

Pääsyynä siihen, että puolueen maaseutupiirikomiteoiden uudestijärjestäminen ei ole kaikkialla antanut suuria tuloksia, on se, että useissa piireissä piirikomiteoiden sihteeiksi ja instruktoreiksi KTA:ien vyöhykkeille vahvistettiin sellaisia työntekijöitä, jotka eivät poliittisilta ominaisuuksiltaan ja työntekijöinä vastanneet niitä vaatimuksia, joita piirikomiteoiden vyöhykesihteeille ja instruktoreille kone- ja traktoriasemien vyöhykkeillä asetetaan, ja nämä työntekijät osoittautuivat käytännössä heikoiksi.

Eräät toverit sanovat, että olisi jälleen muutettava puolueen piirikomiteoiden rakennetta. Sitä on vielä harkittava. Meistä näyttää siltä, että tuskinpa on tarkoituksenmukaista suorittaa uutta uudestijärjestämistä. Parempi on lähteä kaaderien lujittamisen tietä, valiten siellä, missä se on tarpeen, puolueen piirikomiteoiden sihteereiksi hyviä organisaattoreita, jotka pystyvät tekemään työtä ihmisten keskuudessa. On mentävä sitä linjaa, että puoluejohto saadaan lähemmäksi tuotantoa, jotta likvidoidaan lopullisesti henkilövastuuttomuus puolueetyössä.

Keskuskomitea on sitä mieltä, että on käynyt välttämättömäksi parantaa vakavasti Venäjän SFNT:n alueiden ja aluepiirien johtamista puolueen taholta. Näet Venäjän SFNT:aan kuuluu 78 aluepiiriä, aluetta ja autonomista tasavaltaa, joilla kullakin on erilaiset olot ja omat erikoisuutensa. Konkreettisemmän ja operatiivisemmän johdon turvaamiseksi Venäjän SFNT:n alueisiin, aluepiireihin ja autonomisiin tasavaltoihin nähden tarvitaan erikoinen puolue-elin keskuksessa. Tässä tarkoituksessa Keskuskomitea katsoo tarpeelliseksi muodostaa NKP:n KK:n byroon VSFNT:aa varten.

Taistelussa puolue-organisatorisen ja puolue-poliittisen työn kaikin puolin parantamiseksi Keskuskomitea antaa erikoisen merkityksen kaaderien valinnalle ja sijoittamiselle, heidän aatteellisen karaistuksensa voimistamiselle ja ammattitaitonsa kohottamiselle. Puolue voi olla ylpeä siitä, että se on pystynyt nostamaan esiin, aatteellisesti kasvattamaan ja karaisemaan lukuisat kaaderit monipuolista puolueetyötä, valtiollista ja taloustoimintaa varten.

Mutta olisi väärin, jos ei nähtäisi vakavia puutteellisuuksia ja virheitä, joita on työssä kaaderien keskuudessa. Mainittakoon esimerkiksi, että puolueoppilaitoksemme valmistavat työntekijöitä, jotka useinkaan eivät tunne konkreettisten kansantalouselojes perusteita. On uudestijärjestettävä kaaderien koulutus puoluekouluissa siten, että marxilais-leniniläisen teorian syvällisen tutkimisen ohella oppilaat omaksuisivat myös perustiedot tuotannon alalla ja että Korkeimpien puoluekoulujen oppilaat korkeimman marxilaisen sivistyksen ohella saisivat käytännölliset tiedot tekniikumien ohjelman puitteissa joltakin teollisuuden taikka maatalouden alalta.

Monien puolue-elinten toiminnassa on unohdettu se puolueen vaatimus, että samalla kun on oikein käytettävä vanhoja kaadereita, on rohkeasti nostettava johtaville paikoille myöskin työssä tarkastettuja nuoria työntekijöitä.

Ei voida sivuuttaa myöskään sitä tosiasiaa, että useissa puolue- ja neuvostoelimissä naisia nostetaan arkaillen johtaville paikoille. Äärettömän vähän on naisia johtavassa puolue- ja neuvostotyössä, muun muassa puoluekomiteoiden sihteereinä, työtätekevien edustajain Neuvostojen toimeenpanevien komiteoiden puheenjohtajina, teollisuuslaitosten, kolhoosien, KTA:ien ja neuvostotilojen johtajina.

Kaaderien valinnassa ja kasvatuksessa olevien vakavien puutteellisuuden seurauksena sekä siksi, että toisinaan työntekijöitä siirretään paikasta toiseen asian etujen lainkaan vaatimatta sitä, tapahtuu ylettömän suurta kaaderien vaihtuvaisuutta. Puolue-elimet suhtautuvat useinkin vielä muodollisesti kaaderien hyvien ominaisuuksien ja puutteiden tutkimiseen, useinkin nostavat ja siirtävät työntekijöitä ottamatta huomioon heidän poliittisia ominaisuuksiaan ja taitojaan.

Puolueen edessä olevien tehtävien menestyksellistä ratkaisemista varten suuri merkitys on kommunistien oikealla sijoittelulla kansantaloudessa. Se on epänormaalia, että useilla kansantalouden aloilla huomattava osa näillä aloilla työskentelevistä kommunisteista on sellaisessa työssä, mikä ei ole välittömästi tekemisissä tuotannon ratkaiseviin aloihin. Esimerkiksi kivihiiliteollisuuden tuotantolaitoksissa on noin 90.000 kommunistia, mutta kaivostöissä maan alla on vain 38.000. Maaseutupiireissä asuu yli 3 miljoonaa puolueen jäsentä ja kandidaattijäsentä, mutta vähemmän kuin puolet heistä työskentelee välittömästi kolhooseissa, KTA:illa, ja neuvostotiloilla.

Vakavana laiminlyöntinä paikallisten puolue-elinten organisatorisessa puoluetyössä on se, että on heikennetty huomiota puolueen kasvun säännöstelyyn, varsinkin työläisydinjoukon lisäämiseen puolueessa. On otettava päättäväisemmin suunnaksi puolueeseen hyväksyttävien laadullisen kokoonpanon parantaminen kaikkinaisesti valikoimalla Kommunistisen puolueen riveihin yksilöjärjestyksessä eturivin työläisiä, erikoisesti tärkeimpien

ammattialojen työläisiä, eturivin kolhoosilaisia ja neuvostointelligenssin parhaimmista.

Työläisten ja toimitsijain miljoonajoukkojen kasvatamisessa ja kouluttamisessa, niiden luovien voimien mobilisoimisessa taisteluun tuotannon kohottamiseksi ja parantamiseksi, työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuuri-tekniillisen tason kohottamisessa on suuri osuutensa Neuvostomaan ammattiliitoilla. Ja kuitenkin ammattiliittojen työn taso jää ilmeisesti jälkeen elämän vaatimuksesta, puolueen asettamista tehtävistä. Tärkein, mitä ammattiliittoelimiltämme, siinä luvussa myöskin Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostolta puutuu, se on taisteluhenkisyyttä, luovaa intoa, terävyyttä, periaatteellisuutta ja aloitteellisuutta elintärkeiden peruskysymysten asettamisessa, — olipa sitten kysymys toimenpiteistä työn tuottavuuden kohottamiseksi tai, sanokaamme, palkka-asioita, asuinrakennustöitä, työläisten ja toimitsijain elinolojen tyydyttämistä koskevista kysymyksistä. Tuotantolaitoksissa, kuten tiedämme, solmitaan kollektiiviset työehtosopimukset. Usein käy niin, ettei näitä sopimuksia täytetä, mutta ammattiliitot ovat vaiti, aivan kuin kaikki olisi kunnossa. Yleensä on sanottava, että ammattiliitot ovat lakanneet kiistelemästä taloustoimitsijain kanssa, niiden kesken on kaikki hiljaisla ja tyyntä. Mutta jos asiat vaativat, niin ei saa pelätä välien rikkoutumista ja toisinaan on hyödyllistä riidelläkin oikein todenteolla.

On päästävä siihen, että ammattiliitot olisivat todella työläisten ja toimitsijain miljoonajoukoille leniniläisenä hallinto- ja taloustoiminnan kouluna, kommunismin kouluna. On aivan ilmeistä, että sitä varten on puolueen annettava niille enemmän käytännöllistä apua työssä. Ammattiliittojen on käytettävä laajemmin kuin tähän saakka hyväksi tuotannollisia neuvotteluja, talousaktiivien kokouksia ja muita muotoja työläisten osallistumiseksi tuotannon hallintaan.

Tärkeä sijansa maan yhteiskunnallisessa elämässä on meidän mainehikkaalla Leniniläisellä nuorisoliitollamme. Yhdistäen riveihinsä yli 18 miljoonaa nuorukaista ja neitosta kommunistinen nuorisoliitto osallistuu aktiivisesti taloudelliseen ja kulttuurirakennustyöhön, auttaa puoluetta nuorison kasvattamisessa kommunistisessa hengessä. Mutta nuorisoliittojärjestöjen toiminnassa,

varsinkin niiden aatteellisessa kasvatustyössä, on vakavia epäkohtia. Nuorisoliittojärjestöt eivät useinkaan osaa saada nuorisoa mukaan käytännölliseen toimintaan, elävän järjestävän työn asemesta ne korvaavat sen päätöslauselmilla, paraatitouhulla ja melulla. Näiden epäkohtien poistamiseksi on ennen kaikkea parannettava nuorisoliiton johtamista puolueen taholta, koska puoluejohdossa on sen voiman ja luovan aktiivisuuden peruslähde.

Puolueen organisatiotyön edelleen parantamiseksi on tehtävä eräitä, elämän sanelemia osittaisia muutoksia NKP:n Sääntöihin. Kokemus on osoittanut, että Sääntöjen erinäiset säädökset eivät vastaa puolue-elämässä vakiintuneita normeja. Aluekomiteoissa, aluepiirikomiteoissa, liittotasavaltojen kommunististen puolueiden Keskuskomiteoissa sekä puolueen eräissä piirikomiteoissa ja kaupunkikomiteoissa Sääntöjen edellyttämien kolmen sihteerin asemesta on nykyään 4—5 sihteerää. Puoluejärjestöjen ehdotusten mukaisesti on tehty muutoksia sääntöjen edellyttämiin määräaikoihin puoluekomiteain täysistuntojen pitämisessä. Sen tulee heijastua NKP:n Säännöissä. Paikalliset puolue-elimet ovat aivan oikein nostaneet kysymyksen sääntöjen edellyttämien puoluekonferenssien pitämisen määräaikojen muuttamisesta. On tarkoituksenmukaista määritellä, että liittotasavaltojen kommunististen puolueiden edustajakokoukset, aluepiirien, alueiden, piirikuntien ja kaupunkien puoluekonferenssit (kaupungeissa, jotka on jaettu piireihin) kutsutaan koolle kerran kahdessa vuodessa. Niissä liittotasavalloissa, jotka on jaettu alueisiin (Ukraina, Bielo-Venäjä, Kazakhstan, Uzbekistan), voidaan kommunististen puolueiden edustajakokoukset pitää kerran neljässä vuodessa.

Edellisessä edustajakokouksessa NKP:n Keskuskomitean yhteydessä oleva Puoluekontrollin komissio muutettiin Puoluekontrollin komiteaksi ja sille annettiin oikeus pitää tasavalloissa, aluepiireissä ja alueilla valtuutettujaan, jotka eivät ole riippuvaisia paikallisista puolueelimistä. Elämä on osoittanut, ettei tätä valtuutettujen järjestelmää tarvita.

Muihin ehdotuksiin puolueen Sääntöihin tehtävistä muutoksista en pysähdy, sillä niiden luonnos on jaettu edustajakokouksen kaikille edustajille.

Jokapäiväisessä työssämme on tiukemmin seurattava sitä, että kaikki puoluejärjestöt, kaikki kommunistit noudattaisivat puolueen Sääntöjen vaatimuksia. Sääntöjen noudattaminen on koko puolue-organisatorisen ja puoluepoliittisen työn kohottamisen mitä tärkein edellytys.

3. IDEOLOGISEN TYÖN KYSYMYKSIÄ

Toverit! Kommunistien ja kaikkien työtätekevien marxilais-leniniläinen kasvatus, vallankumouksellisen teorian kehittäminen luovaan tapaan, on menestyksellisen eteenpäin menomme ratkaiseva ehto.

Keskuskomitea on selostuskaudella suorittanut useita toimenpiteitä ideologisen työn parantamiseksi. Marxisin-leninisin klassikkojen teosten julkaiseminen on laajentunut huomattavasti. On alettu julkaista K. Marxin ja F. Engelsin 30-osaisen koottujen Teosten toista painosta, jonka ensimmäiset osat ovat jo ilmestyneet painosta. V. I. Leninin 35-osaisen koottujen Teosten neljännen painoksen valmistuttua kokonaan on julkaistu Kommunistisen puolueen ja Neuvostovaltion suuren perustajan ja johtajan Vladimir Iljitsh Leninin elämäkerran uusi painos. Marxisin-leninisin perustalaskijoiden teosten tutkiminen auttaa käsittämään syvälisemmin yhteiskunnan kehityslait, näkemään selvemmin perspektiivit, se lujittaa neuvostoihmisissä uskoa kommunismin voittoon, auttaa eteenpäin kommunistista rakennustyötä. Kommunistit ovat alkaneet paremmin tutkia puolueen edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöksiä, joissa on ilmaistu puolueen kehittäminen sisä- ja ulkopoliittikka.

Tärkeänä tapahtumana puolueen aatteellisessa elämässä oli poliittisen taloustieteen marxilaisen oppikirjan julkaiseminen, oppikirjan, joka on levinnyt laajalti niin omassa maassamme kuin ulkomaillakin.

Visseistä menestyksistä huolimatta marxisin-leninisin propagandan alalla ei ideologisen työn tila kokonaisuudessaan voi meitä tyydyttää. Tämän työn suurimpana puutteellisuutena nykyään on se, että se on huomattavassa määrin irti kommunistisen rakennustyön käytännöstä.

Puhuessaan propagandan tehtävistä rauhanomaiseen rakennustyöhön siirtymisen oloissa, suuri Lenin jo

vuonna 1920 tähdensi sitä, että „vanhan tyypin propaganda kertoo ja antaa esimerkkejä siitä, mitä on kommunismi. Mutta tämä vanha propaganda ei kelpaa mihinkään, koska on käytännöllisesti näytettävä, miten sosialismia on rakennettava. Koko propaganda on rakennettava taloudellisen rakennustyön antaman poliittisen kokemuksen pohjalle. Tämä on meidän päätehtävämme, ja jos joku tahtoi käsittää tämän sanan vanhassa merkityksessä, niin hän osoittautuisi takapajuiseksi eikä voisi suorittaa propagandatyötä talonpoikien ja työläisten suurille joukoille. Meidän pääpolitiikkanamme nykyään pitää olla valtion taloudellinen rakennustyö, jotta me voisimme koota lisää puutia viljaa, antaa lisäpuutia kivihiiltä, jotta voisimme ratkaista, miten nämä vilja- ja kivihiilipuudat olisi paremmin käytettävä... Ja tälle pohjalle onkin rakennettava koko agitaatio ja koko propaganda” (Teokset, 31. osa, s. 346).

Meidän on pidettävä kaikessa toiminnassamme ohjennamme näitä Leninin nerokkaita neuvoja. Taistellesamme huolettomuuden ilmauksia vastaan marxilaisen teorian tutkimiseen ja edelleen kehittelyyn nähdessä me emme voi tarkastella teoriaa dogmaattikkojen, elämästä irtaantuneiden ihmisten silmillä. Vallankumouksellinen teoria ei ole kokoelma jähmettyneitä oppilauseita ja opinkaavoja, vaan se on taisteluhenkisen toimintaohje käytännöllistä työtä varten maailman uudistamiseksi, kommunismin rakentamiseksi. Marxismi-leninismi opettaa, että teoria on kuollut, jos se on irti käytännöstä, ja käytäntö, joka ei ole vallankumouksellisen teorian valaisemaa, on sokeata.

Tietävätkö puolueytyöntekijät ja ennen kaikkea ideologisen rintaman työntekijät tämän mitä tärkeimmän määritelmän? Kyllä he sen tietävät. Monet heistä ovat oppineet sen ulkoakin. Mutta siitä huolimatta meillä tavataan joka askeleella puolueytyöntekijöitä, jotka yrittävät rakentaa ideologisen työn abstraktisesti, yhdistämättä sitä siihen taisteluun, jota käydään kommunistisen rakennustyön käytännöllisten tehtävien toteuttamiseksi. Enemmänkin, niitä työntekijöitä, jotka pyrkivät sitomaan ideologisen toimintansa jokapäiväiseen käytännölliseen työhön, ne sellaiset työntekijät syyttävät muka liiallisesta yksinkertaistamisesta ja pikkupuuhailusta, siitä, että he muka mataloittavat teorian merkitystä.

Epättydyttävästi ovat asiat myöskin taloustieteen alalla. Sitä todistaa se seikka, että taloustieteilijämme eivät ole luoneet vakavia teoksia neuvostoekonomiikan eri kysymyksistä, eivät osallistu teollisuuden ja maatalouden kehityksen tärkeimpien kysymysten käsittelyyn neuvottelukokouksissa, joita NKP:n Keskuskomitea järjestää. Tämä merkitsee sitä, että talousinstituuttimme ja niiden työntekijät ovat irtaantuneet perusteellisesti käytännöllisestä kommunistisesta rakennustyöstä.

Lenin on sanonut, että kommunismi kasvaa esiin kapitalismin kahleista vapautuneiden ja uutta elämää rakentavien miljoonien ihmisten luovasta työstä. Kaikki eivät kuitenkaan käsitä tätä. On vielä sellaisia kommunisteja, jotka luulevat, että kun he ovat pitäneet esitelmän kommunismista, niin he ovat täyttäneet puoluevelvollisuutensa. Tietysti meidän on herkeämättä selitettävä marxilais-leniniläistä oppia, propagoitava teoreettisia määritelmiä kommunismin rakentamisesta, mutta siihen ei saa rajoittua. Neuvostoihmiset odottavat propagandisteiltamme ja agitaattoreiltamme myös käytännöllistä apua, parhaimpien kokemusten perusteellista selittämistä, hyviä neuvoja, miten tätä kokemusta on sovellettava kyseessäolevassa tuotantolaitoksessa taikka kolhoosissa. Ja sitä varten propagandistien ja agitaattorien on tunnettava ei ainoastaan yksiä tai toisia teoreettisia määritelmiä, vaan myös konkreettista talouselämää, heidän ei pidä puhua yleensä, vaan asiantuntemuksella. Siinä on kysymyksen ydin.

Olosuhteissa, jolloin maassamme toteutetaan asteittaista siirtymistä sosialismista kommunismiin, on erittäin tärkeätä ei ainoastaan tutkia marxismin klassikkojen teoksia, selittää marxismin-leninisin teoriaa, vaan myös käytännössä toteuttaa teoriaa elämässä, turvata aineellisten ja kulttuurillisten hyödykkeiden runsaus, kansalaisten kommunistisen tietoisuuden kohoaminen. Ken ajattelee niin, että kommunismi voidaan rakentaa pelkän propagandan avulla, käymättä joka päivä käytännöllistä taistelua tuotannon lisäämiseksi ja työtekevien hyvinvoinnin kohottamiseksi, hän luisuu kaavaoppineisuuden ja pähänpönttämisen tielle.

On tehtävä loppu tyhjäänpäiväisestä poliittisesta suunnittamisesta, jota vastaan Lenin esiintyi päättävästi monet kerrat. Neuvostoihmiset vaativat työntekijöil-

tämme, että heillä sanoja seuraisivat aina teot. Jos kommunisti osaa pitää kauniita puheita marxismin-leninismien merkityksestä, mutta ei auta ihmisiä käytännöllisesti toteuttamaan tätä suurta oppia elämässä, niin hänellä ei ole mitään arvoa, hän ei saa arvovaltaa eikä luottamusta joukkojen keskuudessa.

Eräät päänäpönttääjät saattavat tulkita nämä tässä esitetyt huomautukset marxilais-leniniläisen teorian propagandan aliarvioimisen ilmaisuksi. Ei ole tarvetta lähteä väittelemään sellaisten päänäpönttääjien kanssa. Pitäen ohjeenaan marxismin-leninismien oppia neuvostokansa on rakentanut sosialismin. Se on maailmanhistoriallinen voitto. Nojautuen yhteiskunnan objektiivisten kehityslakien tuntemiseen, tutkien jatkuvasti marxismin-leninismien historiaa ja teoriaa, meidän on käytettävä täydellisesti hyväksemme sosialistisen järjestelmän etuisuuksia jouduttaaksemme kaikin voimin mahdollisimman aineellis-tuotannollisen perustan luomista kommunistisille, lisätäksemme aineellisia ja kulttuurihyödykkeitä työväkeä varten. Sitä neuvostokansa meiltä odottaa ja siihen meidän on päästävä hinnalla millä hyvänsä ja mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Marxilais-leniniläinen teoria on valaisnut, valaisee ja tulee vastakin valaisemaan tietämme suurta päämääräämme kohti. Tarvitaan vain yhtä — vallankumouksellisen teorian soveltamista luovasti, vaan ei dogmaattisesti, tarvitaan sen kehittämistä edelleen käytännöllisessä taistelussa kommunismin puolesta, historian tarjoaman uuden kokemuksen yleistämisen ja elävän todellisuuden tarjoamien tosiasioiden analysoimisen perustalla. Valittavasti tämä tärkeä työ jää meillä vielä monilla aloilla kovasti jälkeen.

On otettava huomioon vielä seuraava seikka. Lenin opetti, että eri kausina nousee etualalle milloin yksi, milloin taas toinen marxismin puoli. Nykyään, kun yhteiskuntamme taistelee työn korkean tuottavuuden puolesta, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton taloudellisen perustehtävän ratkaisemiseksi, nousevat etualalle marxismin teorian taloudellinen puoli ja konkreettisen ekonomiikan kysymykset.

Viimeksi kuluneiden 17 vuoden aikana on propagandamme perustana ollut pääasiassa Puolueen historian Lyhyt oppikurssi. Puolueemme maineikkaan historian on

vastedeskin oltava eräänä tärkeimpänä tietolähteenä kaaderien kasvatuksessa. Siksi on luotava yleistajuinen, historiallisiin tosiasioihin nojautuva, marxilainen puolueen historian oppikirja, jossa olisi tieteellisesti yleistetty se maailmanhistoriallinen kokemus, minkä puolue on saavuttanut taistelussa kommunismin puolesta ja jossa tapahtumat kerrotaan meidän päiviimme asti.

Erittäin tärkeä merkitys nykyään on marxismin-leninisin taloustieteellisellä opilla, teollisuuden, maatalouden, rakennustoiminnan, liikenteen ja kaupan konkreettista ekonomiikkaa koskevilla kysymyksillä. Marxilais-leniniläisen taloustieteen kysymykset erottamattomasti sidottuina kommunistisen rakennustyön käytäntöön on asetettava keskeisen huomion kohteeksi propagandassamme.

Kaaderiemme koulutus- ja kasvatustehtävät korkeakouluissa ja puolueen valistusverkostossa tekevät välttämättömäksi sellaisen oppikirjan laatimisen marxismin-leninisin perusteista, jossa esitettäisiin lyhyesti, yksinkertaisesti ja selvästi marxilais-leniniläisen opin tärkeimmät määritelmät, sekä sellaisen kirjan luomisen, jossa valaistaan helppotajuisesti marxilaisen filosofian perusteita. Tällaisten kirjojen laatimisella olisi suuri merkitys tieteellisen materialistisen maailmankatsomuksen propagandalle, taistelulle taantumuksellista idealistista filosofiaa vastaan.

Meillä on suuri työ edessämme puolueen uuden ohjelman luonnoksen laatimiseksi, luonnoksen, jota ei ole vielä valmistettu. Ilmeisesti ohjelmaluonnos on laadittava samanaikaisesti kun laaditaan maamme talouden ja kulttuurin kehittämisen perspektiivisuunnitelma muutaman viisivuotiskauden ajaksi eteenpäin.

Keskuskomitean on täytynyt oikaista niitä työntekijöitä, jotka ovat saattaneet sekavuutta ja sekaotkua eräisiin selviin ja puolueen jo kauan sitten ratkaisemiin kysymyksiin. Ottakaamme esimerkiksi kysymys sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa ja kysymys asteettaisesta siirtymisestä kommunismiin. Eräiden työntekijäin puheissa on ollut virheellisiä määritelmiä, esimerkiksi sellaisia, että meillä on luotu vasta sosialismin perustat, siis sosialismin perustus.

On tunnettua, että jo siihen mennessä, kun hyväksyttiin SNTL:n uusi Perustuslaki (vuonna 1936) oli

sosialistinen järjestelmä voittanut ja vakiintunut vallitsevaksi kansantalouden kaikilla aloilla. Ja tämä merkitsee sitä, että jo silloin sosialistinen yhteiskunta oli maassamme pääpiirteissään rakennettu ja siitä lähtien se on kehittynyt sosialististen tuotantosuhteiden vankalla pohjalla. Sen vuoksi sellainen väite, että meillä on rakennettu vasta sosialismin perustat, merkitsisi kommunistien ja kaikkien neuvostoihmisten harhaannuttamista kysymyksessä maamme kehityksen perspektiiveistä, jolla on mitä tärkein merkitys.

Sosialismin kehitystä koskevan kysymyksen tulkinassa ilmenee toisinaan toinenkin äärimmäisyys. Meillä on sellaisiakin työntekijöitä, jotka ovat teesin asteettaisesta siirtymisestä sosialismista kommunismiin käsittäneet kehoitukseksi ryhtyä välittömästi toteuttamaan tässä vaiheessa kommunistisen yhteiskunnan periaatteita. Eräät kuumapäiset intoilijat päättivät, että sosialismin rakentaminen on jo viety täydellisesti päätökseen, ja alkoivat laatia seikkaperäistä aikataulua kommunismiin siirtymiseksi. Tällaisten utopististen käsitysten pohjalla alkoi juurtua välinpitämätöntä suhtautumista siihen sosialistiseen periaatteeseen, että työntekijäin on oltava aineellisesti kiinnostuneita työnsä tuloksista. Ilmaantui perusteettomia ehdotuksia, että on jouduttava neuvostokaupan korvaamista välittömällä tuotteiden vaihdolla. Sanalla sanoen alkoi levitä omahyväisyyden ja rauhoittuneisuuden mielialoja. Löytyi „neropatteja”, jotka alkoivat asettaa kevyen teollisuuden raskasta teollisuutta vastaan väittäen, että raskaan teollisuuden etusijainen kehittäminen oli välttämätöntä vain neuvostollisen talouden varhaisemmissa vaiheissa, mutta nyt on tehtäväksemme jäänyt vain jouduttaa kevyen teollisuuden kehittämistä.

On ymmärrettävää, että puolue antoi asianmukaisen vastaiskun yrityksille vähentää niitä tuloksia, joihin on päästy sosialistisessa rakennustyössä, sekä ojensi myös haihattelevia pilvilinnojen rakentajia ja haaveilijoita, jotka irtaantuen reaalista tosioloista saattoivat vahingollista sekasotkua sosialistisen talouden kehittämisen peruskysymyksiin.

Vain parantumattomat kerskailijat voivat ummistaa silmänsä näkemästä sitä, että me emme ole vielä sivuuttaneet taloudellisessa suhteessa kehittyneimpiä kapitalis-

tisia maita, että tuotantotaso ei meillä ole vielä riittävän korkea vauraan elämän turvaamiseksi yhteiskunnan kaikille jäsenille, että maassamme on vielä paljon epäkohtia ja epäjärjestystä talouden ja kulttuurin rakentamisessa.

Pitää ymmärtää, että teoreettiset hairahdukset ja utopistiset kuvitelmat häiritsevät työntekijöitä löytämästä oikean suunnan käytännöllisissä tehtävissä, ne tuovat väärää sävyä ideologiseen työhön.

Puoluejärjestöjen on kohotettava valppautta ideologiassa työssä, varjeltava tarkasti marxilaisen teorian puhtautta, käytävä päättävää taistelua porvarillisen ideologian uusiintumista vastaan, voimistettava hyökkäystä kapitalismin jätteitä vastaan ihmisten tietoisuudessa, paljastettava niiden levittäjiä.

Tässä yhteydessä ei saa vaieta siitä, että eräät työntekijät yrittävät täysin oikean väittämän sosiaali-poliittisen järjestelmänsä puolesta erilaisten maiden rauhanomaisen rinnakkaisolon mahdollisuudesta siirtää myös ideologian alalle. Se on vahingollinen erehdys. Siitä tosiseikasta, että me kannatamme rauhanomaista rinnakkaisoloa ja taloudellista kilpailua kapitalismin kanssa, ei missään nimessä saa tehdä sellaista johtopäätöstä, että voidaan heikentää taistelua porvarillista ideologiaa vastaan, kapitalismin jätteitä vastaan ihmisten tietoisuudessa. Tehtävänäme on paljastaa väsymättä porvarillista ideologiaa, tuoda esille sen kansalle vihamielinen luonne, sen taantumuksellisuus.

Siinä taistelussa, jota puolueemme käy aikansa eläneitä aatteita ja vanhan maailman käsityskantoja vastaan, kommunistisen ideologian levittämiseksi ja vakiinnuttamiseksi, on suuri osuutensa lehdistöllä, kirjallisuudella ja taiteella. Todeten tällä alalla olevan huomattavia saavutuksia on samalla sanottava, että kirjallisuutemme ja taiteemme jäävät vielä suuresti jälkeen elämästä, neuvostaelämän todellisuudesta, jotka ovat mittaamattomasti rikkaampia kuin niiden kuvastuminen taiteessa ja kirjallisuudessa. On paikallaan kysyä: eiköhän eräiden kirjailijoidemme ja taidetyöntekijöidemme yhteys elämään ole heikentynyt?

Maamme taide ja kirjallisuus voivat päästä ja niiden on päästävä siihen, että niistä tulee maailman parhaita ei ainoastaan sisällön rikkauteen nähden, vaan myös

taiteellisen voiman ja taituruuden kannalta. Ei voida sietää värittämiä, hätäpikaisesti tekaistuja teoksia niinkuin eräät toverit taide-elimissä, toimituksissa ja kustantamoissa sietävät. Latteus ja valheellisuus eivät useinkaan kohtaa riittävää vastarintaa, millä vahingoitetaan taiteen kehitystä ja kansan taiteellista kasvatusta.

Me voimme todeta eräänlaista edistystä elokuva-taiteen alalla. Meillä on alettu valmistaa enemmän filmejä. Mutta elokuvatyöntekijät määrällistä paljoutta tavoitellessaan useinkin alentavat vaativaisuutta elokuvien aatteelliseen ja taiteelliseen laatuun nähden, luovat heikonlaisia, pintapuolisia tuotteita, joissa käsitellään vähäpätöisiä ja vähäarvoisia ilmiöitä. Tällaisesta käytännöstä on tehtävä loppu muistaen, että elokuvat ovat sangen mahtava työtätekevien kommunistisen kasvattamisen väline.

Puolue on käynyt ja tulee edelleenkin käymään taistelua neuvostoelämän tosiolojen väärää kuvaamista vastaan, sen kaunistelemisyrityksiä vastaan sekä päinvastoin jos yritetään parjata ja mustata sitä, mitä neuvostokansa on saanut aikaan. Luovan toiminnan kirjallisuuden ja taiteen alalla pitää henkiä taistelua kommunismin puolesta, sen pitää valaa reippautta sydämiin, vakaumuksen varmuutta, kehittää sosialistista tietoisuutta ja toverikuria. Erikoista huomiota on kiinnitettävä lehdistön osuuden edelleen voimistamiseen kaikessa aatteellis-poliittisessa ja organisatorisessa työssä.

Eräänä tärkeimpänä tehtävänä on kulttuuri- ja kasvatustyön parantaminen maaseudulla. Kulttuurityö maaseudulla on useinkin lamassa ja huonosti käytetään sellaisia keinoja kuin radiota, lehdistöä, klubeja, kirjastoja. Kulttuurilaitokset toimivat usein irrallaan kommunistisen rakennustyön käytännöllisistä tehtävistä. Kulttuuritalojen, klubien, kirjastojen ja punanurkkien pitää tulla puoluejärjestöjen tukikohdiksi poliittisessa joukkotyössä ja kulttuuri-valistustyössä. Näiden laitosten on näyteltävä tärkeää osaa maatalouden edelleen kohottamista tarkoittavan ohjelman toteuttamisessa, auttaen kehittämään laajaksi eturivin kokemusten propagoimisen ja maataloustekniikan tutkimisen.

Meidän on käytettävä paremmin hyväksi ideologisen työn kaikkia keinoja päästäksemme uusiin saavutuksiin kommunistisessa rakennustyössä. Kaaderien, kaikkien

kommunistien ja kaikkien työtätekevien aatteellinen karaiseminen on ollut ja tulee olemaan puolueemme herkeämättömän huolenpidon kohteena.

Näin siis puoluerakennustyön, organisatorisen johtamisen ja aatteellis-poliittisen työn alalla edessämme ovat seuraavat tehtävät:

1. On kaikkinaisesti kohotettava edelleen puolueen osuutta neuvostokansan johtavana ja suuntaavana voimana SNTL:n kaikessa valtiollisessa, yhteiskunnallisessa, taloudellisessa ja kulttuurielämässä, entistä enemmän laajennettava ja lujitettava puolueen yhteyksiä joukkoihin, kohotettava puolueen arvovaltaa entistä korkeammalle; varjeltava ja lujitettava puolueen ja sen johtavan ydinjoukon yhtenäisyyttä ja yhteenliittyneisyyttä, pidettävä tiukasti kiinni kollektiivisesta johtamismenetelmästä puolueessa; kehitettävä laajemmin kritiikkiä ja itsekritiikkiä paljastamalla rohkeasti epäkohtia taloudellisen ja kulttuuritoiminnan kaikilla aloilla.

2. On laajennettava puolueen sisäistä demokratiaa ja sillä pohjalla kehitettävä puoluejärjestöjen ja kaikkien kommunistien aloitteellisuutta ja kohotettava niiden vastuuntuntoa; on parannettava ja kehitettävä edelleen puoluejärjestöjen organisatorista toimintaa ja suunnattava se ratkaisemaan kommunistisen rakennustyön käytännöllisiä tehtäviä; on parannettava työtä kaaderien valinnan, kasvattamisen ja sijoittelun alalla; on kohotettava ammattiliittojen ja kommunistisen nuorisoliiton osuutta kommunistisen rakennustyön tehtävien ratkaisemisessa.

3. On kohotettava korkeammalle kaikkien puoluejärjestöjen aatteellisen työn taso, tähdättävä tämä työ kommunismin rakentamisen käytännöllisten tehtävien ratkaisemiseen; turvattava se, että kommunistit perehtyvät luovasti puolueen teoriaan ja historialliseen kokemukseen; on terotettava valppautta ideologisessa työssä, käytävä leppymätöntä taistelua porvarillista ideologiaa vastaan; voimistettava työtä joukkojen kommunistisen kasvattamisen alalla ja kapitalismin jätteiden voittamiseksi ihmisten tietoisuudessa; on käytettävä täydellisemmin ja aktiivisemmin näihin tarkoituksiin kaikkia aatteellisen vaikutuksen keinoja — propagandaa, agitaatiota, lehdistöä, radiota, kulttuuri- ja valistustyön järjestöjä ja laitoksia, tiedettä, kirjallisuutta ja taidetta.

Toverit! Neuvostokansa on kulkenut suuren ja maineikkaan taipaleen. Kommunistisen puolueen johdolla se on päässyt suuriin historiallisiin saavutuksiin. Voittomme on saavutettu ankarassa taistelussa ulkoisia ja sisäisiä vihollisia vastaan. Tällä taipaleella neuvostokansa on voittanut paljon vaikeuksia ja vastoinkäymisiä. Se toteuttaa elämässä johdonmukaisesti ja varmasti maamme uudistamisen suunnitelmia, sosialistisen talouden valtavia kehittämissuunnitelmia.

Neuvostoliiton saavutukset ilahduttavat ja innoittavat kansaamme ja kaikkia ystäviämme. Ja vastustajajimme on pakko muuttaa äänensävyään. Kun he ottivat Neuvostoliiton ensimmäisen viisivuotissuunnitelman vastaan ivailten eivätkä uskoneet sosialistisen valtion voimiin, niin nyt he ovat alkaneet lyödä hätäkelloa. Nyt jo sokeatkin näkevät, millaisiin jättimäisiin tuloksiin ovat Neuvostoliiton työväenluokka, työtätekevä talonpoikaisto, koko kansa päässeet. Otettuaan kohtalonsa ohjaket omiin käsiinsä ja luotuaan puolueen johdolla maailman ensimmäisen työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion kansamme tekee uupumatta työtä kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi näyttäen innoittavaa esimerkkiä kaikille maailman kansoille. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Neuvostokansa kulkee nyt jyrkkää nousun tietä. Kuvannollisesti sanoen me olemme nousseet sellaiselle vuorelle, sellaisiin korkeuksiin, mistä jo näkyvät selväpiirteisinä laajat näköalat tiellä lopulliseen päämäärään — kommunistiseen yhteiskuntaan. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Raskas ja tavattoman vaikea on ollut se tie, jonka maamme on ensimmäisenä raivannut noustessaan tälle korkeudelle. Mutta eivät mitkään vaikeudet ole säilyttäneet neuvostokansaa, ne eivät ole murtaneet sen voimia. Näiden vaikeuksien voittaminen on karaissut entisestään neuvostomaan uurastajia ankarassa ja miehuullisessa taistelussa. Neuvostoihmiset ovat tietoisesti rajoittaneet tarpeitaan sekä ravintoon että vaatetukseen nähden, asuntoihin ja elinolojen mukavuuksiin nähden sekä monessa muussa. Ja kun meitä arvostellaan siitä, ettei meillä seurata uusia pariisilaisia muoteja pukimissa, että neuvostoihmiset useinkin vielä käyttävät toppa-

takkeja, jotka rumentavat ihmisten ulkomuotoa, niin me itse näemme sen ja myönnämme sen.

Me olemme rajoittaneet tarpeitamme monessa suhteessa eikä meillä ole ollut muuta ulospääsyä. Pitääksemme hallussamme ja kartuttaaksemme Suuren Loka-kuun historiallisia valloituksia, meidän oli mitä lyhimässä ajassa luotava mahtava sosialistinen teollisuus, joka on maamme talouden ja sen puolustuskyvyn pohjimmaisin perustojen perusta, uusittava perinpohjin maatalous, oli luotava kansan intelligenssin uudet kaaderit, rakennettava sosialistinen yhteiskunta.

Viholliset ovat useita kertoja yrittäneet kokeilla, kuinka vahva ja elinkykyinen on Sosialistinen neuvostovaltio, mutta kaikki nämä yritykset ovat päättyneet romahdukseen, ja sotaseikkailujen järjestäjät ovat taitaneet niskansa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Neuvostovaltio kasvaa ja lujittuu, se kohoaa korkeuksiin mahtavan majakan tavoin, joka osoittaa koko ihmiskunnalle tietä uuteen maailmaan. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Nyt kuudennella viisivuotiskaudella Neuvostomaa ottaa uuden suuren askeleen eteenpäin. Kehittäessämme edelleenkin raskasta teollisuutta me laajennamme mahdollisuuksiamme kansantalouden niiden alojen kehittämiseksi, jotka tuottavat kulutustarvikkeita.

Puolueemme uhkuu luovaa voimaa, valtavaa tarmoa ja taipumatonta tahtoa suuren päämäärän saavuttamiseksi — kommunismin rakentamiseksi. Koko ihmiskunnan historiassa ei ole ollut eikä ole ylevämpää ja jalompaa päämäärää. Kommunismi tuo mukanaan yhteiskunnan kaikkien tuotantovoimien täydellisen kukoistuksen; se tulee olemaan sellainen yhteiskuntajärjestelmä, missä yhteiskunnallisen rikkauden kaikki lähteet tulevat virtaamaan täytenään, missä jokainen ihminen tulee innolla tekemään työtä kykyjensä mukaan ja saamaan työstään tarpeittensa mukaan. Tällä pohjalla luodaan välttämättömät edellytykset jokaisen yksilön, kommunistisen yhteiskunnan jokaisen jäsenen kaikinpuoliselle kehitykselle. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Juuri sen vuoksi kommunismin aatteilla on niin äärettömän suuri vetovoima ja ne saavat puolelleen yhä uusia ja uusia kannattajia. Eikä ole mitään sen

järjettömämpää kuin ne sellaiset jaarittelut, että ihmiset muka pakosta, muka ulkonaisesta painostuksesta astuvat kommunismin tielle. Olemme varmoja siitä, että kommunismin aatteet voittavat eivätkä mitkään „rauta-esiriput” eikä esteet, joita porvarilliset taantumukselliset asettavat, voi pysäyttää niiden leviämistä yhä uusien ja uusien miljoonien ihmisten keskuuteen. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Samalla me kannatamme vankasti rauhanomaista rinnakkaisoloa, taloudellista kilpailua sosialismin ja kapitalismin välillä, noudatamme johdonmukaista rauhan ja kansojen välisen ystävyuden politiikkaa.

Puolueellamme on paljon vihollisia ja vihamiehiä, mutta sillä on vielä paljon enemmän koeteltuja ystäviä ja uskollisia liittolaisia.

Asiamme on voittamaton! Se on voittamaton sen vuoksi, että yhdessä suuren neuvostokansan kanssa sitä vievät eteenpäin sadat ja taas sadat miljoonat ihmiset veljellisessä kansanvaltaisessa Kiinassa, kaikissa kansandemokratian maissa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Se on voittamaton sen vuoksi, että se saa lämmintä tukea ja myötätuntoa osakseen kansallisesta ja siirtomaasorrosta vapautuneiden kansojen ja maiden taholta. Se on voittamaton sen vuoksi, että sitä kannattavat koko maailman työtätekevät. Kukaan ei voi säikyttää meitä, pakottaa perääntymään asemistamme eikä luopumaan puolustamasta rauhan, demokratian ja sosialismin asiaa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tulevaisuus on meidän, sillä me käymme varmoina eteenpäin ainoaa oikeaa tietä, jonka opettajamme suuri Lenin on viitoittanut. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.) Meidän ja ystäviemme ympärille yhdistyy satoja miljoonia ihmisiä, joita innoittavat oikeudenmukaisen yhteiskuntajärjestelmän aatteet, demokratian ja sosialismin aatteet.

Maailmaa uudistavaa marxismin-leninismin oppia seuraten, sen lipun alla Neuvostoliiton Kommunistinen puolue on johtava neuvostokansan kommunismin täydelliseen riemuvoittoon. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia, jotka paisuvat kunnianosoitukseksi. Kaikki nousevat seisomaan.)

SISÄLTÖ

I. NEUVOSTOLIITON KANSAINVÄLINEN ASEMA	6
1. Talouselämän järkkymätön nousu SNTL:ssa ja kansandemokratian maissa	7
2. Taloudellinen tilanne kapitalismin maissa ja kapitalistisen järjestelmän ristiriitojen jatkuva kärjistyminen	11
3. Imperialistinen aggressiivisten blokkien muodostamisen ja „kylmän sodan” lietsomisen politiikka. Kansojen taistelu kansainvälisen jännityksen lieventämiseksi	19
4. Imperialismin siirtomaajärjestelmän luhistuminen	24
5. Neuvostoliitto taistelussa rauhan ja kansainvälisen turvallisuuden lujittamiseksi	29
6. Eräitä nykyisen kansainvälisen kehityksen periaatteellisia kysymyksiä	37
II. NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE	47
Teollisuus ja liikenne	47
1. Viidennen viisivuotissuunnitelman perustulokset teollisuuden alalla	47
2. Teknillisen edistyksen jouduttaminen teollisuudessa	52
3. Liikenteen ja yhteyslaitoksen teknillisen varustuneisuuden kohottamisesta	55
4. Tuotantovoimien oikean sijoittamisen kysymyksiä	58
5. Työn tuottavuutta, teollisuustuotteiden omahintaa ja perusrakennustöitä koskevia kysymyksiä	61
Maatalous	62
1. Viljatalous on koko maataloustuotannon perusta	64
2. Karjatalouden edelleen kohottamisen tehtävät ..	70
3. Maatalouden koneistaminen	75
4. Neuvostotilojen tuotannon kehittämistä	78

5. Siemenviljely on tärkeä rengas maatalouden kehittämässä	79
6. Rakennustöistä kolhooseissa	80
7. Parannettava maatalouden johtamisen tasoa	82
Neuvostokansan aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuuritason nousu	85
1. Kansan kasvavat aineelliset tarpeet tyydytettävä täydellisemmin	86
2. Neuvostokulttuurin ja -tieteen uuteen kukoistukseen!	96
Neuvostollisen yhteiskunta- ja valtiojärjestelmän edelleen lujittaminen ja kehittäminen	103
1. Eräitä kansallisuuspolitiikkamme kysymyksiä ..	103
2. Sosialistisen demokratismin kehittäminen. Valtio-koneiston edelleen parantaminen. Neuvostolaillisuuden lujittaminen	109
III. PUOLUE	117
1. Kommunistisen puolueen rivien lujittuminen, puolueen johtavan osuuden voimistuminen neuvostovaltiossa	118
2. Puolue-organisatorinen työ	123
3. Ideologisen työn kysymyksiä	135

Hinta 1 рpl. 50 kop.

Н. С. ХРУЩЕВ

**ОТЧЕТНЫЙ ДОКЛАД
ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА
КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ
СОВЕТСКОГО СОЮЗА
XX СЪЕЗДУ ПАРТИИ**

(На финском языке)

**ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
КАРЕЛО-ФИНСКОЙ ССР
ПЕТРОЗАВОДСК — 1956**